خراسان غږ

دیني، تاریخي، سیاسي، ادبي او خبري مجله
خراسان غږ پنځلس ورځنۍ مجله | العزائم خپرندویه اداره یې وړاندې کوي



د طالبانو مستې ترمې

36
مه ګڼه

موسسة العزائم الإعلامية

سرليکونه

خراسان غږ مجله 36 مه ګڼه شعبان 1446 هـ

سرمقاله

سياسي برخه

ديني برخه

لنډه کيسه


د طالبانو
مسټر ټرمپ

کله چې مستر(!) ټرمپ خپلو ملېشو طالب مرتدینو ته د خپل لومړني واک پرمهال نوی ماموریت وسپاره او همغه مهال یې په دوحه کې د دوی د ډېزاین شوي اسلامي (!) نظام د دوام لپاره اونیزې ډالریزې کڅوړې منظورې کړې نو له همغه مهاله د ټرمپ او دده د ملېشو ترمنځ ډېره خوږه او پخه یارانه ده .

نه هغه یارانه خرابه شوې او نه دا ډالریزې کڅوړې ودرېدلي ، همغسې په دوامداره شکل راروانې دي ، بلکې یوازې همدا اونیزې میلوني ډالریزې کڅوړې نه دي بلکې د اسلامي دولت په مقابل کې د ملېشو ملا په نورو پټو ډالریزو او نورو هر اړخیزو مرستو هم ورتړي ، د ملېشو باداره امریکا په ډېر هنر دا لوبه لوبوي ، هم ماسته خرخوي او هم مخ پټوي .

هم د ملېشو د ټول نظام ماشین او د ملېشو د پلنو خیټو خورجین د امریکا په مرستو چالان او ډکیږي او ورسره جوخت امریکا طالب ملېشو سره د دښمنۍ تمثیل هم ننداري ته وړاندې کوي .

نو د ملېشو د مستر ټرمپ دا ورستۍ ځرګندونې هم د ملېشو لپاره د عامه ذهنیت سازۍ او د دوی دلویدلي او شرمیدلي حېثیت د بیرته اعادې لپاره دي .

کله چې د ملېشو او د امریکا ترمنځ د یارانې د پټ ساتلو پردې ولویدې او ټول خلک اوس په دې قانع دي چې امریکا داسې ضرورت احساساوه چې د اشرف غربي د حکومت لګښتونه د دیموکراسۍ د تطبیق په پروسه کې زیات دي نو پګواش یې ورته تیار بدیل موندلی وو همغه و چې د همدې ملېشو په وینا په دوه زره اووم کال کې د امریکا په تر ټولو ستره استخباراتي هډه قطر کې د ملېشو او امریکا ترمنځ خبرې پیل شوې او دا یو ډېر ځرګند حقیقت دی او ملېشې یې د رد کولو توان او جرات هم نه لري چې له همغه وخته د طالب ملېشو د قطر د دفتر او هلته د دوی د کورونو، سفرونو ، د بچو د تعلیمونو ، په هوټلونو کې د پټو او ښکاره مجلسونو او خوراکونو ، په ساحلونو کې د چکرونو ټول لګښت همدې کافرې امریکا ورکاوه او لا یې هم ورکوي ، همغه و چې د جمهوریت بدیل امارت انتخاب شو او دادی امریکا په ډېر کم لګښت د جمهوریت د مرتدینو په ځای د امارت مرتدین غوره کړل ، ځکه که له یوه لوري د دوی لګښت له هغوی کم دی ، بل لوري اسلام سره په دښمنۍ کې دوی له هغوی ډېر مخلص دي .

خو دلته د امریکا په وړاندې ستره ننګونه داده چې څنګه د امارت په نامه د ماړن جمهوریت کشرخیل او نور عوام په دې قانع وساتي چې دا طالب ملېشې خو فاتحین او نظام یې یو اسلامي نظام دی ، ځکه امریکا په دې پوهیږي چې خلک خو څه واښه نه خوري چې په دې په اسانه باوري شي چې د یوې میاشتې څخه په کمه موده کې بې له کوم ډز ډوزه د جمهوریت له مرتدینو ټول واک او ځواک طالب ملېشو ته انتقال شو ،او ددې هرڅه په لیدو به خلک ملېشې بیا هم مجاهدین او د اسلامي شریعت ساتونکي او


عباس ستانکزی و مذاکرات با امریکائی ها از سال 2007




نیویارک تایمز:
امریکا تاکنون بیش از پنج‌هزار بمب به اسرائیل داده است


امریکا تایید کرد:
هر ۱۰ تا ۱۴ روز، ۸۰ میلیون دالر به افغانستان فرستاده می‌شود

تطبیقونکي پاسبانان وبولي ، په داسې حال کې چې له همغه مهاله یې پرېږ د ډالرو د بوجیو خولې راخلاصې کړې ، نو ځکه ددې اونیزو ډالریزو ښکاره کڅوړو په راتللو د ملېشو لمن په سر راواوختله ، ملېشو خپلو بادارانو څخه وغوښتل چې که څه هم دا زموږ عاجل ضروت دی خو تاسې په دې ډالریزو کڅوړو له موږ جامې وویستلې ، داسې وکړئ کڅوړو رالیږلو کې ځنډ مه کوئ خو نورې یې پټې رالیږئ ، همغه وو چې امریکا هم دا ډالریزې کڅوړې اوس پټې رالیږي او د پخوا په څېر یې په چارتر طیارو کې د انتقال کیدونکو شنو کڅوړو او خړو بنډلونو عکسونه نه رسنیز کیږي ، خو بیا هم دا په دې ونه توانیدل چې دا کڅوړې پټې کړای شي ، چې بیا ملېشې مجبورې شوې چې ددغه ډالریزو میلوني اونیزو کڅوړو رنګ بدل کړي او ماهیت یې بل ډول وښایي کله ورته د بشري مرستو نوم ورکوي او کله یې په نورو نومونو نوموي ، خو ددې هڅو سره هم په دې ونه توانیدل هغه مرستې چې د دوی معاشونه دي ، او اسلام سره د دښمنۍ په لړ کې د ماموریت امتیازات دي خلک په دې قانع کړي چې دا مرستې دوی ته نه راځي ځکه خلک د سر په سترګو وینې چې همدغه امریکا ده چې په غزه کې د همدې بشر د وژلو لپاره په ټنونو بمونه لیږي او دلته د همدې بشر د ساتنې لپاره بې حسابه د ډالرو بوجۍ او بنډلونه رالیږي ، دلته خلک هر څه د سر په سترګو وینې ، دلته د افغان بشر اقتصادي وضیت هم وینې چې څوک یې له غریبۍ ګردې پلورې او څوک یې لوږې او د بدن نور اندامونه پلورې په میلونونو خلک د فقر او سختې لوږې ښکار دي د افغانستان تقریبا دریمه برخه نفوس وتلی او باقې ته یې که لار پیدا شي نو خپله د طالب ملېشو په وینا د اذان کولو والا به هم په افغانستان کې پاتې نه شي ، خو بل لور ته د ملېشو د مشرانو او کشرانو حال هر څوک وینې ، د دوی دریم او څلورم ودونه ، د دوی بنګلې او جایدادونه ، د دوی د نوې مود موټرونه د دوی په حرامو پرسیدلې خیټې لکه بلرونه هرڅوک ګوري نو په داسې حال کې دوی هیڅکله په دې نه توانیږي چې د خلکو په سترګو کې ددې ډالرو په رابطه شګې واچوي .

نو دا هر څه د دوی پخواني بادار ټرمپ درک کړي دي او خپلو ملېشو سره په سلا یې واک ته


ترامپ می‌گوید تسلیحات بجامانده امریکا در افغانستان را از طالبان پس می‌گیرد

د رسیدو سره هم مهاله د ملېشو سره د خولې ږږې شروع کړې او ورسره یې زرګرې جګړه پیل کړه ، ملېشې خو په دې برخه کې د آی آیس آی له لورې ځانګړې روزنه لیدلې او په کراتو یې د پاکستان سره د دغه تمثلي جګړې تمثیل او تجربې کړې دي نو د ملېشو مستر ټرمپ هم کوشش کوي چې د خپلو ملېشو په سر ور اوختې لمن پرې بیرته راخوره کړي ، کله وایې باګرام نیسم ، کله وایې ملېشې خالي سلا کوم ، کله وایې مرستې مې پرې بندې کړې .



بورچټ یو ځل بیا له ټرمپ څخه وغوښتل طالبانو ته د اونۍ ۴۰ میلیونه ډالرو استول ودروي

خـو دا ټـول هسـې هوايـي فيرونـه دي ، نـه مرسـتې بنـدې دي ، نـه يـې خـالي سلا كـوي او نـه هـم ټرمـپ د ملېشـو پـه وړانـدې بـل كـوم اقـدام كـوي ، بلكـې د خولـې د ډزو پـه همـدې شـور كـې يـې لا پېرسـوي او ورسره لا زياتـې هـر اړخيـزې مرسـتې كـوي او ملېشـو تـه دا چانـس وركـوي چـې د ټرمـپ د خبرو پـه غبرګـون كـې سـوټې پـه ډانګونـو ووهـي او د لاپـو او باټـو پـه دوړو كـې ځانونـه پـټ د امريـكا د خيرات دسترخـوان تـه ورسـوي ، كـه امريكايـي چارواكـي د ټرمـپ لـه دې ګـواښ وروسـته هـم پـه كراتـو كراتـو لـه ټرمـپ څخـه غـواړي چـې دا جڅـوړې بنـدې كـړه خـو ټرمـپ يـې نـه بنـدوي .

هو !

دا خـو همغـه ټرمـپ دى چـې دا اعتراف يـې اوس هـم موجـود دى چـې ويلي دي مـوږ د اسلامـي دولـت زيـات شـمير غـړي وژلي او اوس مـو دا ماموريـت طالـب ملېشـو تـه وسـپاره لـه دې وروسـته بـه دا ماموريـت ملېشـې تـرسره كـوي .

د همـدې ټرمـپ هغـه اعتراف اوس هـم موجـود دى چـې د ملېشـو د سـتاينې ترڅنـګ يـې خپلـه پـه دې اقـرار كـړى چـې مـوږ ډيـر ښـه دروبينونـه او اسـلحې ملېشـو تـه سـپارلي .

نـو نـه خـو ملېشـو د امريكايـي ماموريـت پـه لـړ



كـې كومـه لټـې او تمـبلي كـړې ده چـې امريـكا بـه پـرې معاشـات او نـور امتيـازات قطعـه كـړي او نـه يـې هـم د اسلامـي دولـت د مجاهدينـو ، مهاجرينـو او د دوى د معصومـو بچـو او تـور سرو پـه دښـمنۍ او وژلـو كـې كومـه ناراسـتي كـړې ده چـې ګونـدې خـالي سلا بـه يـې كـړي

نـو دا د بـادار او غلام ترمنـځ طرحـه شـوې زرګـري جګـړه او د خولـې هوايـې فيرونـه دي چـې كلـه بـه ټرمـپ هوايـي غونـډارې ولي او كلـه بـه يـې بيـا پـه ځـواب كـې لـه وړانـدې څخـه د پلان شـوې طرحـې پـه اسـاس د ملېشـو ويانـد اسمان پـه كاڼـو ولي او كوشـش بـه كـوي چـې پـه شريكـه د خلكـو پـه سترګـو پټـې كيـږدي او څـوك د ملېشـو او د امريـكا ترمنـځ دا خـوږه او پسـته يارانـه ونـه وينـي .

نـو مـوږ بيـا وايـو چـې د ملېشـو او د دوى د مسـتر ټرمـپ ترمنـځ اړيكـې او يارانـه نظـر نـورو امريكايـي چارواكـو تـه ډيـره پخـه او ډيـره خـوږه ده ، ځكـه چـې كـه يـوه لـورې متقـي امريكايـي وحشي او درنـده ولـس يـوه شريـف او نجيـب ولـس ګڼـي نـو بـل لـورې يـې لنـډ ږيـرى سـتانكزى رزيـل او خنـځير ټرمـپ تـه لـه احترام څخـه ډک القـاب كاروي او دا زوږ ليـوه پـه قاطـع او باجراتـه وصفونـو موصوفـوي .

له ملېشو څخه په دې برخه کې هم شرم او حيا کډه کړې ، په دې برخه کې خو يې اسلامي احکام لا ډېر پخوا تر پښو لاندې کړي خو هغه د دوی په وينا پښتني شرم او غرور يې هم د حربي کفارو په پښو کې وغورځاوه ، مشران او کشران يې په اعلاميو او همداسې خبرو کې د حربي کفارو درنده صفته مشرانو د احترام القاب کاروي .

نن سبا دغه ستونزه په بيساري ډول زياته شوې ده چې د کفر د امامانو او د طاغوت د سرلارو تعظيم په ډېر سيستماتيک ډول د عامو ولسونو په اذهانو کې اچول کيږي، تر څو امت فکراً ځان غلام احساس کړي او په هيڅ صورت د دغه طواغيتو پر ضد د راپورته کېدنې فکر ونه کړي، د کفارو په وړاندې د دښمنۍ احساس په تدريجي شکل د دوی له ذهنونو وباسي ،په ځانګړي ډول د مرتدو طالبانو په صفوفو کې د پګواش روزل شوي باشيان په ډېر هنر سره



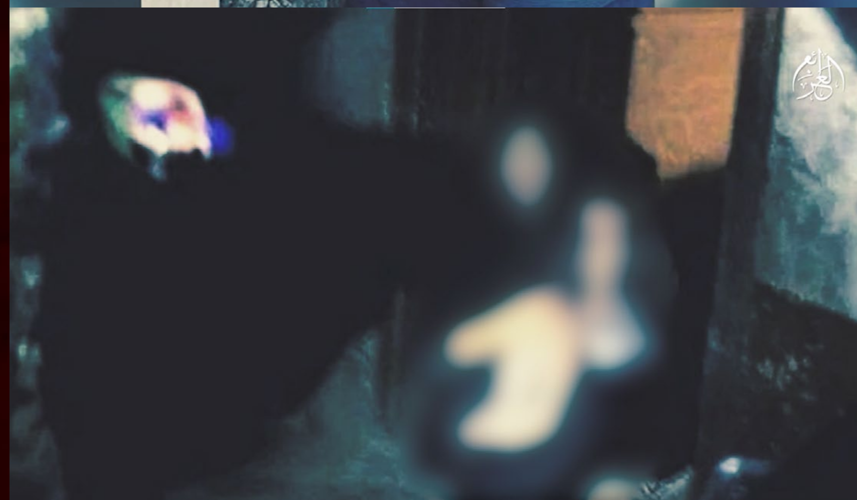
همدې ته کار کوي، کله په تلويزيونونو کې د امريکا عظمت بيانوي او خلکو ته دا ښايي چې له امريکا سره د تعامل کولو څخه پرته ژوند ناممکن دی، کله يې طواغيتو ته مستر، زړور، قاطع او د لوی صبر لرونکي وايي او کله بيا د ناټو نورو طواغيتو ته بادار، ښاغلی، جلالتمآب او نور ګڼ القاب کاروي؛ تر څو په دې کارونو سره له يوه لوري کفار راضي او خوښ وساتي او له بل لوري عام ولسونو ته دا ذهنيت ورکړي چې د دغه مسټرانو، جلالتمآبانو او ښاغليو سره تعامل د وخت تقاضا ده او که يې ونه کړو بيا نو ژوند نه شو کولی، کله بيا همدا مرتد طالبان د ځينو غونډو او اعلاميو متونه يوازې په انګليسي ژبه خپروي او په پښتو او دري ژبو يې نه خپروي تر څو د عام ولس له حساسيت سره مخ نه شي، دوی که نن په روسيه کې پر صليبيانو بريد د اسلام بدنامي ګڼي، يا يې ترهګريز بريد ګڼي او يا يې شنيع عمل بولي او بيا دا ډول د غندنې اعلاميه په انګليسي خپروي دا له دې ويرې چې عام ولس پرې نيوکه ونه کړي چې نن څنګه د صليبيانو وژل د اسلام بدنامي شوه او يو تروريستي عمل و حال دا چې دوی په خپله داسې لسګونه بريدونه ترسره کړي دي، نو څنګه پرون چې شيخ اسامه دا ډول بريدونه په امريکا کول هغه يو مبارک عمل و خو نن يې چې د اسلامي دولت مجاهدين يې ترسره کوي دا بيا د اسلام بدنامي شوه، همداسې دوی په انګليسي اعلاميو کې مرتدو طاغوتي حکومتونو او جمهوريتونو ته د اسلامي مختاړۍ او وروستاړې ورکوي، خو دوی تير شل کاله خپل کشرخيل په همدې نوم غولول چې د جمهوريت او کفري نظام پر وړاندې جګړه ده، نو که دوی دا خبرې د ولس په ژبه وکړي بيا خو دوی پر خپله ټوله



د طالبانو حکومت د بهرنيو چارو وزارت:
د مسکو ترهګريز بريد غندو او دا د اسلام د
مبارک دين د بدنامولو هڅه ده

جګړه د بطلان کرښه راکاږي، همداسې دوی چې کله د کافرو اقلیتونو لکه سیکان، اهل هنود، روافض، اسماعیلیان، په پامیر کې ځینې آتش پرست او یا ځینې افغاني یهودو په اړه غړیبړي په پښتو یو ډول خبره بدلوي خو په انګلیسي ژبه بیا د نړۍ د رضایت لپاره په ډیره سپین سترګۍ سره لیکي چې په افغانستان کې اقلیت او اکثریت نشته بلکې ټول افغانان ورونه دي او یو رقم حقوق لري؛ خو په عام ډول له دې خبرو ځکه ځان ساتي چې بیا پرې عوام نیوکه ونکړي چې دوی خو پر قرآن رد وکړ ځکه په قران کې خو حقوق په وطني معیار نه دي ویشل شوي بلکې د دین په معیار ویشل شوي دي، کوم ته چې مرتد طالبان هیڅ ډول اعتبار نه ورکوي.







خو ددې کارونو اساسي علت دادی چې دوی غواړي په دې ډول کارونو، خبرو او اعلامیو سره نړیوال کفار او په ځانګړي ډول د غرب او امریکا صلیبي چارواکي خوشاله کړي، او دا ډول القاب کارول یا د امریکا عظمت د ولس په زړه کې کینول او یا د حربیانو توصیف کول خو ددې په وړاندې وړې خبرې دي،مرتدو طالبانو د غرب د رضایت لپاره مسلمان وژنه پیل کړې ده او دې ته د ترهګرۍ او خوارجو پر ضد د جګړې نوم ورکوي، دوی د صلیبي ټلوالې د رضایت لپاره ښځې او ماشومان زندانونو ته اچولي او بیا یې په سر میلیونونه ډالر له سره صلیب او نورو نړیوالو سازمانونو څخه وهي او ورته وایي مونږ ستاسې د امر د ترسراوي په موخه سلګونه د اسلامي دولت جنګیالي له خپلو کورنیو او ماشومانو سره بندیان کړل اوس باید تاسې هم ددې زندانونو د پاللو په موخه لکونه ډالر راولیږئ!

بل علت دادی چې دا مرتد خوځښتونه ځکه د غربي طواغیتو پر اوصافو او ورته په غوره





مالۍ نه مړېږي چې دوی زړونه د الله تعالی پرځای د همدې طواغیتو پسې تړلي دي، نظامونه یې د همدې طواغیتو پر پیسو چلیږي او د دوی خفګان ورته د مرګ معنا لري نو ځکه په ټول توان هڅه کوي چې دا طواغیت خوشاله وساتي نو کله ورته وایي: چې ښه ښاغلیه او سمه ده ښاغلیه او کله ورته بیا د ملا برادر په څېر وایي چې: سمه ده باداره! هیڅ سرغړونه به نه کیږي او هیڅ امریکایي سرتیري ته به زیان نه رسیږي.

مرتدو طالبانو ته له هر څه زیات نړیوال مقبولیت مهم دی او دې لپاره دوی سره یوازینی آپشن امریکا او غربي بلاک دی ځکه شرقي بلاک په ځانګړې ډول چین او روسیه دوی وار له مخه راضي کړې دي او هغوی ته یې قناعت ورکړی دی چې مونږ اوس هغه زاړه طالبان نه یو بلکې اوس مونږ هم تاسې سره اوږه په اوږه د ترهګرۍ پر ضد جګړه کې ولاړ یو او په دې خبره د دواړو لوریو مرتدو طالبانو او شرقي بلاک هیوادونو لکه چین او روسیې اعترافات شته.

پاتې شو غربي بلاک؛ نو مرتدو طالبانو سره د زیاتو تنازلاتو بیا هم ونه شو کړای غربي بلاک راضي کړي، دوی ددې کار لپاره د ترهګرۍ پر ضد د نړیوالې ټلوالې کنفرانسونو ته لاړل، د مؤمنانو پر ضد د جګړې ماموریت یې په خپله غاړه واخیست او هره اونۍ او هره میاشت یې ددې ماموریت راپور هم غرب ته ورساوه خو بیا هم دا خدمت په هغه اندازه کافي نه و چې غرب پرې راضي شي او دا د هغه رسوایۍ او ذلت نښې دي چې په دوی کې ورځ تر بلې راښکاره کیږي ځکه دوی د نړیوالې ټولنې او په ځانګړې ډول د امریکا د رضایت لپاره پر دین تجارت وکړ، د الله د قوانینو پر ځای یې د ظاهرشاه قوانین نافذ کړل، د جهاد د تعطیل اعلان یې وکړ، د شریعت او خلافت پر ضد یې جګړه وکړه، د سیکولر وطنیت د منلو یې کلک کلک قسمونه وکړل او هره میاشت یو ځل دا ټپه زمزمه کوي چې مونږ خو د ملګرو ملتونو ټول شرطونه پوره کړې دي نو ولې بیا په رسمیت نه پیژندل کیږو؟!

نو دوی سر له اوسه د ټرمپ لپاره غوړه مالي شروع کړې ده، ځکه دوی وار له مخه تجربه کړې چې دا سړی په یوه خوږه خبره هم مونږ لپاره هرې قربانۍ ته تیاریږي، ځکه دده په تیر ځل واکمنۍ کې فقط د ملا برادر دې خبرې چې ښه باداره! او سمه ده ښاغلیه! دومره ستر کار وکړ چې دوی یې د دوحې تر تړون ورسول نو دا ځل ځکه وار له مخه متقي، ستانکزی، سهیل شاهین او نور په نوبت نوبت لګیا دي دې د وخت فرعون ته غوړه مالي او چاپلوسانه خبرې کوي او امید لري چې ګوندې دا غوا یې لنګه شي او دوی بالآخره په رسمیت وپیژندل شي او رسما د کفارو سره په یوه صف کې ودریږي؛ اګر که دوی اوس قولا او عملا دا کار ترسره کړی دی.

خو دیره د افسوس خبره داده چې د ملېشو مشرانو د همدغه اونیزو ډالریزو کڅوړو څخه په ډیر کم معاش ځینې خیاطان ګمارلي چې د دوی هر کفر توجیه کړي او د دوی د شرم د هر شکیدلي پرتوګ خښتګ راوګنډي نو د ستانکزي په شمول د ملېشو د نورو مشرانو له لوري د حربي کفارو درنده صفته مشرانو ته د احترام د القابو کارولو ته هم شرعي صبغه ورکوي او وایي رسول الله صل الله علیه وسلم هم هرقل ته د عظیم لقب کارولی نو راځې په دې وروستیو کې په دې اړه هم لنډ وضاحت ولولۍ.

کفارو او منافقینو ته د تعظیم د القابو کارولو

څخه صریحه منعه راغلې ده، نبي صلی الله علیه وسلم فرمايي: (لا تقولوا للمنافق سيد فإنه إن يک سيدا فقد أسخطتم ربكم عز وجل) دا حديث امام بخاري په ادب المفرد او أبو داود راوړی دی، امام ابن القيم د ذمیانو د احکامو باره کې فرمايي: أهل کتابو ته د سيد، شاغلي او بادار القاب کارول په قطعي ډول حرام دي. نو دا کار شرعا يو حرام او ناروا عمل دی، خو مرتد طالبان د خپلو ګټو د تضمين لپاره کفريات کوي، حرام کارونه خو ورته هيڅ نه ښکاري، أخزاهم الله.

پاتې شوه دا شبهه چې نبي صلی الله علیه وسلم هرقل او نورو بادشاهانو ته ليک لېږلی او په هغې کې يې ليکلي چې: إلی هرقل عظيم الروم...او دا شبهه اچوونکي وايي چې وګوره دلته يو کافر ته نبي عليه السلام د عظيم لقب کارولی، نو اول خو دا چې عظيم مانا کوم لقب او توصيف نه دی بلکې مشر او لوی ته ويل کيږي، ځکه د هرقل په همدې حديث کې ذکر دي چې دحية الكلبي رضي الله عنه لومړی دا ليک عظيم د بصری ته ورکړ او هغه بيا عظيم د روم ته وسپاره نو له دې په ډاګه معلوميږي چې دا کوم لقب نه دی بلکې مشر ته ويل کيږي.

بل که دوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم دې حديث باندې عمل کوي او د خپل دې شنيع عمل لپاره له دې حديث باطل استدلال کوي، نو بيا دې د ليک پاتې برخې هم عملي کړي: چې أسلم تسلم! اسلام راوړه روغ به پاتې شې، اوس خو دې يو مستېر، ښاغلی او بادار ويونکی ټرمپ او يا بل کافر ته داسې خبره وکړي بيا به مونږ ومنو چې رښتيا هم ده استدلال کړی دی خو خطا شوی دی، دوی خو د ډالرو د وهلو، د رسميت د اخيستلو او د نړيوالې ټولنې او ستر طاغوت د رضايت لپاره دا کارونه ترسره کوي او بيا د خپل دې ناوړه کار لپاره پر نبي صلی الله علیه وسلم دروغ تړي او د جرم لپاسه بل جرم کوي، ځکه يو خو ناروا کار کوي او له بل لوري دا ناروا کار دين او شريعت ته منسوبوي؛ قاتلهم الله أنی يؤفكون.

په هر صورت که ملېشې هر څومره هڅه وکړي چې په دې توجيهاتو او تاويلونو ، په دې ډيالوګونو او تمثيلونو ، په دې دجل او مکرونو خپل صريح کفر پټ کړي او د اسلام په جامه کې خلکو ته وړاندې کړي او د امارت په نامه دا په دوحه کې ډيزاين شوی د جمهوريت بديل نظام چې د امريکايي ډالرو په زور روان دی د حقيقي شريعي نظام په حيث معرفي کړي نو په دې برخه کې به تل دوی همداسې ناکام او بدنام وي تل به د رسوايي او شرمندګۍ سره مخ وي ، ځکه لله الحمد د اسلامي دولت د اعلام او دعوت د ډګر اتلان لا ژوندي دي ، چې په ډيرو کمو امکاناتو يې د دوی خوبونه تښتولي او کوشش کوي چې په کومه طريقه د اسلامي دولت د اعلامي ډګر غازيان له خپلې پورته کړي او يا ترې په مکر او دجل قلمونه واخلي خو په دې برخه کې هم دوی د شرم او رسوايي سره مخ دي د اسلامي دولت غازيانو د دوی له تورو مخونو دغه سپينې پردې تل شيرلې او دوی يې په خپل اصلي شکل خلکو ته ښودلي ، په همدې لړ کې په سلګونو رسالي او مدلل کتابونه ليکلي ، په دې برخه کې هر اړخيزې شريعي دورې موجودې دي او همدا راز د ملېشو هر کفريي د ويديوي اصداراتو له لارې هم مستند رسوا کړی ، نو که غواړئ د ملېشو د نورو اسلام ماتونکو نواقضو ترڅنګ ددغه ډالريزو کشورو او نورو پټو مرستو په ماهيت ، حقيقت ، اهدافو او پټو اړخونو خبر شئ نو په

همدې تړاو د العزائم خپرندویه ادارې له لورې د یو په زړه پورې مستند اصدار (بې واکه امارت که د کفري موسئساتو حکومت) لیدل مه هېروئ او همدا راز که د ټرمپ د اوسنیو څرګندونو او په وړاندې یې د ملېشو د باټو او د دوی د اوسنیو ماموریتونو په حقایقو که ځان خبرول غواړئ نو د یادې خپرندویه ادارې له لورې د (ملېشو مسټر ټرمپ) په نوم د مستند او په زړه پورې اصدار لارې وڅارئ چې ډېر ژر به باذن الله خپور شي.





له جاسوس تر انتحاري



روافض او په ځانګړې ډول ایراني روافض د توحید سره د دښمنۍ کولو اوږده مخینه لري، خو په وروستیو لسیزو کې ایران په سیمه کې د مؤمنانو پر ضد د جګړې کولو ټول مسؤلیت په خپل سر اخیستی او ددې لپاره په عراق، شام، یمن، لبنان او فلسطین کې خپلې ملیشې ګمارلې دي تر څو د توحید رڼا و وژني او پرځای یې په دې اسلامي هیوادونو کې د رافضیت شرک پورته شي.

خو د عراق په ځمکه د اسلامي دولت د اعلان سره سم د روافضو د خیالاتو پوره کېدل او د رافضي هلال خوب لیدل یې ناممکن شول.

اسلامي دولت د روافضو اصلیت امت ته روښانه کړ او په ټول امت کې دا روحیه ژوندۍ کړه چې د اصلي کفارو ترڅنګ روافض هم د اسلامي امت د لمنځه وړلو لپاره نه ستړي کېدونکي مبارزه کوي.

روافضو د توحید د دولت د لمنځه وړلو لپاره له پاکستان، افغانستان، او د سیمې د نورو هیوادونو څخه روافض راټول کړ او د اسلامي دولت پر وړاندې یې هر اړخیزه جګړه پیل کړه.

د خراسان ولایت د اعلان سره سم د خراسان په خاوره هم د روافضو پر وړاندې پریکنده جګړه پیل شوه چې دې کار ایران سخت وارخطا کړ او د بېلا بېلو لارو یې وغوښتل چې دا ګواښ له لمنځه یوسي.

ایران په خراسان کې د خپلو ملیشو له لارې جګړه پیل کړه او د پاړاچنار د زینبیون او د افغاني فاطمینو له لارې یې په خراسان کې د مجاهدینو سر سختې جګړې وکړې، خو په دې برخه کې یوازې د تېر جمهوریت سره د ایران همغږي کافي نه وه؛ ځکه ایران لا هم ډاډه نه و چې دا هلې ځلې به د اسلامي دولت ګواښ لمنځه یوسي، نو یې مرتدو طالبانو ته لاس اوږد کړ او مرتدو طالبانو یې هم وړاندیز ته لبیک ووایه، کله چې مرتدو طالبانو په خراسان کې د اسلامي دولت د مجاهدینو سره جګړه پیل کړه، ایران او روسیه یې په دې برخه کې تر ټولو نږدې همکاران و، تر دې چې د طالبانو تېر هلاک شوی مشر ملا اختر منصور هم څو ځلې د ایراني اخوندانو سره د ملاقات لپاره ایران ته ولاړ، او هلته یې د اسلامي دولت پر ضد جګړې لپاره د ایران څخه مرسته او کومک واخیست؛ چې خاتمه یې هم په داسې حال کې وشوه چې وروستی دین یې د ایراني اخوندانو کړی و.

او دادی نږدې لس کاله وروسته بیا هم د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې مرتد طالبان او ایراني روافض نږدې ملګري او ملاتړي دي.

تازه د همدې اړیکو په ترڅ کې د ایران د بهرنیو چارو وزیر عباس عراقچي کابل ته سفر کړی و او د



طالبانو له مهمو چارواکو سره یې غونډې درلودې، چې اصلي موخه یې د افغانستان څخه د اوبو او حقابې شوکول او د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې د طالبانو سره هر اړخیزه همکاري وه.

مرتد طالبان له یوه لوري د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې ځانونه آزاد ګڼي او ددې لپاره چې څوک پرې د ارتداد او جاسوسۍ ټاپه ونه لګوي دا ډول څرګندونې کوي، خو بل لور ته په عمل کې د هر کافر سره د اسلامي دولت پر ضد موالات او همکارۍ ته تیار دي، چې ښکاره مثال یې د رافضي ایران سره د مجاهدینو پر ضد کومک او همکاري کول دي.

د مؤمنانو پر ضد د ایراني روافضو سره د مرتدو طالبانو همکاري اوسنۍ نه ده بلکې ډېره پخوانۍ ده او مرتد طالبان د اسلام پر ضد جګړه کې د روافضو سره په یو صف کې ودرېدل یو ویاړ او افتخار ګڼي.

بلکې د جمهوریت له سقوط وړاندې د مرتدو طالبانو او ایراني اخوندانو ژورې اړیکې وې؛ خو دا اړیکې وروسته له هغې لا پسې ګرمې شوې چې د خراسان په ځمکه د اسلامي خلافت مجاهدینو ظهور وکړ، او د جمهوریت له سقوط وروسته د مرتدو طالبانو او ایراني روافضو ترمنځ د مؤمنانو پر وړاندې دې کفري موالات علني او رسمي بڼه خپله کړه، چې تر نن ورځې پورې ګڼو ایراني او ګڼو مرتدو طالب چارواکو په دې اعتراف کړی چې اسلامي دولت د ایران او طالبانو ګډ او مشترک دښمن دی.



که د جمهوریت له سقوط وروسته د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې د ایران او طالبان ترمنځ نږدې همکارۍ ته تاسې زیر شئ حیران به شئ چې طالبان د افغانستان واکمنان دي او که نه د سیمې د استخباراتي کړیو د استخباراتي لوبو نانځکې دي چې د سیمې استخبارات یې لکه د شطرنج د مهرو په څېر مخکې او وروسته کوي.

له سقوط سمدستي وروسته د طالبانو مرتدو چارواکو په وار وار د سیمې او نړۍ هیوادونو ته دا ډاډ ورکاوه چې تاسې هیڅ فکر مکوئ ستاسې خوندیتوب او امنیت د وطني امارت لومړیتوب دي، چې د دغه هیوادونو له ډلې یې یو هم ایران دی، دوی له ملا کبیر راونیسه تر ملامتقي، ملا یعقوب، عباس ستانکزي او نورو خبیثو چارواکو پورې د ایران سفارت ته ولاړل او له هغوی سره یې د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې د هر راز همکارۍ ژمنې وکړې، خو ددې لپاره چې مرتد طالبان روافضو ته لا ښه ډاډ ورکړي ملا برادر، ملا کبیر، امیرخان متقي او نور لوړپوړي چارواکي یې تر قم او تهران لاړل او هلته یې رافضي چارواکو ته پاخه قسمونه وکړل چې ترهګرۍ (اسلامي دولت) پر ضد جګړه کې دوی او ایران د یو وجود په څېر دي او ددې لپاره چې ایران باور نور هم لاسته راوړي، دوی ورته په عمل کې دا وفاداري وښوده، او د افغانستان د پولو دننه د امنیتي دیوال پر جوړېدو د موافقې ترڅنګ یې د ګڼو مؤمنانو وروڼو او خویندو او د هغوی د کورنیو جاسوسیانې وکړې چې اوس هم ګڼ مؤمنان وروڼه، خویندې، سپین ږیري او واړه ماشومان د مرتدو طالبانو د جاسوسۍ له امله د ایراني روافضو سره د اسارت شپې سبا کوي او آن ځینې مؤمنان د همدې مرتدو طالبانو د جاسوسۍ له امله ایراني روافضو پر دار وځړول.

د مرتدو طالبانو او ایراني روافضو د کفري موالات دا رسمي پړاو چې اخترمحمد منصور یې پیل کړی و، د طالبانو د واکمنۍ سره لا زور واخیست، په کابل کې د ایران لومړني سفیر دوکتور امینیان په هماغه لومړیو ورځو کې د امیرخان متقي سره د اسلامي دولت پر ضد د دوه اړخیزه همکاریو ټینګار وکړ او ورته یې ویل چې د افغانستان اساسي ستونزه اسلامي دولت دی او دا د هر مشکل سر دی، ځکه چې دا د ایران او طالبانو دواړو مشترک دښمن دی او ټول باید په دې برخه کې مسؤلانه برخورد وکړو.

وروسته له هغې چې امینیان د سفیر په حیث له دندې وشړل شو او پرځای د سپاه پاسداران یو تن ارشد افسر او د افغاني فاطمیون پروژې مؤسس حسن کاظمي قمي د ځانګړي استازي او سفیر په حیث وګومارل شو، له هماغه لومړۍ ورځې یې د مرتدو طالبانو سره په ګډه د اسلامي دولت پر ضد د مبارزې لپاره متې راونغاړلې، کاظمي قمي خو د مرتدو طالبانو سره دې کچې ملګرتیا ته ورسید چې طالبان یې د حسیني جبهې انتحاریان وګڼل.



قمي کاظمي په هر مرکه او هره اعلامیه کې ددې اعتراف کاوه چې د تروریزم پر وړاندې جګړه کې دوی او طالبان سره نږدې ملګري دي، قمي کاظمي او معاون مرتضوي به یې د اونۍ یو ملاقات له ملا کبیر سره، یو له متقي سره او یو له ملا یعقوب سره درلود او د ټولو غونډو او مجالسو موضوع به همدا یوه وه چې:

• اسلامي دولت د ایراني روافضو او مرتدو طالبانو شریک دښمن دی.

• د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې جدیت پکار دی.

• ایران او طالبان باید د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې خپلې استخباراتي او نورې هر اړخیزې همکارۍ لا پسې پیاوړې کړي.

د ایراني روافضو او مرتدو طالبانو ترمنځ د مؤمنانو پر ضد د همکارۍ دا مجلسونه یوازې تر کابل محدود نه و، بلکې د همدې همکارۍ په لړ کې ایراني روافضو د مرتدو طالبانو سره په همغږۍ د افغانستان او ایران پر نامشروعه پوله یو ستر دیوال



جوړ کړ، تر څو پورې د مجاهدینو احتمالي ګواښ لمنځه یوسي، مرتدو طالبانو په دې ستر خیانت سره د اسلامي امت ځمکې پر روافضو یوازې د یو څو تومنو په بدل کې خرڅ وي.

د مرتدو طالبانو او ایراني روافضو ترمنځ د اسلامي دولت پر ضد د جګړې په اړه همکاري اوس داسې مرحلې ته رسیدلې ده چې طالبان د تهران د ساتنې جګړه په کابل کې کوي او ددې لپاره یې ملا کبیر، ملا متقي او نور رذیلان په کابل، تهران او قم کې دا ځرګندونې کوي چې د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې باید دوه اړخیزې همکارۍ په ځانګړي ډول استخباراتي همکاري زیاته کړو، ځکه اسلامي دولت یوازې د افغانستان لپاره ګواښ نه، بلکې د ټولې سیمې ثبات او امنیت ننګوي.

د همدې خبیث هدف لپاره مرتد امیر خان متقي د ایران د بهرنیو چارو له هلاک شوي وزیر حسین امیر عبداللهیان سره هم ګڼ مجالس ترسره کړي دي، او د ایران هلاک شوي ولسمشر ابراهیم رئیسي یې هم په ځینو نړیوالو سازمانونو کې دفاع کړې ده او نړیوال یې هڅولي تر څو د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې د طالبانو سره همکارۍ لا پسې پراخه کړي، ځکه اسلامي دولت ته ماتې ورکول یوازې د طالبانو د وس کار نه دی.

د همدې هدف په پار کابل ته د ایران ګڼو وزیرانو سفر وکړ، تر څو له نږدې د مرتد طالب چارواکو سره وغږیږي او د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې همغږي او همکاري لا پسې زیاته کړي.

د همدې هدف لپاره امیرخان متقي، ملا کبیر، او ملا برادر بار بار ایران ته سفرونه درلودل او هلته یې د ایران د رافضي چارواکو سره په لیدنو او کتنو کې همدا ډاډ ورکوه چې مونږ د اسلامي دولت د ځپلو ماموریت په پوره اخلاص ترسره کوو، خو چې تر شا مو ستاسې لاس، همکاري او هڅونه وي، زمونږ روحیې نورې هم لوړیږي او د اسلامي دولت پر ضد مبارزه کې مو قدمونه غښتلي کیږي.

کله چې تېر کال د اسلامي دولت مجاهدینو په کرمان کې پر روافضو اتلوال برید ترسره کړ، له هغې وروسته د مرتدو طالبانو او ایراني روافضو ترمنځ د توحید پر ضد د مبارزې کولو نوی فصل شروع شو، له هغې څو میاشتې وروسته د ایران د پارلمان یو وکیل سیدمحمد نبویان اعتراف وکړ، چې په مشهد کې پر روافضو د یو بل برید مخه د مرتدو طالبانو د استخباراتي معلوماتو په اساس ونیول شوه، او که د مؤمنانو پر ضد د طالبانو جاسوسي نه وای، نو د یو بل خونړي برید شاهدان به وو.





همداسې ورپسې د ایران د اطلاعاتو وزیر سید اسماعیل خطیب هم په یوه مرکه کې پر دې اعتراف وکړ، چې مرتد طالبان د اسلامي دولت پر ضد جګړه کې د ایراني روافضو سره هر اړخیزه او په ځانګړي ډول



استخباراتي همکاري کوي.

دا اعتراف یوازې د ایراني چارواکو له لوري نه کېږي، بلکې د مرتدو طالبانو استخباراتو هم پر دې خبره اعتراف کړی چې د طالبانو د استخباراتي معلوماتو پر اساس په ایران کې د اسلامي دولت د ګڼو بریدونو مخه نیول شوې ده او یو شمېر جنګیالي هم د ایران د استخباراتو له لوري اسیران شوي دي، همداسې تاسې به کتلي وي چې څو ورځې وړاندې کابل ته د ایران د بهرنیو چارو وزیر سفر درلود او وروسته مرتدو طالبانو د دفاع وزارت څخه اعلامیه خپره کړه چې مرتد ملا بیوقوف له ایراني لوري سره د کتنې پر مهال د ترهګرۍ پر وړاندې د مبارزې په برخه کې په همکاري کولو ټینګار وکړ.

نو هغه ترهګري چې پرون یې پر وړاندې جنګېدل کفر و، نن څنګه اسلام او ایمان بلل کېږي؟!

که نه پرون چې په کفري موالات کې د جمهوریت عسکر شکېل و د هغوی قتل روا و، خو نن چې په همدغه کفري موالات کې مرتد طالبان شکېل دي، د دوی وژل ناروا، وحشت، جنایت او د اسلام بدنامي ده؟!

د مرتدو طالبانو او ایراني روافضو ترمنځ د همدې رذالت په لړ کې څو ورځې وړاندې د ایران د بهرنیو چارو وزیر عباس عراقچي هم د یو لوړپوړي پلاوي په ملتیا کابل ته سفر درلود او هلته یې د دفاع وزارت، بهرنیو چارو وزارت، صنعت وزارت او د رئیس الوزراء سره کتنې درلودې چې د «جامع همکاریو سند» باندې یوې موافقې ته سره ورسېدې، د یاد سند مهم ټکي د ترهګرۍ پر وړاندې د مبارزې په برخه کې همکاري، په کلتوري او فرهنګي برخه کې همکاري، د کډوالو په برخه کې همکاري، د ایران د حقابې په برخه کې همکاري او د پولې د ساتنې په برخه کې همکاري کول دي، چې په یادو ټولو برخو کې د مرتدو طالب ملېشو وزیرانو ایراني لوري ته ټېر وهلی دی.

جالبه خو دا ده چې طالبان له ایرانه د فرهنګي او کلتوري برخه کې د همکارۍ تمه لري، دوی څه غواړي چې د رافضیت، قبرپرستی، مزاراتو جوړولو او نورو شرکونو په راصادرولو کې ورسره همکاري وکړي، که نه ایران خو د اهل سنتو سره له دښمنۍ پرته بل فرهنګ نلري، د سرحد د ساتنې په برخه کې مرتدو طالبانو رافضي وزیر ته ډاډ ورکړی، سره ددې چې دا نامشروعه پولې دي او منل یې کټ مټ د بین الملل د طاغوتي قوانینو منل دي، کوم چې طالبان په پرلپسې ډول ترې انکار کوي او وایي چې مونږ یې یوازې هغه قوانین منو چې د اسلام سره په ټکر کې نه وي، معنا که سبا له اصفهانه دجال راروان وي او مخې ته یې د خراسان نه شازلمي مقابلې ته ودرېږي، طالبان به د دجال په صف کې له مجاهدینو سره جنګېږي او د ایران د امنیتي دیوالونو ساتنه به کوي، بل مرتد طالبان په دې کار سره دا هم ثابتوي چې دوی په بشپړ ډول د وطنیت طاغوت منلی دی، او د اسلام، شریعت، اسلامي امت، نړیوال جهاد او نور شعارونه یې یوازې د خلکو د غولونې لپاره دي، او حقیقت بیا دادی چې دوی د ملګرو ملتونو بنده ګي شروع کړې ده، کوم حدود چې هغوی

ټاکلي وي له هغې اوښتل اګر د (جهاد) لپاره وي هم مرتدو طالبانو ته کفر ښکاري، او بله مهمه مسئله د ترهګرۍ یا په ساده اصطلاح د بنسټیز اسلام سره د مبارزې په برخه کې همکاري ده چې په دې برخه کې ملا حسن اخند، ملا امیرخان متقي او ملا یعقوب هر یوه بیل بیل یې رافضي وزیر ته دا ډاډ ورکاوه چې مونږ په دې برخه کې د خپل ورور، ملګري او ګاونډي هیواد رافضي ایران سره اوږه په اوږه ولاړ یو، او تر څو چې د دواړو هیوادونو مشترکې ګټې (اخوندیزم) نه وي تامین شوي تر هغې به د اسلامي دولت پر ضد د ترهګرۍ سره د مبارزې تر عنوان لاندې جګړه مخته وړي.

خو یوه جالبه خبره بیا دا ده چې مرتدو طالبانو یو ځل بیا ستر منافقت کړی او د همکاریو په برخه کې هیڅ ځای د ترهګرۍ پر وړاندې د مبارزې په اړه همکاري نه ده ذکر کړې او له دې څخه یې تعبیر په دوه اړخیزه همکارۍ سره کړې دی، سره ددې چې د ایران د بهرنیو چارو وزارت پر صفحه خپرو شویو اعلامیو کې دا ټکی په صریح ډول لیکل شوی چې د مرتدو طالبانو وزیرانو هر یو په خپل وار سره د ترهګرۍ د شرارت پر وړاندې د ایران سره هر اړخیزه همکارۍ ته تیار وهلی دی او هم یې له ایران څخه غوښتي دي چې په دې برخه کې د لا پیاوړتیا په موخه د مرتدو طالبانو سره استخباراتي او نورې هر اړخیزه همکارۍ زیاتې کړي؛ یعنې مرتد طالبان چې د طاغوتي هیوادونو د چارواکو سره په ملاقاتونو کې د دوه اوخیزه همکاریو ژمنې کوي، له هغې څخه د مرتدو طالبانو یواځینی هدف د ترهګرۍ پر وړاندې مبارزه یا د اسلامي دولت پر وړاندې جګړه ده او د همدې دوه اړخیزه همکاریو په نوم مرتد طالبان له قطر، متحده عرب اماراتو، اروپایي ټولنې، پاکستان، ایران، چین، هند، روسیې او نورو طواغیتو څخه بې دریغه ډالر وهي، أخزاهم الله تعالی.



له حیا کنگال

دجال

هسې خو په ټوله کې د ملېشو دا د ماشومانو باچاهي ټوله په دروغو روانه ده ، خو ځینې وخت د دوی مشران او ویاندویان یې داسې ښکرور دروغ ووایي چې سړی ورته ګوته په غاښ حیران پاتې شي ،دا سپین سترګی مخلوق هغه د چا خبره د جامو سره خلکو ته په سترګو ورننوځي ،نه په دې دروغو د شرم او خجالت احساس کوي او نه پرې پښېماني ځرګندوي، بلکې دا هم خپل یو سیاست او حکمت بولي ، ټوله نړۍ په دې پوهه ده چې د ملېشو اهداف څه دي او د څه لپاره یې جګړه کوله ، څنګه واک ته ورسول شول او په څه ډول ورته اوس کفارو مرستې رالیږي او په نړیوال ستیج ورته لابي کوي ، خو دا له حیا او عزته کنګال دجالان داسې فکر کوي چې که دوی په هره برخه کې هر دروغ ووایي نو خلک به پرې دوکه شي ، ځکه نو په ډیر شدومد په پوره بې شرمۍ خپل هغه نظام چې د دوحې په هوټلونو کې ډیزاین شو او د امریکا په ډالریزو کڅوړو چلیږي ، اسلامي نظام بولي ،لنډه دا چې په دوی کې په لسګونو اسلام ماتونکي نواقض موجود دي خو دوی ناکامه هڅه کوي چې خپل هر ناقض توجیه کړي ، که د خپلو کومو کفري کړنو توجیه کولو ته یې چانس نه وي نو بیا خو نو د حکمت او مصلحت ټاپه او بهانه چا وړې نه ده .

کشران یې ښه ویني چې مشران یې د امریکایي استخباراتي مامورینو سره د دوی په ستره استخباراتي هډه قطر کې پټې او ښکاره ناستې کوي د مسلمانانو په خلاف تړې مرستې اخلي ، ډالرې تړې وهي ، خو دوی ته ویل کیږي چې د دوی مشران هر کفر کوي نو دې کې یو حکمت او مصلحت پروت دی ، تاسې یې څه کوئ بېغمه د امریکا د نایټ کلپونو څخه راتلونکې معاشات اخلئ ، پستو موټرو کې ګرځئ او نور اخلاقي مفاسد کوئ هسې هم درسره د حساب څوک نه شته، نو د مشرانو کړنو پسې سر مه ګرځوئ.


امریکا:
هرو لسو ورځو کې افغانستان ته ۸۰ میلیون ډالري کڅوړې استوو!

د حربي کفارو سرو روسانو او ملحدو چینایانو سره په دوستۍ فخر کوي دې ته نه ګوري چې همدغه روسان اوس هم د مسلمانانو په وژلو بوخت دي ، همدغه چینایان اوس هم د اسلامي خاورې اشغالګر او د ایغور د مظلومو مسلمانو تور سرو ناموس لوټونکي دي ، خو دا کشرخیل احمقان یې چې خپل مشر امیرالمؤمنین هم بولي خو بیا هم همدې کفارو سره د خپل همدې امر المشرکین دوستي د حکمت او د وخت د ضرورت په تاویلاتو روا بولي ، نور یې که د کفارو د امنیت ساتنې ماموریت دی ، که شېعه مشرکینو سره دوستي او د دوی د شرکي مراسمو پالنه او ساتنه ده ، که د حدودو تعطیل دی ، که د حرامو مالیاتو اخستل دي او که ورته نور ګڼ نواقض دي دوی دې هر یو ته دلایل تراشي او په مختلفو تاویلونو یې ځانته روا بولي ، او ډیره د تعجب خبره بیا داده چې په ډیره بې حیایې بیا د اسلامي دولت مجاهدین کفارو ته منسوبوي ، امریکا سره په پټو او ښکاره مجلسونو دوی بوخت دي ، استخباراتي همکاري ورسره دوی لري ، د مسلمانانو په خلاف تړې مرستې دوی اخلي ، د ډالرو بوجۍ دوی ته رالیږي ، د دویم پنټاګون (قطر) څخه هره میاشت د دوی مشران طوافونه کوي خو همدې امریکا سره په ټوله نړۍ کې په علني جګړه بوخت اسلامي دولت د امریکا پروژه بولي.

د تاجکستان او پاکستان په



د طالبانو د استخباراتو مشر امریکایانو سره قطر کې ګوري!


سیګار:
امریکا د طالبانو تر واکمنۍ لاندې افغانستان سره ۳،۳۳ میلیارده ډالره مرسته کړې ده!

شمول د سېمې د طاغوتي هیوادونو په بندګۍ دوی بوخت دي ، همدا تاجکستان دی چې همدوی سره همدا في الحال هم ښه دوستانه اړیکې او استخباراتي همکاري لري ، استخباراتي مشران یې سره ځي راځي، خو په همدې تاجکستان د اسلامي دولت برید کونکي مجاهدین بیا همدې تاجکستان ته منسوبوي .





دفترونه یې ورکړل ، او لا یې هم کورونه ، تجاراتونه ، او جایدادونه په پاکستان کې دي او لا یې هم د زرګري او تمثیلي جګړو په شور کې ورسره ښه صمیمي او خوږې اړیکې برقراره دي خو همدې پاکستان سره په خونړۍ جګړه اخته او د همدغه مرتد نظام د مختلفو ادارو د مختلفو اشخاصو په وژنه بوخت د اسلامي دولت مجاهدین پاکستان ته منسوبوي .

خلک هم ومني خو داسې نه ده ، هر څوک د دوی عملونه ، د دوی خبرې او د دوی اصلي څېرې وینې او اورې په داسې حال کې چې د نړۍ کفار ، مشرکین ، مرتدین ، د دوی نیابتي ډلې اسلام بدنامونکي تنظیمونه او نور ټول طواغیت د اسلامي دولت په خلاف په یو محاذ کې راټول شوي ، یو بل سره شریکې غونډې ، نظامي ، استخباراتي ، اقتصادي ، او نوره هر ډول همکاري لري، او د مجاهدینو له ډاره یې خوبونه تښتیدلي .


نشست شورای امنیت سازمان ملل امروز درباره تهدید داعش برگزار می‌شود.



د پاکستان سکني بچي همدوی دي ، د دوی د همدغه منفور او مزدور تحریک بنیاد همدغه پاکستان کېښود ، همدغه پاکستان وروزل ، اکمال یې کړل ، تاداوي یې کړل ، ځایونه او

دوی داسې فکر اخستی چې څنګه د دوی دا چرسي ملېشې د دوی هره خبره بې له کوم تحقیق او پلټنې په پټو سترګو مني داسې به یې ګنې نور

د نړۍ کفارو او طواغیتو په دې خاطر په خپلو نیابتي ملېشو طالب مرتدینو د خپلو ډالریزو بوجیو خولې راخلاصې کړې دي چې ګوندې دوی به د اسلامي

دولت مخه ډب کړي او خپل کافر باداران به د اسلامي دولت له بریدونو خوندي کړي، ځکه نو وخت په وخت خپلو ملېشو ته ددې سپارل شوي ماموریت جاج اخلي، که له یوه لورې په دې برخه کې د ملېشو ستاینې کوي.



نو بل لور ته ورسره دا اندیښنې هم ملې دي، چې د اسلامي دولت بریدونه او نفوذ مخ په پراخېدو دی او ملېشې دا توانایي نه لري چې د اسلامي دولت د مجاهدینو مخه ونیسي. که څه هم ملېشې وخت په وخت هم په افغانستان



کې او هم په قطر او عربي











اماراتو کې د خپل ورسپارل شوي ماموریت راپورونه خپلو امریکایي بادارانو ته ورکوي، استخباراتي مشران یې سره په پټو او ښکاره ګرمو ناستو بوخت دي.





خو ورسره جوخت یې د درواغو ماشین او ورسره نور پلن ښتي یې هم هر ځل په دوی او هم د دوی په بادارانو د اسلامي دولت د ځپونکو ګذارونو وروسته نوې او تازه دروغ له چاپه راباسي او هر ځل همدا یو سروکی زمزمه کوي چې اسلامي دولت یې ځپلی او هیڅ شتون نه لري.



دا همغه مړ سترګی جاهل دی چې اوس په عامو مسلمانانو کې څه چې په خپلو افرادو کې هم د درواغو په ماشین شهرت لري.

هو! دا لومړی ځل نه دی چې دا له شرم او حیا کنګال سپین سترګی دجال یې داسې څرګندونې کوي بلکې له کله نه چې ورته امریکا واک سپارلی له همغه وخته دوی په همدې تکراري درواغو او باټو شخوند وهي، او آن څومیاشتې وړاندې خو یې دا شرمونکې ادعا هم وکړه چې اسلامي دولت مجاهدین فقط اتیا تنه پاتې دي.

ذبیح الله مجاهد وایي هېواد کې د داعش ډلې ۸۰ کسان پاتې دي

لیکوال افغان 1 کال وړاندې



د طالبانو ویاند ذبیح الله مجاهد وایي چې په ټول هېواد کې د داعشو شمېر ۸۰ کسانو ته راټیټ شوی دی.

خو له هغې را وروسته همدې لمدې پېشو په مختلفو عملیاتو کې د اسلامي دولت د سلګونو مجاهدینو د شهیدانولو ادعاوې هم وکړې خو هغه اتیا تنه نه ختمیږي بلکې نه یوازې د دوی د کشرخیلو چرسیانو سرونه شیندي بلکې د دوی والیان او وزیران په خپلو امن ځایونو کې د اسلامي دولت د زمرو له ډاره خوبونه نه لري.



که د شرمه د چا لکی کیدلی اوس به ددغه مړ سترګي پسې شل ګزه اوږدې او ببرې لکې زمکه جارو کولی، خو دا خلک په هیڅ هم د شرم احساس نه کوي، کله د امریکایانو په وژنه ورته رنځ رسیږي.



او کله بیا د مشرکو روافضو او حربي روسانو او ملحدو چیایانو په وژنو د غم مرثیې وایي.





دادی تازه همدې مکارې ګیدړې یو ځل بیا دا انګولا جوړه کړه چې د اسلامي دولت مجاهدین یې ځپلي او هیڅ شتون نه لري خو د د دولت زمرو یې د هر ځل په څېر دا ځل هم خبره په دې خوله کې وروچه کړه او متصل یې په کندوز کې د دوی هغه چرسي ملېشې په نښه کړې چې اسلام سره د دښمنۍ په مزدورۍ کې هغه معاشاتو ته په کتارونو کې ولاړ وو چې د امریکا د نایټ کلپونو له مالیاتو ورته حواله شوي وو.

د زیر او زیرکه طراحانو له خوا طرحه شوی و او استشهادي له څو تالاشیو تیر شوی او د وزارت د تعمیر په لومړي پوړ کې چې د معین دفتر دی همدلته د وزیر ورتللو ته په انتظار و چې وزیر به له همدی تنګ دهلیز څخه تیریده او بیا به خپل دفتر ته تللو.. د وزیر د ور رسیدو سره هم مهاله د اسلامي دولت دغه اتل استشهادي ددې مرتدینو په منځ کې خپل بارودي کمربند



د افغانستان په شمال کې د اسلامي دولت د استشهادي برید له کبله د طالب ملېشو لسګونه غړو ته مرګ ژوبله واوښته

مؤسسة العزائم

افغانستان - کندوز

11 فبروری 2025

أعماق آژانس: د افغانستان شمال ته په "کندوز" ولایت کې د یوه استشهادي برید په پایله کې د طالب ملېشو په لیکو کې لسګونه غړي مړه او ټپیان شول.

امنیتي سرچینو "أعماق آژانس" ته وویل، چې د اسلامي دولت یو استشهادي جنګیالی نن د سې شنبې په ورځ سهار وختي، د "کندوز" ولایت په مرکز کې، د طالب ملېشو د یوې ګڼې ګوڼې په لور ولاړ.

سرچینو زیاته کړه چې برید د ملیشو سلګونه غړي په نښه کړل چې په ښار کې یوه دولتي بانک ته نږدې د خپلو معاشونو د ترلاسه کولو لپاره راټول شوي وو.

سرچینو څرګنده کړه، چې استشهادي خپل بارودي کمربند ته د هغوی په مینځ کې چاودنه ورکړه، چې په ترځ کې یې د "امنیتي مشرانو" په ګډون لسګونه غړي مړه او ټپیان شول.

سرچینو تایید کړه، چې برید په هغه ورځ رامنځته شو چې د طالبانو د معاشونو لپاره ټاکل شوې وه، او د برید په سیمه کې د ملېشو لخوا د سختو امنیتي تدابیرو سره سره دغه چاودنه رامنځته شوه.

او ورپسې یو بل استشهادي ورور ابو یوسف تقبله الله د لوې الله په مرسته د کور او ښار جوړولو وزارت داخل ته سره له خپلو چاودیدونکو توکو ورسید ..که څه هم ملېشو په لومړیو کې له ډیره ډاره د دروازو راجوړولو ته جوړ نه شول او دا یې ومنله چې د وزارت داخل کې برید شوی ..خو وروسته یې بیا د خپل زوړ عادت له مخې د برید پیکه خودلو په هدف دا ادعا وکړه چې برید کوونکې په دروازه کې د دوی ډارنو ملېشو ویشتلی، د خندا خبره بیا داده چې ځینې یې وایي چې له ویشتلو پس بریدګر وژل شوی او بیا یې ځانته چاودنه ورکړې ...رښتیا هم دروغجن حافظه نه لري په داسې حال کې چې دا برید له مخکې څخه



د کور او ښار جوړونې وزارت داخل کې ځانمرګی برید شوی

محمد کمال افغان سخن‌گوی وزارت شهرسازی و مسکن، می‌گوید که پیش از چاشت امروز (پنج‌شنبه، ۲۵ دلو)، یک مهاجم انتحاری که قصد ورود به این وزارت را داشت، در دروازه ورودی ساختمان توسط نیروهای امنیتی از بین برده شد.

آقای افغان افزوده است که در نتیجه این انفجار، یک نفر کشته و سه نفر دیگر زخمی شده‌اند.

#طلوع‌نیوز

Translate post



انفجار در درب ورودی وزارت شهرسازی یک کشته و سه زخمی برجای گذاشت

ته چاودنه ورکړه چې د ملېشو
د ډېرى مشرانو په شمول يې
د ګڼو مرتدينو غوږونه او هډونه
وشيندل ..خو ملېشې بيا د
درواغو مختلف ډولونه لري چې
هر يو يې په خپل وخت کاروي
لنډه دا چې د ملېشو څخه شرم او
حيا کډه کړې ، نه په دوراغو
ويلو او ورپسې په تکراري توګه
په بيرته رسوا کېدو شرميږي
، او نه په نوره غلامۍ او ذليله
کړنو د کوم شرم احساس کوي ،
دوى فکر کاوه چې په دې درواغو
به دا کوږ بار تر منزله ورسوي
، خو داسې نه ده ، دوى دومره
درواغ ويلي که څه هم رښتيا خو
قطعا نه وايي خو که چرته په
سهوه کې هم رښتيا ووايې نو
اوس يې څوک د رښتيا په خبره
هم باور نه کوي ، ځکه يې نو
اوس دا احمق کشرخيل هم تر
ډيره د دوى په مکرونو ، دجل او
فريبونو پوهه شوي، اوس يې نو
د دغه ماډرن دوحه نظام د هر
اړخيز فساد په بېلګو يې نه
يوازې دا چې ميډيا پرې ګرمه
ده ، بلکې خپله لوړ پوړي مشران
يې هم د خپل دغه فاسد نظام
په مختلفو مفاسدو اعتراف کوي
، نو له صوفي ملا هيبت نه ورخ
اوبو وړى ، اوس نو ترې کېسه
شړېدلې ، نه يې اوس د درواغو
ماشين زبيح کذاب په دې
توانيږي چې د خپلو مشرانو تر
منځ جوړ انډوخر او مفاسد له
خلکو پټ کړي ، او نه يې هم
نور خپاطان اوس دا توانايي لري
چې د دوى د شرم هر شکيدلي
پرتوګ ته پيوندونه پينه کړي ،
ځکه ټول يې مايوسه او ستړي
بريښي .

امريکا چې د طالب مشرانو
ترمنځ د واک او ډالريزو کڅوړو
کوم هډوکي اچولي، نو دوى پرې
سره يو بل سم وداړل ، دا ناز دانه
ويانډ خوار يې ډير کوشش
وکړي چې د دوى دا شرم ميډيا ته
راونه وځياو که راووځي هم نو
بل رنګ ورکړي ، خو دا خوار
هم نور د دوراغو په راجوړولو
ستړى دى ، د واک او ډالرو په سر
په جګړه ښکيلو مشرانو يې د
مرورتوب په نامه يوه ناروغي
لګيدلې او د دوى ددې ناروغې علاج
فقط (امارتو ، قطر او دوبۍ)
کې په امريکايي روغتونونو کې
هغه ډاکتران کوي چې دوى ته
يې ددغه ناروغيو واکسين په
دوحه کې لګولي ، اوس يې نو
چې هر يو مررور شي ، زر يې د
خپلو امريکايي بادارانو څنګ ته
ځان ورسوي ، صوفي سراج الدين
يې له مياشت زيات وخت وشو
چې خپلو امريکآيي بادارانو سره
په پټو مجلسونو او توطيو بوخت
دى ، جاهل مسکين دا دوراغ وويل
چې د نومړي د مرورتوب ناروغي
ښه شوې او کابل ته راستون
شوى ، خو هغه خبره ورپسې
بيرته را رسوا شوه او د دوى تش
په نوم داخله وزير لا اوس هم
خپلو بادارانو سره په کومه
توطئه جوړولو بوخت دى ، خو
جاهل نو په دې برخه کې پوره
تجربه لري ، دده د شرم سره څه
کار نه شته چې ګڼې کوم درواغ
يې راښکاره شي او دا به خجالت
وباسي ، بلکې ده داسې شرم په
سلګونو ځل پخوا هم تجربه
کړى ، نو دده سترګې اوس کلکې
شوي .

دا صوفي مشرک خو يې راستون
نه شو ، خو د مرورتوب دا ساري
ناروغي ورځ په ورځ مخ په
خوريدو ده ، د امريکايانو ملا براډلي
، د عدلي وزير يې او ستانکزى
يې هم د همدې ناروغۍ له امله
په يادو امريکايي روغتونونو کې
د تداوۍ لاندې دي .

نو دا له حيا او عزته کنګال
دجال هم د موږيګۍ به شکيدلي
کټ کې پروت دى ، چې لنګه يې
ټنګوي نو بازو يې وځي ، نور
نو دى هم ستړى او مايوسه دى
او دغه د درواغو ماشين کې هم
نور رنګ او کاغذونه خلاص دي ،
نو نه خو يوازې همده ته بلکې
ټول نظام ته يې کوم حيثيت او
عزت ورپاتې دى او نه يې هم
څوک په خوله تريخ پياز خوري
، نوره يې نو د ټول نظام جاله
په چړ ده او له يوه مخه ټول
سرګردان دي ، زر ده چې الله به
يې نور هم ذليله کړي او ټول
په ټوله به يې الله عزوجل
د اسلامي خلافت د مجاهدينو
فولادي پنجو ته وغورځوي
باذن الله .

د حکمت په پردو کې
د صریح کفر پټول



الحمد لله والصلاة والسلام على نبي الله محمد وعلى اله وصحبه ومن والاه أمابعد:

فقال تعالى: وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِى الْأَرْضِ قَالُوٓا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ.

بي شکه دمنافقانو او باطل پرستو دا مرض چې قران عظيم الشان ذکر کړی دا د دوي په هر دور او زمانه کي مرض پاتې شوی دی، داسې چې دوي هميش په هر دور کې خپل باطل ته دحق نوم ورکوي او داهم بيا په داسې يو مکرجن هنر او چالاکۍ چې کله به وايي غرض مو په دی سره اصلاح او جوړ جاړی راوستل دي او کله به وايي چې دا خو حکمت او عقلمندي ده ،دا خو د زيرکو او هوښيارو خلکو کار وي چې نه سيخ سوزوي او نه کباب!! نو غرض دا چې ددې مساکينو دا خرافات داسې نه دي چې ګويا يوه نوی حادثه ده او مخکې يې امثال نه دي تيرشوي، نه بلکه دا د أبی بن سلول بچي په هر تير دور کې خپل مقتدا ګان لري، دوی که باطل د باطل په نوم پيش کړي، نو بيا که څومره هم يو انسان ديني معلومات نه لري او له هغې څخه جاهل وي خو بيا يې هم ورسره نه مني البته دوی دغه وخت بيا ددی شيطاني او منافقانه حربو نه کار اخلي او د حکمت، عقل اوسياست په نوم کفر او ردت ته دروازې پرانيزي خو د عقلمندو په نزد دا اتفاقي ده چې: **أن حقائق الأشياء لا تتغير بتغير أسمائها**

حقيقت او اصل د شي دا د هغې په نوم بدلولو سره نه بدليږي که څه هم دوي څومره هم چالاکي او دجل وکړي او دا ددې امت د ناکامۍ اود قيامت دنښانو څخه يو ښکاره نښه شودل شوي، چې دوی به داسې کوي چې حرامو او ممنوع اشياو ته به نومونه وربدلوي او د هغې په سبب به يی ځانونوته جايز ګرځوي لکه د شرابو متعلق هم داسې ذکر دي، چې هغې ته به دا خلک صرف نوم ور بدلوي او ځانونو ته به يې څښل جايز کوي

په سنن النسائي کي روايت دي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

يَشْرَبُ نَاسٌ مِنْ أُمَّتِي الْخَمْرَ يُسَمُّونَهَا بِغَيْرِ اسْمِهَا.

ژباړه څه کسان به زما د امت څخه شراب څښي او ديته به دشرابو نه بغير بل نوم ورکوي (كتاب الأشربة باب منزلة الخمر رقم الحديث 5592)

او د دي نوم د تغيير وجه به يي هم دا وي چي په دې نوم ورکولو يي ځانونو ته حلال ګرځوي، لکه دسنن الدارمي روايت کې دی ، عائشه رض الله عنها څخه دا حديث روايت دی فرمايي : رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل : يُسَمُّونَهَا بِغَيْرِ اسْمِهَا فَيَسْتَحِلُّونَهَا.

ژباړه دوي به شرابو ته بل نوم ورکوي او ددي په وجه به يې حلال ګرځوي ځانونو ته (من كتاب الأشربة باب ما قيل في المسكررقم الحديث 2035)

نو که لوستونکي د سوچ او فکر څخه کارواخلي نو نن هم بعينه د شام او خراسان په سرزمين د ابورغال خائن او دابي بن سلول منافق پرکټو أحمق جولاني الخائن او هبة الله صوفي ته د مهلت په اساس بعضی نيم ژواندە واک په لاس ورغلی دی، نو يو دروازه دکفر او ردت يی پرينښوده مګر دا چې هغه يی په خپل مخ ځانونو ته راپرانستله او د خپلو لښکرو سره ټول په ټوله ور دننه شول او خپلو کشرانو ته همدا د مداريانو جمله تکراروي چې زموږ دا هر کفر کول حکمت دی او د حالاتو موافق سياست!! اناالله وانا اليه راجعون



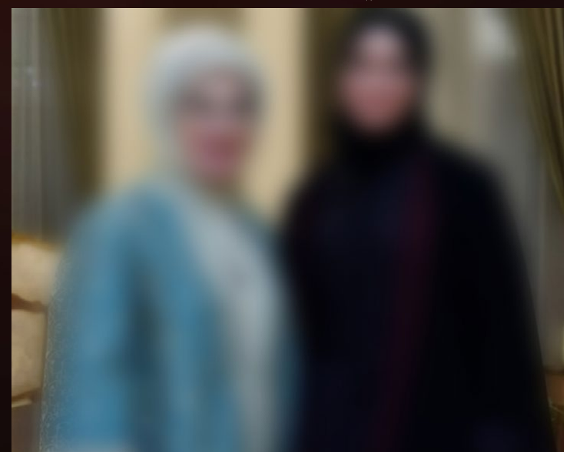
که هبت الله صوفي په دې کې له رب نه ونه ډارشو چې د کفارو نه يی د رسميت غوښتنې کچکول د مسکين متقي او فقير سهيل مشرک غاړې ته ورواچولو او سحر او ماښام يې ورباندې ملل ملحده ته عذورونه اوزاری وکړي،







نو احمق جولانی خائن هم د حیا ځادر وغورځاوه پرځای ددې چې خپله ښځه دقران دحکم موافق چې {وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ} په خپل کورکي کښینوي، نه بلکه هغه یې دکفري نړۍ درضا کولو په موخه د مرتدی ترکي او مرتد سعودي حکومتونو رسمي میلمنه وګرځوله اولوڅ مخ یې وربانديې په هوټلونو او هاسټلونو کې مجلسونه او ملاقاتونه وکړل!! او بعیده نه ده چې سبا بله ورځ په امریکه او روسیه کی هم رابښکاره شي.



هو ! بالله العظیم دا دخلافت د مشرانو هغه څرګندونې او وړاندوینې دي چې د دوی حالاتو او اوصافو ته په کتلو یی پرون کړې وې، دا دی نن یوه یوه نمبر په نمبر ریښتیا کیږي او راښکاره کیږي.

هو! دا د خلافت د مظلومو موحدینومهاجرینو او انصارو مجاهدینو او حامیانو زنانه او کوچنیانو هغه ازار او بد دعاء ده چې په شام او خراسان کې ددې بدبختو مشرکانو دلاسه دکفري اتلافونو په ترون او تعاون په شهادت او اسارت ورسیدل ، نن یی رب عظیم د انتقام د اخستو سرسخته لړۍ شروع کړې، اول یې ددښمن ذلت او رسوایي بطلان او ردت دنیا ته ښکاره کوي ،ترڅو هر عام او خاص ته یې په کفر او ردت کی تردد پاتې نه شي او مسلمانان دکفر او اسلام دعوه کونکي او دفاع کونکي ښه په اسانه وپیژني او بیا رب خپلو بنده ګانو ته د دوی په ځتونو تمکین او تسلط ورو ببښي وماذلک علی الله بعزیز

نو غرض دا چې د نور مردو حکومتونو او د هغوی د رهبرانو په



څېر د شام او افغانستان دا مزدور حکومتونه او د هغې دا دواړه مرتد رهبران خپله دا کفري پروسه او د ردت کړنې او د اسلام د متعدی نواقضو ارتکابات خپلو کشرې مرتدې طبقې ته د اشدضروت او شدید حاجت په نوم ورمعرفي کوي او کشران احمقان یی هم په خوشحالۍ بغیر د سوچ او فکر څخه دړ وند او جامد تقلید په پایله کې دکامیاب سیاست اوغښتلي حکمت په نوم ورسره مني!!

ډیره عجیبه نه ده ! چې داسې بی غیرتۍ او ښکاره دیوثۍ ته د حکمت او سیاست نوم ورکول کیږي ،دا حکمت زیرکتیا او شرعی سیاست نه ، بلکه دا خو جولانیانو او حماریانو تر قیامته په خپلو تندو خپل تور تاریخ درج کړ ، خو الله متعال د دوي حق کې چې څه فرمایلي نو هغه همدا دي چې {ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ}

که څه هم دوی ته بطلان د دی ورښکاره هم کړای شي، نو ددوی ځواب به هماغه وي چې کوم یی پرون د ورونو ځواب وو چې {بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ} نو الله فرمایي دوي به خامخا د خپلو مشرانو تابعداري کوي؟ {أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَٰنُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ} اګر که شیطان یي د بلو لمبو په طرف هم دعوت کوي؟

نوغرض دا چې نن ډیری شرعي مصطلحات د وخت باطل پرست او

مرتدین دخپل ردت اوبطلان دجواز دپاره استعمالوي اوخپل کشرخیل مرتدین او عوام بې علمه ساده مسلمانان وربانديې دوکه کوي چې یو هم له هغې څخه د شرعي سیاست او بل هم د حکمت کلمات دي، نو مونږ ته پکار دي، چې د خپل لوی رب په توفیق او مشیئت اول ددی دواړو کلمو مقصد او معنا دکتاب اوسنت په رڼا کی واضحه کړو.

سیاست څه ته وایي

سیاست عربي کلېمه ده او تقریباً په پښتو ،فارسی، اوردو ژبو کې په همدی نوم یادیږي او استعمالیږي، خو ډیری خلګ ددی د تعبیر او معنا نه خبر نه دي چې دا څه ته وایي نوکه کوم لیډر او د قوم مشر څومره ډیر درواغجن ، فراډي، دوکه باز، حرام خور او ظالم وي هغومره کامیاب سیاستدان بلل کیږي اوبیا دی قسم ظالم او غیر عادل سیاست دنیا د فحشا ،ظلم او بربریت څخه داسې را لاندېې کړي، چې خلک داتصور هم نه کوي چې لا بل کوم سیاست به هم ددی برعکس موجود وي، چې دا یو ډیر پریوتی او ګنده سوچ دی بلکه سیاست اصل کې دیته وایي چې: **(إصلاح الناس والتربیة الرعیة بمایصلح لهم ویناسب بهم من أمور دینهم ودنیاهم).**

یعنې د خلکو او د رعیت پالنه او تربیت کول دي ، د دیني امورو د هغوي او د دنیوي امورو دهغوي په هغه څه چې هغه د دوی سره مناسب او په هغه څه چې هغې سره د دوی اصلاح راځي، نو په دی اعتبار سره که انسان سوچ وکړي نو دمسلمان حاکم سیاست دکتاب اوسنت نه خارج نه دی، بلکه د دوی سیاست به په کتاب او سنت راڅرخي، نو له همدې امله د دنیا ټول سیاست یوقسم نه وي.

د سیاست اقسام

سیاست په اصل کې دوه قسمه دی، یو ته شرعي سیاست وایي، د دی تعریف او مقصود همدا مخکنی عبارت دی او له دې څخه تعبیر په سیاست عادلة سره کیږي او همدا د نبي صلی الله علیه وسلم او دهغه دخلفاؤ او ترقیامته د مسلمان او مؤمن حاکم سیاست دی.

بل قسم سیاست دا غیر عادله سیاست دی، یعنې سیاست ظالمة دا هر هغه سیاست چې د مخکی ذکر شوي شرعي سیاست څخه مخالف وي، ولو که عملي کونکی یې د اسلام دعوی هم کوي، خو دی سیاست ته به سیاست ظالمه او غیر عادله ویلی شيي، کوم چې نن د نړۍ کفري او مرتدو دولتونو نافذکړی او عملي کړی دی. اوس که مونږ اسلامي او شرعي سیاست ته وګورو نو دا نوم د ټول شریعت د تطبیق دی، جزئي او کلي چې څومره قواعد احکام او واجبات د شریعت دي، مسلمان حاکم به ددی تطبیق کوي اوددی دغه عملي اقدام دا به شرعي سیاست وي، بلکه د اسلام د دائری نه پرته مسلمان حاکم هیڅ سیاست نه لري، که داسې سیاست وي چې د اسلام د نصوصو نه مستنبط نه وي او یا د کفارو سره دوستي او د هغوی رسمیت او یا د هغوی په اقتصاد ولاړ وي او یا د هغوي دګټو او اهدافو دپاره وجود ته راغلی وي، لکه موجوده د مسلمانانو په خاوره حاکم مرتد دولتونه او بالخصوص د افغانستان د مرتدو طالبانو مرتد نظام او یا د احمق جولاني مرتد حکومت ،نو دا بیا ظالم او غیر شرعي سیاست وي، چې تعبیر ترینه په شیطاني سیاست سره کولی شو، ځکه د اسلامی عادله سیاست تعریف همدا دی چې اداره کول او رهبري کول د خپل نظام او رعیت په هغه څه چې د دوی پوری مناسب او د دوی اصلاح وربانديې راځي او دا د شریعت نه پرته بل هیڅ باندېې نه شي کیدای په هغه شریعت چې د الله له لوری راغلی بلکه دانبیاؤ راتلل د همدی هدف په اساس شوي چې د امتونو او رعیتونو پالنه او روزنه به په اسماني شریعت باندېې کوي او دلیل په دې دا صحیح متفق علیه حدیث دی چې ابو هریرة رضی الله عنه یې راوي دی فرمایي د الله نبي صلی الله

عليه وسلم فرمايي: كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي وَسَيَكُونُ خُلَفَاءُ فَيَكْثُرُونَ ، قَالُوا : فَمَا تَأْمُرُنَا ، قَالَ : فُوا بِبَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَالْأَوَّلِ أَعْطُوهُمْ حَقَّهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ سَائِلُهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ“

ژباړه: وو بني اسرائيل چې د هغوی سياست به انبياؤ اداره كولو چې كله به هم يو نبي وفات شو نو ځای ناستی به يې بل نبي شو او بې شكه زما نه بعد بل نبي نه راځي او زر دی چې خلفاء به راځي او ډير به راځي! نو صحابه وو عرض وكړ چې تاسې مونږ ته (دخلفاؤ باره كې) څه امر كوئ نو هغه وفرمايل تاسو د اول اول خليفه سره په بيعت كې پوره والی وكړئ، تاسو هغوی ته خپل حق وركړئ (چې هغه د هغوی طاعت دی په شرعي امورو كې) بې شكه الله د هغوی نه ستاسو د حقوقو په باره كې تپوس كونكی دی (كه چرته درته حقوق اداء نه كړی) (متفق عليه)

نو گوره دا حديث صفا دليل دی چې د امتونو سياست انبياؤ كولو او زمونږ د امت سياست دا نبي صلی الله عليه وسلم كولو او د هغه نه بعد دا د خلفاؤ وظيفه ده او هيڅ مور راوړی داسې دليل نه شي پيش كولی چې د الله نبي صلی الله عليه وسلم دی د شريعت نه پرته بل سياست عملي كړی وي، بلكه د هغه ټول سياست مونږ ته دشريعت په نوم راپاتې دی، د يو اسلامي نظام او د هغی د حاكم د پاره هيڅ لار نه شته پرته له دی نه چې هغه دې د شرعي سياست نه پرته بل سياست عملي كړي ،خو حماريانو او دې نورو جواليانو ته شرم پكار دی، چې د كفارو سره دوستي او د تعطيل الجهاد پروژو عملي كولو ته جهاد اوشرعي سياست وايي. يو ليدونكی دی له نزدی څخه ددې دواړو نظامونو حال وگوري، بيا به خپله پدی پوه شي، چې دوی هم لكه د نورو جمهوري مرتدينو غونډې د مخلوق په لاسو جوړ قوانين نافذكړي دي، د رب قانون ته نزدې هم نه دي ورغلي.

حكمت څه ته وايي؟

دا شو د شرعي سياست او د حماری او جولاني سياست ترمنځه فرق، اوس راځو او بتوفيق الله المتعال د حكمت معنا او مقصود بيانوو ځكه ياد طواغيت د سياست د كليمې پشان د حكمت د كليمی د نوم نه هم ډيره غلطه استفاده كوي، تاسو وينئ چې د دوی كشرخيل د دوې هري بې غيرتی او بې دينی ته لكه څنگه چې د پياوړي سياست نوم وركوي ، نو داسې ورته د يو پوخ حكمت نسبت هم كوي، نو راځو او بتوفيق الله المتعال اوس د حكمت معنا هم ذكر كوو چې حكمت څه شی دی او څه ته وايي؟ او بيا ددی يادو مرتدو رهبرانو دا رذالت هم ورسره مقايسه كوو چې دا ريښتيا دوی حكمت عملي كوي او كه نه د حكمت خلاف دكفر او ردت په ډنډونو كې لامبو وهي!!

حكمت په لغت كې وايی پخته گی د علم او په فقاهت او زيركتيا سره كار كول او اسرار معلومول لكه لغت فرمايی: **معرفة أفضل الأشياء بافضل العلوم.**

يعنی د افضل او غوره اشياؤ پيژندنه په غوره او افضل علم او پوهه باندې

اوس كه څوگ وايی چې افضل علم څه شی دی؟

نو ځواب ښكاره دی چې افضل علم قران او سنت دی او همدا خبره قران ذكر كړې الله متعال په سُورَةُ النّحل : 125 نمبر ايت كريمه كې فرمايي: ادْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُم بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ.

ژباړه: اې پيغمبره بلنه وركړه خلكو ته د خپل رب د لارې په لوري په حكمت اوخايسته نصيحت سره او بحث كوه له هغوی سره په هغه طريقه چې ډيره غوره وي، بې شكه ستا پروردگار ډير ښه پوهيږي، په هغه چا چې هغه د ده له لارې څخه اوښتی دی او هغه ډير ښه پوهيږي په هغه چا چې هغه پر سمه لاره برابر دی ډيره عجيبه

ده چې دقران عظیم الشان همدا ایت دلته مرتدین او جمله باطل پرست د خپلو ناوړو اعمالو او افعالو دپاره پیش کوي، چې مونږ خو د قران موافق حکمت سره مخکې تلل غواړو نو خیر دی که نن هبت الله حدود معطل کړي او یا یې تحریف کړي او یا د مؤمنانو خلاف کفارو سره تړونونه لري او یا هم د کفارو خلاف افغانستان کې چاته د ېز اجازه نه ورکوي او یایې هم روافضو ته امام باړې پرانیستې او یا یې هم سیکانو ته مندرونه اباد کړل او یا دچینایي کافرو سره پروژې لاسلیک کوي او یا سحر او ماخام د روس او امریکې سره د دوستانه اړیکو گردانونه کوي نو دا یو حکمت دی چې غرض یې د وطن تعمیر او د طن د خلکو ترقي ده!!

دلیل هم درته زر همدا ذکر کوي چې گوره کله الله هم فرمایي چې حکمت او نرمي باندې کار کوه نو زمونږ د دې مشر دا کار هم د حکمت یو صورت دی ، چې نه غوښه سوزوي او نه کباب!! همداسې که جولاني د کفري ملتونو د رضا د حصول په خاطر چې دا نن کوم کفر ته دروازې پرانستې، نو دا یو مجبوري ده او د حکمت له لارې دا کارونه کوي، نو څه وشو که ښځه یې نن ترکیه او سعودي کې د سکولر بې دینه طواغیتو او لنډغرو په منځ کې روانه ده، او سبا روسي او امریکې ته لاړه شي هم څه خبره نه ده!؟

انا لله وانا الیه راجعون

نو لوستونکو د دوی دا خبره او د دی خبرې د پاره دا دلیل دا نور هیڅ نه دی، بلکه دا بعینه د (إنّما نَحن مُصلِحون) والا و مصداق دي نو دا چې د هبة الله و امثالهم دا کړنې دا بلکل نه حکمت او نه د حکمت د معنا او مقصود او متعلقاتو څخه دي.

نو په دې اساس راځو او په دی باندې د یو څو مفسرینو اقوال ذکر کوو چې قران کې د ذکر شوي حکمت نه مراد څه شی دی او دلته چې هیبتوف او احمق جولاني چې دا کوم څه ته حکمت وایې دا څه شی دی!؟

نو راځو او د حکمت صحیح معنا ذکر کوو:

علامه ابن الجوزی په تفسیر زاد المسیر کی فرمایی: وفي المراد بالحكمة ثلاثة أقوال: أحدها: أنها القرآن، رواه أبو صالح عن ابن عباس. والثاني: الفقه، قاله الضحاك عن ابن عباس. والثالث:النبوة، ذكره الزجاج.

ژباړه : او په مراد کې د حکمت نه درې اقوال نقل دي یو په هغې کې دا دی چې حکمت قران دی او دا ابو صالح د ابن عباس رضی الله عنه نه روایت کړی او دویم قول دا دی چې مراد د دی نه فقه د شریعت ده او دا ضحاک د ابن عباس رض نه روایت کړی دی او دریم قول دا دی چې د حکمت نه مراد نبوة دی او دا د زجاج قول دی. وگوري تفسیر (زاد المسر ۲/۵۹۵)

نو اوس دی مسلمانان لوستونکي عام او د امارت او جولاني مرتد لنډه غر خاص وگوري چې دوی د خپل احبارو او رهبارو کفریاتو ته د حکمت نوم ورکوي، آیا دا حکمت د دوی قران دی؟ که احادیث دي؟ او که ددی دواړو نه مأخوذ فقه؟ د امت په فقهاؤ کې له یو څخه ددی جواز دوی پیش کولی شي؟

راځو د حکمت د تعریف په پار د بل مشهور مفسر قول ته علامه مفسر قرطبی رحمه الله فرمایي: ادع إلى سبيل ربك بالحكمة والموعظة الحسنة وجادلهم بالتي هي أحسن إن ربك هو أعلم بمن ضل عن سبيله وهو أعلم بالمهتدين فيه مسألة واحدة- هذه الآية نزلت بمكة في وقت الأمر بمهادنة قريش، وأمره أن يدعو إلى دين الله وشرعه بتلطف ولين دون مخاشنة وتعنيف، وهكذا ينبغي أن يوعظ المسلمون إلى يوم القيامة. فهي محكمة في جهة العصاة من الموحدين، ومنسوخة بالقتال في حق الكافرين. وقد قيل: إن من أمكنت معه هذه الأحوال من الكفار ورجي إيمانه بها دون قتال فهي فيه محكمة. والله أعلم.

ژباړه : دې ایت کې چې {و ادع الی سبیل ربک....} دی په دې کې یوه مسأله ده او هغه دا چې دا ایت نازل شوی وو په مکه کی کله چې مشرکانو دمهادنی یعنی د نرمی خبری شروع کړی نو الله متعال (خپل نبي صلی الله علیه وسلم ته) امر وکړ چې ته

دعوت ورکړه دین دالله او شریعت د هغه ته په نرمۍ او اسانۍ سره، بغیر د سختۍ او تنګۍ نه او همدا ډول پکار ده، چې مسلمانانو سره تر قیامته په نرمۍ د حق طرف بلنه ورکړای شي نو دا په حق د عصاتو موحدینو کې محکم (یعنی د عمل وړ ایت) دی او منسوخ دی، په حق د کافرانو کې (په ایت دقتال سره) او دا هم ویل شوي دي، چې که چرته چاته داسې یو چانس د داسې کفارو متعلق میسر شي، چې د ایمان راوړو امید ترې کیدای شي، بغیر له قتال نه نو بیا دا ایت ددی قسم کفارو په حق کې هم محکم دی.

(تفسیر القرطبی: ۲۰۰/۱۰)

نو د قرطبي رحمه الله د تفسیر نه معلومه شوه، حکمت نه مراد قران دی او قران د کفارو سره صرف د قتال په ژبه خبرې کوي، نه چې کفارو ته دی چاپلوسیاني او هغوي سره دې دوستي او هغوی ته دې د هغوی د امنیت د چوکیدارۍ تېر ووهل شي، دا خو بالله العظیم لوی او شکاره ردت، چټل ناولی کفر دی، اعاذنا الله وجمیع الموحدین من ذلک.

همدا ډول بل مشهور مفسر علامه بغوي رحمه الله فرمایي: ادع إلى سبيل ربك بالحكمة، بالقرآن، والموعظة الحسنة،يعني مواعظ القرآن وقيل: الموعظة الحسنة هي الدعاء إلى الله بالترغيب والترهيب. وقيل: هو قول اللين الرقيق من غير تغليظ ولا تعنيف.

ژباړه : دعوت ورکړه لارې د رب خپل ته په حکمت سره، یعنې په قران سره او په موعظه حسنه سره ، یعنې د قران په وعظونو سره او دا هم ویل شوي، چې د موعظه حسنه نه مراد دا د دعوت ورکول دي، د الله طرف په ترغیباتو او ترهیباتو سره او دا هم ویل شوي، چې دا نرمه او پسته لهجه باندې خبرې کول دي بغیر د سختۍ اوشدت څخه.

بیا بغوی رحمه الله د **وجادلهم بالتي هي أحسن**، تفسیر کوی فرمایي: وخاصمهم وناظرهم بالخصومة التي هي أحسن أي أعرض عن أذاهم ولا تقصر في تبليغ الرسالة والدعاء إلى الحق، نسختها آية القتال.

ژباړه: او بحث او مناظره کوه د دوی سره په هغه طریقه چې هغه ډیره خایسته وي، یعنې د هغوی د ضررونو نه مخ اړوه او د رسالت په تبلیغ او حق دین طرف په دعوت کې کوتاهي مه کوه، خو دا حکم د نرمۍ د قتال ایت منسوخ کړی دی.

(تفسير البغوي 3/103)

لوستونکي دې د مفسر ابن الجوزي علامه مفسر قرطبي او د علامه بغوی رحمهم الله د دې ټولو تفاسیر ددی ایت متعلق وګوري او بار بار دې وګوري دا ټول په دی متفق دي، چې د حکمت نه مراد قران او سنت بیانول او د هغی عملي کول دي، او دا د جمله تفسیرونو خبره ده هیڅ داسې معتمد تفسیر به څوک داسې وړاندې نه کړای شي، چې هغې کې د حکمت دا معنا وي چې ته دې د کفارو سره دوستي او د ملل ملحده د قانون موافق چلند ته اماده شه او حواله په قران ورکوه چې الله فرمایي چې **(وادع الى سبيل ربك بالحكمة)** دا خو نعوذ بالله د کفر د جواز کوشش کول دي د قران څخه.

بل ددې ایت سره متصل چې د موعظه حسنة متعلق هم کوم تفسیر او مراد ذکر کړی مفسرینو هغه هم تاسې ولیده ، دا نرمي هم داسې نه ده چې ته ورته د شریعت نه ورتیر شه



لکه نن چې د طالباني حمارت او د جولاني د جمهوریت دریځ دی.
سره د دې چې د کفارو سره دا نرمي دا نرمي ذکر ده نو دا حکم منسوخ دی او دا منسوخ والی هم د مفسرینو په نزد اتفاقي دی.
البته د قرطبي رحمه الله عبارت کې د تمریض په صیغې سره ذکر شو چې هغه فرمایي که بالفرض چرته کومه ډله کفار داسې وي، چې د ایمان د راوړو امید یې کیدایشي، نو بیا دې د قتال پرځای ورسره د نرمۍ نه کار واخستل شي نور د کفار وسره د قتال ایاتونو دا حکم هم منسوخ کړی دی.
نو اوس خوګ شته چې له حماریانو او جوالیانو څخه دا پوښتنه وکړي چې دا د کوم حکمت او سیاست نوم دی چې د فلسطین مسلمانان دې په اورونو کبابوي او تاسې دې ورسره دوستي کوئ.
د شام او عراق اهل السنت دې په ټپونو ټپونو بمونو وریتوي خو تاسې، ورسره د ملل ملحده په اصولو برابر سفارتي روابط ساتئ، چې اصل کې دا د هغوی سره د ژورې دوستانې ثبوت او دلیل دی. افریقا او سومالیا کې دې د موحدینو خلاف کفار ایتلافونه کوي او تاسې ورسره د حکمت او سیاست په نوم دوستي او ورورګلوي کوئ.
په ایغور، فلپین، هندوستان ایران او بورما په شمول د نړۍ په هر ګوټ کې دې د مسلمانانو غوښې له هډونو جدا کوي ،خو تاسې ورسره اوګې جنګوئ او یو بل ته هدیې او تحفې ډالۍ کوئ.
آیا دا ریښتیا هم هماغه حکمت دی کوم چې قران کې ذکر دی؟ دا هما غه حکمت دی د کوم باره کې چې د مفسرینو اقوال تاسې ملاحظه کړل؟ نو معلومه شوه چې د دوی دا ناوړه اعمال نه حکمت دی او نه عادل او شرعي سیاست، بلکه دا هغه ښکاره کفر ردّت او نجس ضلالت دی چې فکر نه کوم په تاریخ کې ساری ولري.
نو د حمارت کشرخیلو ته د احمق جولاني او د هیتوف صوفي دا ښکاره ردتونه نه ښکاري؟ چې دوی یې اوس هم د مسلمانانو په نوم نوموي او د ضلالت په بیعت کې یې ځانونه نښلولي دي.
که دوی بیا هم دحکمت او سیاست له کلیمو څخه په غلطه معنا اخستو سره دوکه شوي وي، نو دا خیر خواهي به یې بیا وکړو او لږ به ورته د دوی د رهبرانو او د دوی د نظام کړني او مادي بیا ورپه ګوته کړو ترڅو د رب ورکړې فکر څخه کار واخلي او حق درک کړي او ملګرتیا یې وکړي او د کفر او ردت د ناولو غړوندیو څخه خپل غاړه ازاده کړي او د خپلو دغه مشرانو هر صریح کفر او ردت د حکمت او سیاست په نوم قبول نه کړي.
نو واورئ د ځمکې په مخ چې د جمله کفري او مرتدو دولتونو په څېر د احمق جولاني او هبة الله مشرک او د دوی د نظامونو خلاف چې په مسلمانانو جهاد په کومو أسبابو او علتونو فرض عین ګرځیدلی، هغه علتونه او اسباب په لاندې ډول دي: دملل ملحده عضویت او په هغې کې داخلیدل او یا هم هغې کې د دخول عضویت تمنا لیوالتیا او درخواستونه کول! د ملل ملحده په جغرافیایي تقسیم ایمان راوړل او د هغې د قانون د پریکړې موافق یوه لویشت مخکې او یا وروسته تلل جرم ګڼل.
د ځمکې په مخ د جمله کفارو سره دوستي کول او په خلاف یې جهاد کول غندل او د مجاهدینو مخه نیول.
د رب رالیږلي ټول حدود معطل کول او یا هغه په بل قانون بدلول او یا په هغې کې تحریف کول لکه د غل مخ تورول او په خر یې سپرول، نکاح لرونکي زاني او زانیة په درو وهل وغیره ... د بینکونو نظام په سودي سیستم سره چلول او همغسې فعال ساتل او په سودي حساب سره پانګونه کول او اقتصاد جوړول.
د عامو و لسونو د مالونو څخه د ټکسونو په نوم مالونه اخستل چې دا هم یو اتفاقي حرام کار دی او اهل علم د دی په جواز باندې اعتقاد لرونکي ته کافر وایي، دکفري اقلیتونو احترام او درناوی منل او د هغې تقدس او احترام کول، حکم په تحت السلطه

مناطقو کې کفارو او مشرکینو ته د هغوی د کفریاتو او شرکیاتو عامه اجازه ورکول لکه کلیسا ګانې، امام باړې، درمسالونه، مندرونه، د پیر پرستی زیارتونه او شرکي مراکز ابادول. چې کله یو مجاهد راپورته کیږي او د رب شریعت نافذول غواړي نو دوی د هغه مخه نیسي او نه صرف دومره بلکه قتل یې رواه او جایز ګڼي دکفارو رضائت حاصلول او په هغې کې عزت لټول او هغه د کامیابۍ او ترقۍ موجب او سبب ګڼل، تلک عشرة کاملة، نور هم زیات دي خو چې دا لس ذکر شوي اسباب اصل کې د اسلام او ایمان هغه نواقض دي، چې د دی په سبب د دوی په خلاف په مسلمانانو جهاد فرض عین ګرځیدلی اګر که دوی ورته د حکمت او یا هم د سیاست نوم ورکوي خو له دې څخه تعبیر په کفر او ردت سره کول پکار دي او که د سیاست او حکمت نوم ورکوي نو بیا به شیطاني سیاست او حکمت وي نه **شرعي سیاست او قراني حکم. وبالله تعالی التوفیق والحمد لله رب العالمین وصلی الله علی خیر خلقه محمد وعلی آله صحبه وسلم**



قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَآءُ مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

ژباړه: ستاسي لپاره د ابراهيم او د هغه د ملګرو (په کيسه) کښې يوه غوره نمونه ده، چي هغوی خپل قوم ته په ډاګه وويل: "موږ له تاسي او ستاسي له دغو معبودانو څخه چي د الله پر ځای يې بندګي کوئ، په ټينګه بېزار يوو. موږ ستاسي څخه منکر شوي يوو او زموږ او ستاسي تر منځ د تل لپاره دښمني او کرکه ښکاره شوې ده ترڅو چې تاسي په يو الله ايمان را نه وړئ

سورة ممتحنة (4)

دیوبندیان

څوک دي؟



د خراسان غږ مجلې درونو لوستونکو! دیوبندیان څوک دي؟ د علمي او تحقیقاتي لړۍ په لړ کې مو د خراسان غږ مجلې په تیره ۳۵ ګڼه کې د ذکر شوې سلسلې یولسمه برخه لوستې وه ، اوس مو د همدې سلسلې د دولسمې برخې لوستو ته رابولو.

بربنډ مړی

همدا رنګه یوه کیسه له مولوي عبد الرشید څخه واورئ: مجھ سے میرے محترم دوست اور حضرت کے خویش الحاج اشرف علی صاحب نے بیان فرمایا کہ حضرت نے ارشاد فرمایا ایک امیر زادہ نوجوان شخص تھے۔ ان کی زندگی بہت ہی لا ابالی پن میں گزری۔ ان کا جب انتقال ہو گیا تو میں ایک دن قبرستان گیا تو اس شخص کو دیکھا کہ قبرستان میں ننگا بیٹھا ہے اور بہت ہی حسرت و یاس کے عالم میں ہے۔ جب میں قریب پہنچا تو اس نے ہمیں دیکھ کر اپنی ستر دونوں ہاتھوں سے چھپالی۔ میں نے اس سے کہا اسلئے نہ میں تجھے کہتا تھا لیکن تو نے اپنے زندگی لاپرواہی میں گزار دی اور میری باتوں کی طرف دھیان نہ دیا۔ [نقیب پھلواری کا مصلح امّت نمبر ص19]

ژباړه: ما ته زما محترم دوست او د حضرت صاحب خپلوان الحاج مولوي اشرف علي صاحب دا بیان کړی دی چې حضرت صاحب فرمایي: د یو مالداره سړي زلمی ځوی و او د هغه ژوند په ډېر غفلت (بې پرواهۍ) کې تیر شوی و، کله چې هغه وفات شو نو زه یوه ورځ هدیرې ته لاړم او هغه مې وکتلو چې په هدیره (مقبره یا قبرستان) کې بربنډ ناست و او هغه په ډېره حیرانۍ او ارمان کې ناست و، زه چې کله هغه ته ورنږدې شوم نو خپل عورت یې په دواړو لاسو پټ کړ، ما هغه ته وویل: له دې امله ما درته څه نه ویل، که نه تا خپل ژوند په ډېر غفلت او بې پرواهۍ کې تیر کړی و او زما خبرو ته دې هیڅ پاملرنه نه وه کړې.

دا خو کمال دی چې د برزخ پردې هم د دوی لپاره هیڅ اهمیت نه لري او بیا خو دا مطلب دی چې مړی په کوم ځای کې وغواړي، هغه ځای ته سفر کولای شي نو بیا د بریلیانو څه ګناه ده کله چې هغه دا وایي: د هرې جمعې په شپه روحونه کورونو ته راځي او په دې ځای کې روح له بدن سره چکرونه وهي او بیا له کالو یا لباس څخه ناراضه یا د ملنګ جوړېدو خواهش یا د دوزخیانو لباس هم نه دی ورکول شوی، حال دا چې په قبر کې د الله دا حکم دی چې ګناهګاراونو ته **(أَلْبِسُوهُ مِنْ النَّارِ)** یعنې هغوی ته د اور جامې واغوندئ او یا د حضرت نظر دومره لرې رسیدلو چې له جامو څخه بل لوري ته د هغه عورت هم لیدلی شي او دا سوچ نه کوي چې کله د حضرت نظر د برزخ دا پردې څیرلي دي نو د هغه د لاسونو به څه حال وي؟ او دا کیسه یوازې مړو پورې خاص ده که نه د دوی پیران ژوندي خلکو بدنونه هم ویني؟ د دین څخه یې توقې جوړې کړې دي!! والله المستعان.

له ویلو پرته د مړي قبر معلومل

دا واخلئ د برزخ له غیبو څخه په یو غیب خبرېدل چې هغه له ویلو پرته د مړي قبر معلوم کړی و: د مړي قبر حکیم مولوي محمد یوسف ګنګوهي وایي: ایک درویش کا یہ طرز دیکھا کہ وہ کسی بزرگ کے مزار اندر نہیں جاتے تھے بلکہ مزار کا قریب دروازے سے باہر کھڑے ہوکر رویا کرتے تھے۔ حکیم صاحب کو خیال آیا کہ ان کو مولانا رشید احمد صاحب رحمہ اللہ علیہ کے مزار پر لے چلیں اور ظاہر نہ کریں ایک مسجد جو مولانا رشید احمد کے مزار کے قریب بنی ہوئی تھی۔ فرش مسجد کے شمالی کنارے پر جس وقت یہ درویش پہنچے۔ نہایت زور سے اس درویش نے چیخ ماری اور کھڑے ہوکر شدت سے روتے رہے جب درویش صاحب واپس ہوئے تو حکیم صاحب سے فرمایا ایسا نہیں کیا کرتے ہیں جیسا کہ آپ نے میرے ساتھ کیا۔ بعض وقت ایسے موقع پر جان نکل جاتی ہے۔ انسان کو جب کسی بزرگ کے مزار کی خبر ہو جاتی ہے تو کچھ سنبھل کر چلتا ہے۔ یہ حضرت مولانا رحمتہ اللہ علیہ کا مزار ہے کہ حضرت ممدوح نے شریعت کے پردے میں اپنی نسبت عالیہ کا اخفا فرمایا تھا۔ [ارواح ثلاثه ص322]

ژباړه: ما یو ملنګ داسې لیدلی و چې هغه به د هیڅ یو بزرګ زیارت ته نه ورننوتلو بلکې د زیارت له دروازې څخه د باندې به یې ژړل، حکیم صاحب دا فکر وکړ چې د مولانا رشید احمد ګنګوهي صاحب قبر ته یې له ځان سره بوځه او په دې یې مه پوه کوه چې دا د مولانا رشید زیارت ده، یو جومات چې د مولانا رشید احمد صاحب له زیارت سره نږدې جوړ شوی و، کله چې ملنګ د جومات شمالي څنډې ته ورسید نو په ډیر لوړ غږ یې چغې ووهلې، په همدې ځای ودرید او ډیر سخت یې وژړل، کله چې ملنګ صاحب بیرته را وګرځېدلو نو حکیم صاحب ته یې وویل: څوک داسې نه کوي لکه څنګه تا چې ما سره وکړل ځکه په داسې ځینو وختونو کې انسان له منځه ځي. کله چې یو څوک د کوم بزرګ له قبر څخه خبر وي نو هغه په ډیر احتیاط سره هغه ځای ته ورځي، دا د حضرت رحمة الله علیه زیارت دی چې حضرت ممدوح رحمه الله د شریعت په پرده کې خپل لوړ نسبت پټ ساتلی و.

دا عقیدې د همدې خلکو دي او بیا دا عقیده په دومره لوړه کچه مینوال هم لري، حسبنا الله ونعم الوکیل

روحونو سره ملاقات

یو دیوبندي عالم لیکي: مسلمانان ہند کی پوری تاریخ میں اکابر دیوبند نے عقائد کو جس انداز میں نکھارا ہے اس کی تحسین آپ مجدد الف ثانی کی روح سے مراقب ہو کر معلوم کر لیں۔ [انکشاف ص463]

ژباړه: د هند د مسلمانانو په تاریخ کې چې د دیوبند علماوو چې په کوم شایسته انداز کې عقائد وړاندې کړي دي، د دې ستاینه تاسو د مجدد الف ثاني رحمه الله له روح سره په مراقبه کېدو کې معلومولای شئ.

په یو ځای کې د دیوبندي عالم قلم په داسې انداز سره لیکل کړي: دنیا جانتی ہے کہ اکابر دیوبند جیسے حضرت مولانا نانوتوی، حضرت مولانا گنگوہی، مولانا اشرف علی تھانوی، حضرت مولانا یعقوب صاحب، حضرت مولانا محمود الحسن وغیرہ اپنے زمانے کے عالم و محدث ہی نہیں تھے۔ بلکہ باطنی علوم کے بہت بڑے امین و محافظ تھے۔ [انکشاف ص24]

ژباړه: دنیا پوهیږي چې د دیوبند مشران علماء؛ لکه مولانا نانوتوي، حضرت مولانا ګنګوهي، مولانا اشرف علي تهانوي، حضرت مولانا یعقوب صاحب، حضرت مولانا محمود الحسن او نور... یوازې د خپلې زمانې عالمان او محدثین نه وه بلکې هغوی د باطني علومو هم ډیر زیات محافظین او امانت دار وه.

مسلمانانو ورونو! شفاء ورکول دا یوازې د الله صفت دی، لکه څنګه چې ابراهیم صلی الله علیه وسلم فرمایي: ﴿وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ﴾ [سُورَةُ الشُّعَرَاء: 80] ژباړه: او کله چې مریض شم نو دغه الله ما ته شفاء راکوي.

دا خبره نه ده چې په نورو زمانو کې به شفاء الله ورکوله او په دې زمانه کې د شفاء د خزانو مالکان نور خلک دي؛ نبي صلی الله علیه وسلم فرمایي: **(إذهب البأس، رب الناس، واشف أنت الشافي لا شفاء إلّا شفاءك)** [صحیح البخاري کتاب المرضی] ژباړه: دا ناروغی لرې کړه؛ اې د خلکو ربه! او شفا ورکړه ته شفاء ورکونکی یې او ستا شفاء حقیقي شفاء ده.

خو په دې ځای کې د دوی د حضراتو شان دومره لوړ دی چې له ناروغۍ څخه د خلاصیدو او شفاء لپاره حضرت صاحب ته رجوع کیدای شي او حضرت صاحب هم کله خلکو ته شفاء ورکوي او کله څوک په ازموینت کې غورځوي؛ ډول، ډول کیسې واورئ.

شفا د امامانو په لاس کې

د تذکرة الرشید مصنف لیکي: حاجی دوست محمد خان دہلوی، مولوی رشید احمد صاحب گنگوہی کے ایک نہایت مخلص خادم تھے۔ ایک بار ان کی اہلیہ کی طبیعت سخت خراب ہو گئی۔ ہاتھ پاؤں کی نبضیں چھوٹ گئیں، غشی طاری ہو گئی اور تمام جسم ٹھنڈا ہو گیا۔ حاجی صاحب کو اہلیہ کے ساتھ محبت زیادہ تھی بے قرار ہو گئے۔ پاس آکر دیکھا تو حالت غیر تھی۔ صرف سینہ میں سانس چلتا ہوا محسوس ہوتا تھا۔ زندگی سے مایوس ہو گئے۔ رونے لگے اور سرہانے بیٹھ کر یسین شریف پڑھنی شروع کر دی۔ چند لمحے گزرے تھے کہ دفعتہ



مریضہ نے آنکھیں کھول دیں اور ایک لمبا سانس لے کر پھر آنکھ بند کر لی۔ سب نے سمجھ لیا کہ اب وقت اخیر ہے ۔ حاجی دوست محمد خان اس حیرت ناک نگاہ کو نہ دیکھ سکے۔ بے اختیار وہاں سے اٹھے اور مراقب ہو کر حضرت امام ربانی کی طرف متوجہ ہوئے کہ وقت آگیا ہو تو خاتمہ بالخیر ہو اور زندگی باقی ہے تو یہ تکلیف جو متواتر تین دن سے ہو رہی ہے رفع ہو جائے۔ مرقبہ کرنا تھا کہ مریضہ نے آنکھیں کھول دیں اور باتیں کرنی شروع کر دیں۔ نبضیں ٹھکانے آگئیں اور افاقہ ہو گیا دو تین دن میں قوت بھی آگئی اور بالکل تندرست ہو گئیں۔

حاجی صاحب مرحوم فرماتے تھے کہ جس وقت مراقب ہوا حضرت کو اپنے سامنے پایا اور پھر تو یہ حال ہوا کہ جس طرف نگاہ کرتا ہوں، حضرت امام ربانی کو بہ ہیئت اصلیہ موجود دیکھتا ہوں ۔ تین شبانہ روز یہی حالت رہی۔ [تذکرہ ج4/ص441]

ژباړه: حاجي دوست محمد خان دهلوي، د مولوي رشيد احمد ګنګوهي صاحب يو ډېر زيات مخلص خدمت کوونکی و، يو ځل د هغه د کور وداني (ښځې) طبيعت سخت خراب شو، د هغې د لاسونو او پښو نبض ورک شو، بې هوښي ورباندې راغله او ټول جسم يې يخ شو، د حاجي صاحب له خپلې ښځې سره ډېره مينه وه نو هغه ډېر زيات ناکراره شو، د هغې څنګ ته چې ورسېد نو حالت يې خراب و، يوازې په سينه کې يې ساه چلېده او د هغې له ژوند څخه مايوسه و، په ژړا شو او د هغې سر ته يې سورت يس پيل کړ، لږ وخت وروسته ناڅاپه هغې خپلې سترګې وغړولې او له يوې ژورې ساه اخيستو وروسته يې سترګې پټې کړې، ټول په دې پوهه شول چې دا د هغې وروستی وخت دی، حاجي محمد خان صاحب دا وروستی حالت په سترګو نشو ليدلای نو بې اختياره له دې ځايه پاڅېده او د رباني امام په لور مراقبه شو چې که وخت يې پوره وي نو چې خاتمه يې په خير شي او که نور وخت يې پاتې وي چې دا نورې ورځې ورباندې په خير او عافيت سره تيرې شي او د دې ورځو تکليف ورڅخه پورته شي، دا مراقبه کول و چې ناروغ سترګې وغړولې، خبرې يې پيل کړې او نبض يې حرکت پيل کړ او بې هوښي يې پای ته ورسيده، په دوه، درې ورځو کې يې قوت بيرته راوګرځيد او روغه رمټه شوه.

حاجي صاحب مرحوم فرمايي: کله مې چې مراقبه وکړه نو حضرت صاحب مې خپلې مخې ته وموند او بيا يې دا حال و چې کوم طرف ته مې نظر اړولو نو حضرت رباني امام به مې په اصلي څېره کې خپلې مخې ته موندلو، درې ورځې شپې همدا حالت و.

په دې جملو کې لږ فکر وکړئ چې د هغې حالت بدل و، د هغې له ژوند څخه مايوسه و، جسم يې يخ شوی و. کله چې يو مسلمان داسې حال ته ورسيږي نو خپل خپلوان يې د الله طرف ته رجوع کوي خو په دې ځای کې ديوبندي حاجي... او بيا د حضرت صاحب د کور وداني حال داسې دی چې نبض يې ورک ده، يوازې په سينه کې يې ساه چليده، د داسې حالت يادونه الله عزوجل څه داسي کړې ده: ﴿كَلَّآ إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ﴾ 26 ﴿وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ﴾ 27 ﴿وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ﴾ 28 ﴿وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ﴾ 29 ﴿إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ﴾ 30 [سُورَةُ القِيَامَةِ: 26...30]

ژباړه: کله چې روح مرۍ ته ورسيږي او خلک دا وواي چې دم کونکی څوك دی او د دغه انسان يقين پيدا شي چې دا جدايي ده او د هغه يوه پنډۍ له بلې پنډۍ سره يو ځای شي، په دې ورځ پوهه شه چې يوازې يو الله ته ورګرځېدل دي.

اوس د بيا راګرځېدو پوښتنه پيدا کيدای نشي؛ لکه الله فرمايي: ﴿فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ الْحُلْقُومَ﴾ 83 ﴿وَأَنتُمْ حِينَئِذٍ تَنظُرُونَ﴾ 84 ﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُبْصِرُونَ﴾ 85 ﴿فَلَوْلَآ إِن كُنتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ﴾ 86 ﴿تَرْجِعُونَهَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ﴾ 87 [سُورَةُ الواقِعَة: 83...87]

ژباړه: او کله چې د انسان روح مرۍ ته ورسيږي، او تاسو په دغه وخت کې دې انسان ته ګورئ، او مونږه دې مړ کيدونکي انسان ته ستاسو څخه ډېر نږدې يو، خو تاسو نه ګورئ او تاسو د هيچا څه مرسته نشئ کولای، که تاسو ريښتيني

یاست نو دا روح راوګرځوئ.

اوس باید د قران خبره ومنل شي او که د دیوبندي حضراتو خبره؟ او د مخلص خادم مراقبه کېدل د رشید احمد صاحب لور ته او پاملرنه کول؛ دا غوښتنه ورځخه کول چې که وخت یې پوره وي ده خاتمه په خیر باندې شي او که څه ژوند پاتې وي نو تکلیف ورځخه لرې کړای شي، دا د کومې خبرې دلیل دی؟ نو دا د دې خبرې دلیل دی چې کله مرید د خپل پیر صاحب لور ته پام وکړي نو پیر صاحب خبرېږي او دا شرك دی. دلته خو پیر صاحب ته د ناروغ د مرګ علم هم شته یا خو د تقدیر لیك د هغه مخې ته پروت دی او یا هغه د مرګ او ژوند مالك دی، شفاء هم د هغه لاس کې ده او د دې ثبوت دا جملې دي "مراقبه کول و او هغه را بیداره شوه، بیا روغه رمټه شوه او بیا د پیر صاحب کمال دا دی چې هغه ورته په هر ځای کې حاضر او ناظر ښکاري".

حسين احمد صاحب شفاء ورکونکی!!!

یوه بله کیسه چې د هغې نازك حالت به خوند درکړي، کومه چې د حسین احمد مدني صاحب یو مرید ډاکټر، حافظ، محمد زکریا صاحب بیان کړې ده: میرے پیر بھائی کی حالت نہایت سنگین ہوگئی- میں بحیثیت معالج بلایا گیا تو دیکھتا ہوں کہ جسم بالکل بے حس و حرکت ہے آنکھیں پتھرا گئیں ہیں- آثار مرگ بظاہر نمایاں ہیں- یہ منظر دیکھ کر میں پریشان اور بے چین سا ہو گیا- نا گہاں مریض رفتہ رفتہ اپنا ہاتھ آٹھا کر کسی کو سلام کرتا ہے- پھر کہتا ہے حضرت یہاں تشریف رکھئے کچھ ہی دیر بعد اٹھ کر بیٹھ جاتا ہے اور اپنے والد وغیرہ سے کہتا ہے کہ حضرت کہاں تشریف لے گئے؟ جواب میں لوگ کہتے ہیں کہ حضرت تو یہاں تشریف فرما نہیں تھے وہ حیرت سے کہتا ہے کہ حضرت تو تشریف لائے تھے اور میرے چہرے اور بدن پر ہاتھ پھیر کر فرمایا تھا کہ اچھے ہو جاؤ گے گھبراؤ نہیں- (ڈاکٹر صاحب کا بیان ہے) کہ ابھی میں بیٹھا ہی تھا کہ دیکھتا ہوں کہ بخار ایک دم غائب ہے اور وہ بالکل تندرست اچھا ہے- جامع کہتا ہے کہ حضرت کی ادنی کرامت ہے- اس سے اندازہ ہوتا ہے کہ حضرت کو اپنے خاص (مریدین) سے کیسا گہرا تعلق ہوتا تھا- [شیخ الاسلام ص164]

ژباړه: زما د پیر ورور حالات ډېر خراب و او زه د یو ډاکټر په حیث وغوښتل شوم نو ما وکتل چې د هغه ټول بدن بې حرکته او بې حسه و، سترګې یې ډوبې شوې وې او د مرګ نښې ورباندې را ښکاره شوې وې، د دې حالت په لیدو سره زه هم ډېر خفه او ورخطا شوم، ناڅاپه ناروغ لاس اوچت کړ او چا ته یې سلام کولو او ویل یې: حضرت صاحب دلته کینه. لږ وروسته پاڅېدو او کیناستو او خپل پلار او نورو خلکو ته یې وویل: حضرت صاحب! چیرته لاړ؟ په ځواب کې خلك ورته وایي: حضرت خو بیخي دلته راغلی نه دی، هغه په حیرانتیا ځواب ورکړ: حضرت صاحب خو دلته راغلی و او زما په مخ او بدن باندې یې لاس راښکلو او ما ته یې وویل: ته به روغ شې او مه ډارېږه. دا ډاکټر صاحب وایي چې زه هلته ناست وم چې د هغه څخه تبه مکمله ختمه شوه او هغه روغ رمټ شو، د کتاب مصنف دا خبره کوي چې دا د حضرت صاحب یو وړوکی شان کرامت و، له دې څخه معلومېږي چې د حضرت صاحب له خپلو خاصو مریدانو سره څومره خاص روابط و.

د حضرت صاحب تشریف راوړلو ته که څوك د مریض وهم او ګومان ووایي نو دیوبندي حضرات د دې خبرو منلو ته تیار نه دي، د شیخ راتلل او مریض ته شفاء ورکولو ته د حضرت صاحب یو وړوکی کرامت وایي. بیا یې دومره سوچ نه دی کړی چې دا د توحید له عقیدې سره څومره ټکر او خلاف خبره ده، د سلهاوو میله واټن په شتون کې د ناروغ ناروغي معلومول، بیا هغه ځای ته حاضریدل او په یو داسې انداز سره راتلل چې یوازې ناروغ هغه لیدلی شي او د نورو خلکو له نظره پټ وي، دا ټولې خبرې له علم غیب او تصرف څخه پرته کله امکان لري؟! د شفاء ورکولو دغه نسخه چې یو لور ته یې په ناروغ لاس کیښود او بل لور ته ناروغ بلکل روغ جوړ شو. که د دې نوم هم الهي تصرف او قدرت نه وي نو بیا هغه

الهـي اختيـارات كـوم دي؟! او د دې سړي په مسيحي قدرت كې دومره زور له كوم ځاى څخه پيدا كيداى شي چې كوم جسم بلكل بې حسه او بې حركته و، سترګې يې ډوبې شوې وې او د مرګ نښې وربانديې را ښكاره وې، په دې وخت كې يې دا دعوه وكړه چې مه ډارېږه او ته به اوس ښه شې، د دغه متأثرينو شيخ پالنه وګوره چې كوم غيبي طاقت، تصرف او اختيار د پيغمبر صلى الله عليه وسلم په حق كې نه و نو هغه د دوى د حضرت صاحب يو معمولي شان كرامت و. (انا لله وانا اليه راجعون).

حسين احمد مدني صاحب فرمايي: میری لڑکی ریحانہ کی عمر 5'4 سال تھی، گلسوئے نکلے اور تمام چہرہ متورم ہوگیا تھابخار بہت تیز تھا۔ڈاکٹر نے مرہم لگا کر روئی کے پہل رکھ کر پٹی لگا دی تھی۔ لڑکی بخار کی شدت کی وجہ سے غافل تھی۔ دفعتاً اس نے چیخنا شروع کیا۔ کہ مولانا دادا آئے ہیں۔ مولانا دادا آئے ہیں۔ اٹھ بیٹھی اور پٹی نوچنی شروع کر دی۔ ہم لوگ پریشان ہو گئے کہ سر سام ہوگیا ہے۔ لیکن ہماری حیرت کی کوئی انتہا نہ رہی جب تھوڑے عرصے کے بعد نہ بخار تھا او نہ ورم، ریحانہ بالکل اچھی تھی حالانکہ اس نے اپنے ہوش میں حضرت کو دیکھا بھی نہ تھا۔ [شیخ الاسلام ص76]

ژباړه: زما د ريحانې لور عمر به 4 يا 5 كاله و، په هغې دانې راښكاره شوې وې او ټول مخ يې له دانو ډك شوى و، ډېره سخته تبه يې وه، داكټر وربانديې ملهم (مرهم) ووهل او د مالوچو پټۍ يې پرې كېښوده، كوچنۍ د سختۍ تبې له امله په ځان نه پوهيده، ناڅاپه يې چغې پيل كړې چې نيكه مولانا راغۍ! نيكه مولانا راغۍ! كيناسته او د خپلې پټۍ شكول يې پيل كړل، مونږ او حاضر خلك هم ورخطا شوو چې په دې به سرسام ناروغي راغلې وي خو زمونږ د حيرانتيا پاى نه و چې كله يې لږ وروسته نه تبه وه او نه پرې دانې وې او ريحانه سمه دمه روغه وه، حال دا چې هغې هوش كې (نيكه مولانا) ليدلى هم نه و. نو دې كوچنۍ معصومې انجلۍ ته څنګه معلومه شوه چې دا نيكه مولانا دى؟ د معما دا غوټه ديوبندي حضرات خلاصولاى شي.

د شفاء وركولو واك

واخلۍ، يوه بله كيسه واورئ چې په هغې كې د شفاء پر محكمه د ديوبندي مشر د واكدارۍ كامل ثبوت ترلاسه كيږي: ارواح ثلاثه كې خان صاحب كيسه بيانوي: نواب لطف خان رئیس چھتاری بیمار ہو گئے۔ دعا کروانے کے لئے حبیب الرحمن نے مولانا گنگوہی کو کہا تو فرمایا کہ مجھے تو ان کی صحت کی طرف سے مایوسی ہے۔ کیا کروں میرے دل میں ان کی صحت آتی ہی نہیں۔ چند مہینے بعد پھر دعا کے لئے کہا مگر یہی جواب دیا۔ لوگوں نے اصرار کیا بس یوں فرما دیں کہ اچھے ہو جائیں فرمایا کہ بھائی ایک تو ایسا کہنا ہو تا ہے جیسا کہ ابھی مدرسے کے بارے میں کہا تھا (مولانا حافظ محمد نے مدرسہ دیوبند کے خلاف مخالفتوں اور اپنی پریشانیوں کا تذکرہ کیا ۔مولانا سنتے رہے۔ آخر ایک دم تکئے سے اٹھ کر سید ھے ہو بیٹھے اور انگلی سے اشارہ کر کے فرمایا کہ کچھ نہیں ہوگا۔ اس پر مولانا اشرف علی خان صاحب حاشیہ چڑھاتے ہیں۔ یہ جو مدرسہ دیوبند کے بارے میں فرمایا یہ ظہور تھا (شان کا إن السكينة تنطق على لسان عمر) اور ایک کہلوانے سے کہنا انہوں نے عرض کیا نہیں حضرت بس یہی جملہ فرما دیں۔ فرمایا کہ اچھا بھائی تم کہتے ہو میں کہتا ہوں ان شاءاللہ اچھے ہو جائیں گے۔ تیسرے دن ہی خط پہنچا کہ لطف علی خان اچھے ہو گئے اور اگلے دن اطلاع آگئی انتقال ہو گیا۔ [ارواح ثلاثه ص312]

ژباړه: جناب لطف خان د چهتاري رئيس ناروغ شو، حبيب الرحمن صاحب د دعا لپاره مولانا ګنګوهي ته وويل نو هغه ورته وويل: زه خو د هغه له ژوند څخه نا هيلى (نا اميده) شوى يم، څه وكړم؟ زما په زړه كې د هغه روغتيا نه راځي، څو مياشتې وروسته يې بيا ورته د دعا لپاره وويل: هغه بيا همدغه ځواب وركړ، خلكو ورته اسرار وكړ او بيا يې ورته وويل چې ته يوازې داسې ووايه چې ښه به شي. هغه ورته وويل: وروره! يو خو يوازې داسې

ویل وي لکه ما چې اوس د مدرسې په اړه وویل؛ [(مولانا حافظ محمد صاحب د دیوبند د مدرسې په خلاف د مخالفتونو او خپلو تشویشونو یادونه وکړه. مولانا دا خبرې اورېدلې، په پای کې له بالښت (تکیې) څخه را نیغ شو (تیکه کول یې پرېښودل)، کیناست او د ګوتې د اشارې په ملتیا یې وویل: هیڅ به نه وربانديې کیږي. مولانا اشرف علي خان صاحب په دې باندې حاشیه لیکلې: چې دا کومې خبرې یې د دیوبند د مدرسې په اړه وکړې، دا د هغه شان او حالت ظهور و چې (إن السكينة تنطق على لسان عمر رضى الله عنه)] او یو په زور ویل وي، هغوی ورته بیا وویل چې: بس یوازې همدغه خبره وکړه نو هغه ورته وویل: خه چې تاسې وایاست، زه وایم چې ان شاء الله هغه به ښه کیږي، له دې څخه وروسته په درېمه ورځ لیک راغی چې لطف علي خان صاحب روغ شو او په سبا ورځ باندې خبر راغی چې هغه مړ شو.

د نواب صاحب له روغتیا څخه د مایوسی اظهار او بیا د خلکو په اصرار یې له مجبورای وویل نو سمدستي د کُنْ کلیمې په څېر عمل وشو او روغ شو خو دا خبره یې له مجبورۍ کړې وه، له دې امله چې کومه روغتیا یې د کُنْ په کلمه ترلاسه کړې وه خو د تقدیر په لیك د مرګ پرېکړه حضرت صاحب لیدله (د څه له امله چې هغه ځان له دعا کولو ژغورل غوښتل) خو بیا هم مرګ خپلې پنجې خښې کړې او مړ شو.

د کُنْ د کلمې په سبب د شفاء ترلاسه کول

یوه بله کیسه واورئ: اتفاق کہ بات ہے کہ مولوی مظفر حسین کی والدہ علیل ہو گئیں۔ ہر قسم کا علاج کیا کوئی فائدہ نہ ہوا۔ جب بالکل مایوس ہو گئے تو ایک فقیر ملا اور کہا حافظ صاحب سے یہ کہلا دو کہ اچھی ہو جا۔ پھر اچھی ہونے کا میں ذمہ دار ہوں۔ سب لوگ حافظ ضامن کے سر ہو گئے۔ وہ انکار کرتے رہے۔ قضیانی حافظ ضامن صاحب کی بہن تھیں۔ بہت اصرار پر آپ نے فرمایا کہ کاندھلہ سے اپنی لڑکی بی رحمت کو بلالو جب کہوں گا۔ اول تو بہت پس و پیش ہوئی بعد میں مجبورا بلانا پڑا۔ ان کے پہنچتے ہی خود بخود صحت شروع ہو گئی۔ [ارواح ثلاثہ ص320]

ژباړه: د اتفاق خبره ده چې د مولوي مظفر حسین صاحب مور سخته ناروغه شوه، هر ډول درملنې څه ګټه ونکړه، کله چې پوره ناهیلې شو نو یو فقیر (درویش یا ملنګ) ورته میلاو شو او ورته یې وویل: حافظ صاحب ته دا خبره وکړه چې ښه شي، بیا د هغې د روغتیا زمه وار زه خپله یم، ټول خلک حافظ ضامن صاحب پسې شول خو هغه انکار کاوه. قضیاني د حافظ ضامن صاحب خور وه، له ډېر ټینګار څخه وروسته یې ورته وویل: له کاندهله څخه خپله لور بي بي رحمت را وغواړه کله چې زه درته ووایم، لمړی یې ډېر مخکې وروسته وکړل خو په پای کې یې له ډېرې مجبورۍ هغه راوغوښتله او د هغې رارسېدو سره سم پخپله روغتیا پیل شوه.

د علاج له ناکامی څخه وروسته د دیوبندي سوالګر دا دعوه چې د حافظ ضامن صاحب دا خبره چې جوړه شي نو له دې څخه وروسته یې د روغتیا زه زمه وار یم نو آیا دا د الوهیت دعوه نه ده؟ نور څه کېدلای شي؟ او دا د نبي صلی الله علیه وسلم فرمان نه دی؟!: («لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ») [رواه مسلم]

ژباړه: د هرې ناروغی یوه دوا وي، کله چې دوا ناروغی ته ورسیږي نو د الله په حکم سره ورته شفاء ورکول کیږي.

د دوا په سبب شفاء هغه وخت راتللی شي، کله چې د الله خوښه وي او که د الله خوښه نه وي نو دوایي چې د هغې د شفاء سبب دی نو بیا دا هم څه ګټه نشي رسولای. دا معلومه نه ده چې هغه سوالګر کوم چې د ضامن د کُن له کلمې څخه وروسته د ښه کیدو زمه واري اخلي نو د وحدت الوجود د عقیدې په اساس هغه د الله ذات دی او که هغه ته د شفاء واک ورکړای شوی دی او بیا د بي بي رحمت له راتلو سره یې روغتیا نصیب شوي وه. یعنې د کُن د کلمې ویلو اړتیا پیښه نه شوه، هغه بې رحمته بي بي ښځه وه او که الهي رحمت و.

د ناروغ او شفاء (روغتیا) په سلسله کې د حاجي امداد الله صاحب د

بشودل شوي ذکر يو عجيبه تصرف وګورئ، د ارواح ثلاثه مصنف ليکي:

عجيبه تصرف حاجی امداد اللہ مہاجر مکی سے ایک شخص بیعت ہوا۔ اس شرط پر کہ نماز نہ پڑھوں گا اور ناچ دیکھوں گا۔ حاجی صاحب نے ایک شرط پر بیعت کر لیا کہ "ہم تھوڑا سا ذکر بتلائیں گے اس کو کرلیا کرنا۔ انہوں نے کہا بہت اچھا۔ اس ذکر کا ان پر یہ اثر ہوا کہ جب نماز کا وقت آیا تو دفعتہ بدن میں خارش شروع ہوئی۔ اب جو تدبیر بھی اس کے رفع کی گئی وہی الٹی پڑی۔ کہیں چنبیلی کا تیل مل رہے ہیں کہیں اور تدبیر کر رہے ہیں مگر کچھ افاقہ نہیں ہوا۔ پھر جی میں آیا کہ لاو ٹھنڈے پانی سے منہ ہاتھ ہی دھووں۔ جو دھو چکے پھر خیال آیا کہ سب اعضاء تو دھل گئے لاو مسح بھی کرلوں۔ وضو کا تمام ہونا تھا کہ خارش آدھی رہ گئی۔ پھر جی میں آیا لاو نماز بھی پڑھ لوں۔ کوئی یہ شرط تھوڑا ہی تھی کہ بالکل ہی نہ پڑھوں گا نماز کا شروع کرنا تھا کہ ندارد ہونا پھر جب اگلی نماز کا وقت آیا وہی خارش پھر شروع ہوئی اور نماز اسی طرح شروع کرتے ہی جاتی رہی۔ اب سمجھے کہ بڑے میاں نے یعنی حاجی صاحب قدس سرہ العزیز نے پہرہ بٹھایا ہے۔ نمازی ہو گئے۔ [ارواح ثلاثه ص401]

ژباړه: له حاجي امداد الله مهاجر مکي صاحب سره يو چا په دې شرط بيعت وکړ چې لمونځ به نه کوم، نڅا (ډانس او ګډا) به ګورم؛ حاجي صاحب يې په دې شرط بيعت قبول کړ چې زه به لږ څه ذکر وښايم، هغه درسره کوه؛ هغه وويل: دا ډيره ښه خبره ده. دې ذکر په هغه دومره لوی تاثير وکړ چې د لمانځه وخت به را نږدې شو نو د هغه په بدن به يو عجيب خارښ (بخار) پيل کړ او د دې په وړاندې به يې چې کوم تدبير څخه کار اخيست هغه به ناکام شو، کله به يې د چنبيلي (يو ګل) په تيلو ځان غوړ کړ او کله به يې له بل تدبير څخه کار واخيست خو هيڅ نتيجه به يې نه ورکوله. بيا يې په زړه کې راغله چې راشه په يخو اوبو لاس او خوله ووينځه، اندامونه چې لامده شول، بيا خيال راغی چې راشه مسحه هم وکړه، د اودس په تماميدو سره د هغه خارښ تقريبا نيم په نيمه شو، بيا يې په زړه کې دا راغله چې له دې سره لمونځ هم اداء کړه ځکه داسې شرط خو نه و چې زه به يې بلکل نه اداء کوم نو لمونځ يې چې پيل کړ، خارښ يې مکمل ختم شو، بيا چې د بل لمونځ وخت نږدې شو نو بيا ورباندې خارښ پيل وکړ او د لمونځ په پيل کولو سره ورباندې هغه خارښ ختم شو، اوس پوهه شو چې مشر يا لوی ميا يعني حاجي صاحب قدس سره ما باندې پيره کينولې ده، له هغې څخه وروسته هغه لمونځ کوونکی وګرځيد.

د خارښ پيل کيدل، د هغه د ورښودل شوي ذکر له امله و، د دې شاته د حاجي صاحب لاس و ځکه د مريد صاحب له خولې څخه بې اختياره خبره ووته چې حاجي صاحب ورباندې څوکيداري پيل کړې ده، بيا له اودس کولو سره خارښ نيم کيدل او له لمونځ سره پوره ښه کېدل، که دا د حاجي صاحب تصرف نه وي؛ نو نور د چا کمال کيدای شي؟ خان صاحب همدا رنګه يوه بله کيسه بيانوي:

حکیم عبد الواحد جلیسر کے رہنے والے تھے۔ کسی نقشبندی بزرگ سے بیعت تھے میں نے ایک مرتبہ ان کو دبلا پایا تو ان سے حالت دریافت کی۔ انہوں نے فرمایا کہ میں چند روز سے سخت تکلیف میں ہوں۔ میرے اوپر بجلی گرتی ہے۔ کبھی رات کو اور کبھی دن کو اور میں مرجاتا ہوں اور سخت تکلیف سے مرتا ہوں اور اس کے بعد زندہ ہوتا ہوں تو تکلیف سے ہوتا ہوں۔ یہ بجلی اگر سوتے میں گرتی ہے تو بالکل خاکستر ہو جاتا ہوں۔ ان کے پیر کا انتقال ہو چکا تھا۔ اس لئے انہوں نے مجھ سے مشورہ لیا۔ میں نے کہا مولانا گنگوہی کو لکھو مولانا نے خط کا جواب دیا کہ یہ باتیں تحریر میں آنے کی نہیں ان کو میرے پاس بھیج دو۔ اس پر وہ گئے اور جاتے ہی بلا کہے سنے اچھے ہو گئے۔ (ذرا اشرف علی کا حاشیہ بھی سن لیں) اگر یہ تصرف ہے تو اس کے اخفاء کیلئے کسی حیلہ کا اہتمام نہ فرمانا بھی ایک مذاق ہے۔

ژباړه: حکيم عبد الواحد د جليسر اوسيدونکی و، له کوم نقشبندي

بزرگ سره يې بيعت کړی و، ما هغه يوځل ډېرې کمزورۍ په حال وليد نو پوښتنه مې ترې وکړه، هغه وويل چې زه له څو ورځو راهيسي ډېر په تکليف يم او په ما باندې برق (بربښنا) راغورځيږي، کله په شپه او کله په ورځ کې او زه مړ کيږم او ډېر په تکليف سره مړ کيږم. له دې څخه وروسته ژوندی کيږم او ډېر په تکليف سره ژوندی کيږم. که دا برق په خوب کې رابانديې را وغورځيږي نو زه بلکل ذره، ذره کيږم، د ده پير صاحب مړ شوی و نو په دې خاطر يې له ما څخه مشوره واخيسته، ما ورته ځواب ورکړ: مولانا ګنګوهي صاحب ته خط وليکه. نو د هغه له لوري ورته ځواب راغی چې دا مسئلې په خط سره نه بلکې دا ماته راوليږئ، نو هغه ورغللو او له رسيدو سره سم، له ويلو او اوريدلو پرته روغ شو. (په دې اړه د اشرف علي تهانوي حاشيه هم واورئ) چې که دا تصرف وي نو د دې د پټولو لپاره د څه حيلې نه لټول هم يو ټوکه ده.

يعنې دا واضحه بيان دی چې ګنګوهي په شفاء ورکولو باندې تصرف درلود.

د دې حضراتو يوه بله کارنامه واورئ:

عجيبه عمليات

حاجي امداد الله وايي: نفاع نامی شخص کو مجھ سے بہت محبت تھی۔ ایک دفعہ بدویوں سے لڑائی کے دوران گولی لگ کر اندر رہ گئی۔ باوجود دوا علاج کے کئی مہینے تک اچھا نہ ہوا۔ میرے پاس دعا کو کہلا بھیجا۔ پھر میرے پاس آیا میں نے اس کی بیماری کا حال پوچھا جواب دیا کہ مجھ کو حالت یاس کی ہوئی تو آپ کی طرف ملتجی ہوا دیکھا کہ آپ نے میرا پیر پکڑ کر دبایا اور گولی کو نکال کر باہر پھینک دیا۔ صبح کو گولی خود بخود نکل گئی۔ [شمائم امدادیہ ص100]

ژباړه: د نفاع په نوم د يو کس له ما سره ډېره مينه وه، يو ځل له بانډه چيانو (کوچيانو) سره په جنګ کې په هغه مرمۍ ولګېده او دننه پاتې شوه، د څو مياشتو له علاج او درملنې څخه وروسته هم روغ نشو، له ما يې د دعا غوښتنه وکړه، بيا زما خواته راغی او ما يې د ناروغۍ پوښتنه وکړه؟ نو هغه ځواب راکړه چې زه د نا امېدۍ په حالت کې وم او ستا طرف ته مې التجاء (توجه) وکړه نو تا زما پښه ونيوله او زور دي ورکړ، مرمۍ دې راووېسته او ګزار دې کړه، سهار هغه مرمۍ په خپله ووتله.

دا څومره عجيب عمليات دی چې ډاکټر له ناروغ سره دی او داسې ډاکټر چې ناروغ له مايوسۍ وروسته د الله لور ته نه بلکې د خپل شيخ او پير لور ته متوجې شو او التجاء يې وکړه او هغه يې لاس ونيو او هغه مرمۍ يې ورځخه وويستله او سهار هغه مرمۍ خپله ووتله.

په دې کيسه کې څومره شرکونه دي، امداد الله په لور يې توجه وکړه، او امداد الله ورغی مرمۍ يې ترې وويسته او سهار رښتيا هم ترې ووتله.

پرته له اسبابو امداد الله دا هر څه ترسره کړل او دې کس باندې يې کوم رد ونه کړ چې سخته کې الله تعالی ته رجوع کوه بلکې ډېر په فخر دا کيسه بيانوي او خپل تصرف ثابتوي !!

دا واخلئ! د مرمۍ لګيدو، بيا د وتلو او بيا د جوړيدو يوه بله عجيبه کيسه واورئ! مولانا نجيب ليکي:
اس سلسلے میں مولانا نانوتوی کو بھی گولی لگی تھی اور وہ بھی پٹ پڑی پر جو انتہائی نازک مقام ہوتا ہے اس سے داڑھی کے کچھ بال بھی جل گئے۔ لوگوں نے سمجھا کہ شہید ہو گئے مگر ایک دم ہمت سے اٹھے اور چہرے پر ہاتھ پھیرا تو ایسا تھا کہ جیسے کچھ ہوا ہی نہیں۔ [سوانح قاسمی ج4/ ص160]

ژباړه: په دې سلسله کې مولانا قاسم نانوتوي هم په مرمۍ لګېدلی وه او هغه هم په ځنه باندې لګيدلی و، ډېر نازک ځای وي چې له امله يې د هغه د ږيرې څه ويښته هم وسوځيدل، د خلکو دا ګمان و چې دا شهيد شوی دی خو هغه همت وکړ او ناڅاپه راپورته شو او په خپل مخ يې لاس تير کړ نو د هغه مخ داسې شو چې هيڅ وربانديې نه وي شوي.

د دې کيسې کامل وضاحت مولانا عاشق الهي په دې ټکو کړی ده:
کہ حضرت مولانا قاسم العلوم ایک مرتبہ سر پکڑ کر بیٹھ گئے۔ بعض نے دیکھا کہ کنپٹی پر گولی لگی

اور دماغ پار کر کے نکل گئی۔ اعلی حضرت (مراد حضرت مولانا گنگوہی صاحب ہیں) نے لپک کر زخم پر ہاتھ رکھا اور فرمایا کیا ہوا میاں؟ اسکے بعد عمامہ اتار کر سر جو دیکھا کہیں گولی کا نشان نہ ملا اور تعجب یہ ہوا کہ خون سے تمام کپڑے تر۔ [سوانح قاسمی ج2/ص160]

ژباړه: مولانا قاسم العلوم صاحب یو ځل سر ونیولو او کیناست، ځینو خلکو ولیدل چې د هغه په څنګه (د غوږ او سترګې ترمنځ د سر برخه) باندې مرمۍ لګېدلې او له مغزو څخه یې اخوا وتلې ده، اعلی حضرت صاحب (مطلب ورڅخه مولانا ګنګوهي دی) ورمخکې شو او لاس یې وربانديې کیښود او هغه ته یې وویل: څه شوي دي میا صاحب!؟ بیا یې پګړۍ لرې کړه او سر یې وکتلو نو د مرمۍ هیڅ نښان وربانديې نه و او د حیرانتیا خبره دا وه چې د هغه ټول کالي په وینو لامده وه.

دا کیسه مولانا یعقوب په دې الفاظو بیانوي: جب قاسم نانوتوی کو گولی لگی تو پوچھا کیا ہوا؟ فرمایا گولی لگی عمامہ اتار کر جو دیکھا کہیں گولی کا نشان نہ ملا اور تعجب ہے کہ خون سے تمام کپڑے تر۔ [سوانح قاسمی ج2/ص160]

ژباړه: کله چې په نانوتوي مرمۍ ولګیده نو پوښتنه ځینې وکړه چې څه شوي دي؟ ویې ویل: مرمۍ باندې ولګیدم، پګړۍ یې ورڅخه لرې کړه نو د هغه په هیڅ ځای د مرمۍ نښه نه وه او حیرانتیا وړ ده چې ټول کالي یې په وینو لامده وه.

په دې کیسه کې د درې واړو راویانو په دې اتفاق دی چې دغه مرمۍ په سر باندې لګیدلې وه خو د هغې څه نوم او نښان ونه موندل شو، یوازې دا چې د هغه ټولې جامې لمدې وې، په دې کیسه به خاورې تبصره وکړي، په اړه یې خپله د دیوبندي حضراتو تبصره واورئ:

مولانا احسن ګیلاني وایي چې: بہر حال حاصل یہی ہے کہ گولی کھانے کے بعد جو کچھ بھی ہونا چاہیے تھا وہ نہ ہوا یہی لوگوں کا مشاہدہ ہے۔ اب اس کی توجیہ کچھ بھی کی جائے خواہ سیدنا امام الکبیر کے باطنی تصرف کا نتیجہ اس کو ٹھہرایا جائے جیسا کہ مولانا طیب صاحب کی روایت سے بظاہر معلوم ہوتا ہے یا حضرت گنگوہی کی توجہ کو اس میں دخیل مانا جائے جس کی طرف مولانا عاشق الہی کے بیان میں ایما کیا گیا ہے۔ پھر لکھتے ہیں کہ حافظ شہید کے ساتھ بھی چاہا تو یہی کر کے دکھایا جا سکتا تھا۔ [سوانح قاسمی ج2/ص164]

ژباړه: په هر حال د دې کیسي نتیجه دا ده چې مرمۍ وربانديې لګیدلې او د مرمۍ چې کوم اثر و هغه وربانديې نه و او همدا د خلکو لیدلې خبره وه، که اوس د دې هر ډول وضاحت وکړای شي نو دا د امام الکبیر صاحب د باطني تصرف نتیجه کیدای شي، لکه څنګه چې دا خبره د مولانا طیب صاحب له روایت څخه معلومیږي او یا د حضرت ګنګوهي صاحب توجه ته په دې کې ځای ورکړل شي، کوم ته چې د مولانا عاشق الهي صاحب په خبره اشاره شوې ده، بیا هغه لیکي: که د حافظ شهید صاحب په اړه یې خوښه وای، نو همدا عمل ترسره کولو سره ښکاره کیدای شو.

یعنې حافظ ضامن صاحب په اړه یې که خوښه وای او هغه یې نه شهید کولای او د هغه ژوند یې هدف وای نو هغه ته هم دوی شفاء ورکولای شوه.

اې مسلمانانو! آیا له دې څخه وروسته هم د الوهیت په تصرف کې څه کمی پاتې دی؟ آیا دوی د مرګ ژوند او صحت ورکولو حق کې خپل مشران او بزرګان د الله تعالی سره شریک نه کړل؟ (استغفر الله) طیب صاحب په دې کیسه باندې دا ډول تبصره کوي: د مصنف امام یعقوب صاحب له خبرو څخه دا خبره معلومیږي چې د مرمۍ بې اثره پاتې کیدل، دا خپله د حضرت صاحب کرامت و، بیا وایي: کہ میں نے متعدد بزرگوں سے سنا کہ حاجی امداد اللہ صاحب قدس سرہ نے ایک تعویذ بھی دیا کہ اسے پگڑی میں رکھیں۔ بعض ثقات سے مسموع ہوا ہے کہ حضرت حافظ صاحب شہید نے انگلی سے اپنا لعاب دہن پیشانی پر لگا دیا ۔ مولانا عاشق علی نے حضرت گنگوہی کے تصرف کی طرف ایما کیا ہے۔ [سوانح قاسمی ج2/ص161]

ژباړه: ما له ډېرو بزرګانو څخه اورېدلي چې حاجي امداد الله

صاحب ورته يو تعويذ هم ورکړی و چې ته دا تعويذ پخپله پګړۍ کې کېده او له ځينې معتبرو خلکو څخه اوريدل شوي دي چې حضرت حافظ صاحب خپله ګوته بانډې د خپلې خولې لاړې په تندي ولګولې، مولانا عاشق الهي د مولانا ګنګوهي د تصرف طرف ته اشاره کړې ده.

د دوی د (يحيي ويميت) والا تصرف دوی د الوهيت منصب ته کش کولای شي، په دې کې د نورو خبرو هيڅ اړتيا نشته ځکه داسې روغه دعوه ولې نه کوئ چې "أنا أحيي وأميت" يعنې زه ژوندي کول او مړه کول کولای شم، لکه څنګه چې مې قاسم نانوتوي صاحب په مغزو کې له مرمۍ تېرېدو څخه وروسته هم ژوندی کړی و او حافظ ضامن صاحب ما مړ کړ، دا ځکه چې هغه ژوندي اوسيدل نه خوښول او که ما غوښتي وای نو هغه به هم ژوندی وای، دې کې د خپلې خوښې څومره اختيار او تصرف دی؟!!! رهبانيت (پير پرستي) رهبانيت (د دنيا پرېښودل) د نصاراوو تګلار ده، الله تعالی فرمايلي: ﴿وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَٰهَا عَلَيْهِمْ﴾ [سُورَةُ الحَدِيد: 27] ژباړه: او رهبانيت هغوی پخپله رامنځته کړ، مونږ هغه پر هغوبانډې نه و فرض کړی.

(لا رهبانية في الاسلام) [الحديث]

ژباړه: يعنې په اسلام کې رهبانيت نشته.

اوس واخله، د کوم اسلام ښکارندويي چې د ديوبند علماء کوي نو هغه کوم ډول اسلام دی؟ دا تاسو خپله وګورئ: **بعد از ان گوشئہ قلب مبارک میں جذبہ الہیہ پیدا ہوا اور آپ آبادی سے ویرانے کو چلے گئے مخلوق سے نفرت فرماتے تھے اور جنگل پنجاب وغیرہ میں بسر فرماتے تھے اور اکثر دولت فاقہ سے کہ سنت نبویہ صلی اللہ علیہ وسلم سے مشرف ہوتے تھے۔ یہاں تک کہ آٹھ آٹھ روز اور کبھی زیادہ گزر جاتے اور ذرا سی چیز حلق مبارک میں نہ جاتی اور حالت شدت بھوک سے اسرار و عجائب فاقہ مکشوف ہوتے تھے۔ [شمائم امدادیہ حصہ سوم ص10]**

ژباړه: له دې څخه وروسته د زړه په مبارکه ټوټه کې الهي جذبه پيدا شوه او هغه له ابادۍ څخه لرې لاړ، له مخلوق څخه يې کرکه کوله او پنجاب ځنګل کې اوسيدو او اکثر به د غريبۍ له دولت څخه په نبوي سنتو سره مشرف کيدلو، تر دې چې اته، اته (8) ورځې او کله به له دې هم ډېرې شوې، د حلق څخه ښکته هيڅ نه تلل او ډېرې لوږې په حالت کې به وربانډې اسرار او عجايب راښکاره کيدل.

د علماؤ کار د الله د مخلوق تزکيه او هغوی ته دعوت ورکول دي او دا په همدوی فرض ده او کله چې دا خلک له مخلوق څخه کرکه پيل کړي او ځنګلونو ته لاړ شي نو بيا به امر بالمعروف او نهي عن المنکر ملائک کوي او کمال دا دی چې اته، اته ورځې هيڅ شی له مرۍ څخه ښکته نه تلل، داسې معلوميږي چې د دې خلکو په بدن کې معده نشته ځکه له دې څخه ډېره عجيبه کيسه مولانا رشيد احمد ګنګوهي بيان کړې ده:

"شاہ عبدالقدوس رحمہ اللہ علیہ نے اپنے رسالے میں تحریر فرمایا ہے کہ الحمدللہ میرے زمانے میں ایک بزرگ ہیں شاید متقدمین میں بھی ایسا مجاہدہ کرنے والا کوئی نہ ہو۔ چالیس سال سے ہر روز صرف ایک بادام کھاتے ہیں اسی پر گزارہ ہے اس کے سوا دنیا کی کوئی چیز نہیں کھاتے۔ [ارواح ثلاثہ ص349]

ژباړه: شاه عبد القدوس صاحب په خپله رساله کې ليکلي: الحمدلله زما په زمانه کې يو بزرګ دی، کيدای شي چې په متقدمينو (مخکنيو يا سلفو) کې هم داسې مجاهده (کوښښ) کونکی څوک نه وي تېر شوی، له څلويښت کلونو راهيسې، هره ورځ يوازې يو بادام خوري، په دې يې ګوزاره ده، له دې پرته د دنيا هيڅ شی نه خوري.

نبي صلی الله عليه وسلم د خپل ځان په اړه تر دې پورې وايي: **(وهو يطعمني ويسقيني)** [الحديث] ژباړه: يعنې همدغه الله ما ته خوراک او څښاک راکوي.

او له همدې امله له روژه ماتي پرته روژه نيسم، اې صحابوو! تاسو دا نشئ کولای او که هغوی ته به خوراک پيدا نشو نو په خپلو خيټو (ګېډو) پورې به يې ډبرې وتړلې، صحابه کرام رضوان الله عليهم اجمعين هغه چې د هغوی په ولايت کې هيڅ شك او شبهه نشته،

د هغوی هم همدا حال وو چې ابو هريره رضي الله عنه به د لوږې له امله بې هوښه شو او په دې ځای کې دا صاحب اته، اته ورځې څه نه خوري، بل لور ته يو صاحب ځلويښت کاله په يو بادام باندي ګوزاره کوي، د بې هوښۍ او سر دردۍ پر ځای ورباندي عجيب او نا اشنا اسرار راښکاره کيږي.

دغه خرافاتو ليکلو پروخت معلومه نه ده چې د دوی عقل کوم ځای ته ورتوليږي او ساتل کيږي؛ يوه بله کيسه له حاجي امداد الله څخه واورئ:

د ځناورو مزې

هغه وايي: ایک دن دیکھا کہ سات ڈھانچے ہڈیوں کے مسلم رکھے ہیں- دریافت ہوا کہ ایک درندے نے خدا سے دعا مانگی کہ مجھ کو اپنے دوستوں کا گوشت کھلا- ساتوں آدمی پیش کئے گئے اور اس درندے نے گوشت ان مردان خدا کا کھانا شروع کیا جس وقت درندہ دانت مارتا وہ لوگ ہرگز دم نہ مارتے یہاں تک کہ تمام گوشت اپنا راہ مولا میں نثار کر دیا صرف ہڈیاں باقی رہ گئیں- [شمائم امدادیہ حصہ دوم ص44]

ژباړه: يوه ورځ ما وليدل چې د هډوکو اوه (7) روغ اسکليټونه پراته و نو معلومه شوه چې يو ځناور له الله څخه دعا کړې وه چې په ما باندي د خپلو دوستانو غوښه وخوره نو دغه اووه انسانان ورباندي پيش کړای شول او دغه ځناور د الله د دې بندګانو غوښه وخوړه او کله چې به ورباندي ځناور خوله وهله نو دغه خلکو به هيڅ حرکت نه کولو، تر دې پورې چې ټوله غوښه يې د الله لپاره قربان کړه، يوازې د هغوی هډوکي پاتې شول. د ځناور دا دعا په قران کې راغلې او که په حديث کې؟ که نه وي نو هغه په دې باندي څنګه خبر شوی و؟ ﴿هَاتُوا بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ﴾ [سُورَةُ النَّمل: 64] ژباړه: تاسې خپل دليل راوړئ، که رښتيني ياست. څنګه چې رهبانيت بدعت دی همدا رنګه د دې خلکو له بدعتيانو سره مينه ده، په ارواح ثلاثه کې دي: ایک مرتبہ مولانا نانوتوی کے یہاں ایک بدعتی درویش مگر صاحب حال مہمان ہوئے تو آپ نے اس کا بڑا اکرام کیا- [ارواح ثلاثه ص487]

ژباړه: يوه ورځ د مولانا نانوتوي خواته يو بدعتي ملنګ خو صاحب حال ميلمه و؛ هغه راغی نو نانوتوي صاحب د هغه ډېر زيات عزت وکړ. او د نبي صلی الله عليه وسلم دا ارشاد يې هير کړ: («مَنْ وَقَّرَ صَاحِبَ بِدْعَةٍ فَقَدْ أَعَانَ عَلَى هَدْمِ الْإِسْلَامِ») [الشريعة للآجري وسنده صحيح]

ژباړه: چا چې د يو بدعتي قدر او عزت وکړو نو دې انسان د اسلام په ورانولو کې مرسته وکړه.

د بني آدم وژل د کوم قوت او قدرت ښکارندوينه چې ابراهيم صلی الله عليه وسلم د خپل رب لپاره کوي: ﴿رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ﴾ [سُورَةُ البَقَرَة: 258]

ژباړه: زما رب هغه ذات دی چې هغه ژوندي کول او مړه کول کوي.

اوس د دې قوت اظهار په علماء ديوبند کې وګورئ، سوانح قاسمي کې وايي: په يو ځای کې د مولانا قاسم نانوتوي صاحب د وعظ پروګرام و، شيعه ګانو د دې غونډې د ناکامولو لپاره د لکهنؤ سيمې څخه څلور مجتهدين راوبلل او هر يو ته يې لس، لس اعتراضونه ورکړل او د غونډې څلورو طرفونو ته يې کينول، حضرت صاحب د هر يو مجتهد د زړه اعتراضونو ته په هغه ترتيب سره ځوابونه ورکړل، په کوم ترتيب سره چې هغوی په خپل زړه کې ساتلي و، مجتهدينو او ځايي شيعه چودريانو (ملکانو) د دې د بدل اخيستلو لپاره يوه درواغجنه جنازه جوړه کړه، رازئ له دې څخه وروسته کيسه د سوانح قاسمي ليکوال څخه اورو: "پروگرام یہ تھا کہ جب حضرت دو تکبیریں کہہ دیں تو صاحب جنازہ ایک دم کھڑا ہو اور اس پر حضرت کے ساتھ استہزاء و تمسخر کیا جائے- حضرت والا نے کہا آپ لوگ شیعہ ہیں اور میں سنی ہوں- اصول نماز الگ الگ ہیں آپ کے جنازے کی نماز مجھ سے پڑھوانی جائز کب ہوگی- شیعوں نے عرض کیا کہ حضرت بزرگ ہر قوم کا بزرگ ہوتا ہے- آپ تو نماز پڑھا ہی دیں- حضرت نے ان کے اصرار پر منظور فرما لیا اور جنازے پر پہنچ گئے- مجمع تھا حضرت ایک طرف کھڑے ہوئے تھے کہ چہرے پر غصے کے آثار دیکھے گئے- آنکھیں سرخ

تھیں اور انقباض چہرے سے ظاہر تھا۔ نماز کے لئے کہا گیا تو آگے بڑھے اور نماز شروع کر دی۔ دو تکبیر کہنے پر جب طے شدہ پروگرام کے مطابق جنازے میں حرکت نہ ہوئی تو کسی نے ہونہہ کے ساتھ سسکار دی مگر وہ نہ اٹھا حضرت نے تکبیرات اربعہ پوری کر کے اسی غصے کے لہجے میں فرمایا کہ اب یہ قیامت کی صبح سے پہلے نہیں اٹھ سکتا۔ دیکھا گیا تو مردہ تھا شیعوں میں رونا پٹینا پڑ گیا۔ [حاشیہ سوانح قاسمی ج2/ص71]

ژباړه: د هغوی پلان داسې و چې کله حضرت صاحب دوه تکبیرونه ووایي نو جنازه کېدونکی به ناڅاپه ودرېږي او له دې سره به په حضرت صاحب پورې ټوکې او خندا پیل کړای شي، حضرت صاحب ورته ځواب ورکړ چې زه سُني یمه او تاسې شیعه یاست، د دواړو د لمونځ اصول مختلف دي نو په ما باندې ستاسې جنازې کول به څنګه روا شي؟ شیعه ګانو ورته وویل: بزرګ د هر قوم بزرګ وي او ته ورباندې لمونځ اداء کړه، حضرت صاحب د هغوی په ټینګار دا خبره ومنله او جنازې ته ورغی، ګڼه ګوڼه وه حضرت صاحب یو طرف ته ودرېد او په مخ مبارك باندې یې د غصې اثار ښکارېدل، سترګې یې سرې وې او په تندي ګې ګونځې وې، د لمانځه لپاره ورته وویل شول نو مخکې شو او لمونځ یې پیل کړ، له دوه تکبیرونو وېلو څخه وروسته، د پلان په اساس جنازه کې څه حرکت رامنځ ته نشو نو چا څه نا څه ټوخې وکړ خو هغه پورته نشو، حضرت څلور تکبیرونه پوره کړل او د غصې په لهجه یې وویل: اوس دا د قیامت له سبا څخه مخکې نشي پاڅېدلی، بیا یې چې وکتل هغه مړ شوی و او شیعه ګانو کې چغې او ژړا پیل شوه.

په دې کیسه د یو بریلي ملا تبصره واورئ: د الله غضب دې وي، د نانوتوي صاحب لپاره یې د غیبو د علم او پوهې هغه ستر قوت ثابت شوی چې د هغی په سبب یې د هر مجتهد د زړه خبرې جدا، جدا معلومې کړې او په هغه ترتیب یې د اعتراضونو ځوابونه ورکړې، په کوم ترتیب چې هغوی په زړه کې دا اعتراضونه ساتلي وه، د خپلې بدلې د شیخ لپاره یې په جذبه کې د زړونو پټې خبرې ورته د ښیښې په څېر ښکاره شوې، د کور د بزرګ لپاره نه د شرك څه قانون شته دی او نه له توحید څخه انحراف په نظر ورځي او حضرت صاحب د دغې پوهې په قوت سره دا خبره را لاندې کړه چې په دې تابوت کې مړی نشته بلکې ژوندی انسان دی، د ډېرې غصې په سبب یې سترګې سرې شوې او بیا یې د توحید بنیادونه وران کړل او په همدې غصه کې وویل: دا اوس د قیامت له سبا څخه مخکې نشي راپورته کېدلای او د هغه د مرګ اعلان یې له لیدلو پرته وکړ ځکه د خپل تصرف په قوت یې دومره یقین و چې دا قتل نه دی نو له دې څخه معلومېږي چې حضرت صاحب قاتل نه دی! د دې جملې څه تأویل کېدای شي؟ ﴿هَاتُوا بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ﴾ [سُورَةُ النَّمل: 64] ژباړه: تاسو خپل دلیل راوړئ، که تاسو رښتیني یاست.

د بریلوي تبصره کوونکي دا خبره په وار، وار ولولئ چې د دې حضراتو خولې د شرك په بحثونو کې یوازې د پیغمبرانو او ولیانو له عزتونو سره د لوبو لپاره دي او که داسې نه وي نو هر یو شرك د دوی د مشرانو په حق کې سپېڅلی اسلام وي. نور خو بریلیانو او دیوبندیانو دواړو کتابونه د شرك څخه ډك دي. له دې تبصرې څخه وروسته لږ د قران په ایتونو کې فکر وکړئ نو د دې به څه ژباړه وکړای شي ترڅو د دیوبند د مدرسې د یو عالم دا ستر کرامت هم په ځای پاتې شي او د قران هم په خپله خوښه تأویل وشي، الله رب العزت فرمایي: ﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَٰبًا مُّؤَجَّلًا...﴾ [سُورَةُ آل عِمرَان: 145] ژباړه: د هیڅ یو انسان لپاره نه ده جائز چې مړ شي، مګر د الله په حکم او اجازه چې دا تاکل شوي نیټه ده. مرګ د الله په اجازه یعنې حکم سره راځي او دا کیسه په وار، وار سره وایي چې دا شیعه د حضرت نانوتوي صاحب د تصرف په سبب مړ شوی دی او که داسې نه وي نو غصې څېره او د الفاظو جوش څه معنی لري؟ د خراسان غږ مجلې درنو لوستونکو!

ددې سلسله واري لړۍ دیارلسمه

د رمضان استقبال

الحمد لله الذي جعل الصيام من أركان الإسلام ومنّ على عباده بمواسم التوبة والمغفرة والإكرام وبشّر رسول الله صلى الله عليه وسلم من صام رمضان إيمانا واحتسابا بغفران الخطايا والآثام، أما بعد: قال الله تعالى: "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ. البقرة ۱۸۳

ترجمه: ای مومنانو په تاسو روژه داسې فرض کړې شوی ده لکه څنګه چې ستاسو نه مخکې مسلمانانو باندی فرض وه.

مومنانو مسلمانانو الله رب العالمین د ټول مخلوق پیدا کوونکې دی او بیا یې په دی مخلوق کې بعضو ته په بعضې نورو باندې فضیلت او غوروالې ورکړې نو رب العالمین انسانان پیدا کړي دي او بیا یې په دی انسانانو کې أنبیاوو ته غوره والې ورکړې او أنبیاء یې په ټولو انسانانو باندې غوره کړي دي همدغه شان رب العالمین ځمکې پیدا کړې بیا یې په دې ټولو ځایونو کې مساجدو او جماعتونو ته غوروالې ورکړې دی او همدغه شان رب العالمین میاشتې پیدا کړې او بیا یې په دې ټولو میاشتو باندی د رمضان او روژی میاشت غوره کړې ده.

خالق په قرآن کریم کې فرمایي **وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ.** القصص: ٦٨

ترجمه: او ستا رب پیدا کوي څه چې وغواړي او خپله خوښه کوي. نشته دی مخلوق دپاره هیڅ اختیار "د الوهیت" پاکي ده الله دپاره او اوچت دی الله تعالی د هغه څه نه چې دوی یې ورله شریکان ګڼي.

دغه روژه د اسلام له ارکانو څخه یو رکن دی او د اسلام د مضبوطو بنیادونو نه یو مضبوط بنیاد دی او د رب العالمین په عبادتونو کې یو لوی عبادت دی او په نیکو عملونو کې یو نیک عمل دی چې ډیر اجرونه او ثوابونه لري د رب العالمین لپاره په روژې نیولو سره د خلکو اخلاق جوړیږي، نفسونه یې صفا کیږي او انسان کې صبر پیدا کیږي.

مومنانو مسلمانانو روژه زمونږ او ستاسو کورونو کې یوه میاشت تیروي چې تعبیر به تري په میلمه سره وکړو کله چې د چا کور ته د اوچت منصب والا میلمه راځي نو دغه کور والا خپل ځانونه بچي او کور وغیره صفا کوي دپاره چې د میلمه ښهٔ استقبال وکړي او میلمه تري ښه په خوشحالې سره لاړ شي نو مونږ او تاسو پکار دي چې ددې روژې استقبال هم وکړو ځکه دا یوه ډیره د اجرونو، خیرونو، برکتونو او رحمتونو میاشت ده چې رب العالمین

زمونږ او ستاسې په ژوند کې يو ځل بيا راوسته. ولله الحمد على ذلك

نو مومنانو مسلمانانو مونږ تاسو ته د روژې په راتللو باندې خوشخبري درکوو او روژې په راتلو باندې خوشحاله شئ دغه مياشت په خوشحالۍ سره تيره کړئ او ددغې مياشتې استقبال په ښه ښائسته او خوندورې طريقې سره وکړئ.

اې مومنانو مسلمانانو يو بل ته د روژې په راتللو خوشخبري ورکړئ او دغه خوشخبري ورکول د مسلمانانو يوه طريقه او يو عمل دی د روژې او رمضان په راتللو سره يو بل ته خوشخبري ورکول د رسول الله صلى الله عليه وسلم او صحابه کرامو طريقه وه.

لکه په حديث د بيهقي، نسائي او مسند احمد کې دي: **"عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُبَشِّرُ أَصْحَابَهُ : " قَدْ جَاءَكُمْ رَمَضَانُ، شَهْرٌ مُبَارَكٌ، افْتَرَضَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ صِيَامَهُ، تُفْتَحُ فِيهِ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ، وَتُغْلَقُ فِيهِ أَبْوَابُ الْجَحِيمِ، وَتُغَلُّ فِيهِ الشَّيَاطِينُ، فِيهِ لَيْلَةٌ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ، مَنْ حُرِمَ خَيْرَهَا فَقَدْ حُرِمَ"**

ترجمه: ابوهريره رضى الله عنه وايي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم به خپلو ملګرو ته مبارکي او زيرې ورکوو او ويې فرمايل چې په تاسو باندې د برکتونو مياشت رمضان راغله چې ددې مياشتې روژې نيول په تاسو فرض دي په دې مياشت کې د جنت دروازې خلاصيږي د جهنم دروازې بنديږي شيطانان پکې تړل کيږي او په دې کې داسې شپه ده چې د زرو مياشتو نه غوره ده څوک چې ددې شپې د خير نه محروم کړې شو نو هغه د ټول خير نه محروم کړې شو.

حافظ ابن رجب رحمه الله په لطائف المعارف، ۳۴۸ ـ صفحه کې وايي: **قال بعض العلماء: هذا الحديث أصل في تهنئة الناس بعضهم بعضا بشهر رمضان.**

ترجمه: بعضى علماء وايي چې د رمضان په راتګ باندې يو بل ته مبارکې ورکولو لپاره دا حديث دليل دی.

معلى بن الفضل وايي: **كانوا يدعون الله ستة أشهر أن يبلغهم رمضان، ثم يدعونه ستة أشهر أن يتقبله منهم.**

ترجمه: سلفو به شپږ مياشتې د رب العالمين نه دعاګانې غوښتې چې مونږ رمضان ته ورسوه او بيا به يې شپږ مياشتې د خپلو عملونو د قبليدو لپاره د الله نه دعاګانې غوختې.

يحيى بن ابي كثير به وايل: **اللهم سلّمني إلى رمضان وسلّم لي رمضان وتسلّمه منّي متقبلا.**

ترجمه: يا الله ما رمضان ته روغ ورسوه او رمضان زما دپاره د سلامتيا والا وګرځوه او زما څخه يې د قبوليت په حالت کې واخله.

مسلمانانووړونو! مونږ او تاسو ته پکار دي چې د رمضان په راتلو باندې خوشحاله شو او خوشحالي

ښکاره کړو او ډېر ورته خوشحاله شو ځکه دا د اجرونو، ثوابونو، رحمتونو او برکتونو میاشت ده دا د نعمتونو، فتوحاتو، دعا د قبلیدو، جنت ته داخلیدو، جهنم نه بچ کیدو او د رب العالمین خوشحاله کولو او راضي کولو میاشت ده، دا د ګناهونو معاف کیدو، أخلاقو جوړیدو، د زړه او نفس صفا کیدو او د روح تازه کولو میاشت ده.

دا د رب العالمین په نعمتونو کې یو غټ نعمت دی د دی شکر ویستل د هغه چا لپاره چې الله ورته توفیق او قدرت ورکړي د روژی نیولو. مومنانو مسلمانانو د رمضان اسقبال مونږ او تاسو ته پکار دي چې په نیکو اعمالو او عملونو سره وکړو ځکه رمضان الله د خپل مخلوق لپاره د کامیابۍ هدف ګرځولی، لکه حسن بصري رحمه الله وایي: **إن الله جَعَلَ رَمَضَانَ مِضمارا لخلقه، يستبقون فيه إلى مرضاته، فسبق قوم ففازوا، وتَخَلَّفَ آخرون فخابوا. فالعَجَبُ**

معلوم وي چې هر چا دغه هدف ته مخکې خپل آس ورسولو نو دغه مسابقه به ګټي نو همدغه شان د مؤمنانو لپاره هم د الله درضامنتیا حاصلیدلو هدف د رمضان میاشت ده) چې د الله د رضا حاصلولو لپاره مومنان پدغه میاشت کې د یو بل نه مخکې کیږي، څه خلک پدغه مسابقه کې مخکې شول نو کامیاب شول او څه وروسته پاتې شول هغوی ناکام شول نو د هغه خندیدونکي لوبغاړي او لوبه



پکار دي زړه ورته نه دي تنګول پکار.

حافظ ابن رجب رحمه الله وایي: **بلوغ شهر رمضان وصيامه نعمة عظيمة على من أقدره الله عليه.**

ترجمه: د رمضان میاشت او د هغې روژی ته رسیدل دا غټ نعمت دی **من اللاعب الضاحك، في اليوم الذي يفوز فيه المحسنون، ويَخْسَرُ فيه المبطلون".**

ترجمه: حسن بصري رحمه الله ویلي دي چې الله عزوجل رمضان روژه د خپل مخلوق د کامیابۍ لپاره هدف ګرځولی دی (لکه د شهسوارانو د مسابقې ګټلو لپاره خپل هدف کوونکي نه تعجب پکار دی چې په داسې ورځ کی خاندي چې نیک عمله خلک پکې کامیابۍ ته رسیږي او باطل پرسته پکې ناکامیږي.

د رمضان میاشت د الله د راضي کولو میاشت ده جنت ته د داخلیدلو میاشت ده جهنم نه د بچ کیدلو



مياشت ده خپل هدف ته د رسيدلو مياشت ده په دې مياشت کې د يو بل نه په نيکو عملونو کې مخکې کېدل پکار دي ، د غفلت سستۍ او د ناراستۍ نه ځان ساتل پکار دي او ددې مياشتې اسقبال پکار دی په نيکو عملونو سره.

مونږ به اوس بعضې نيک عملونه مختصر ذکر کړو چې هر مسلمان پرې د رمضان استقبال وکړی.

هر انسان ته پکار دي چې د رمضان استقبال په ايمان سره وکړي ځکه چې ايمان د هر عمل لپاره بنياد دی چا کې چې ايمان نه وي مرتد کافر او مشرک وي نو د دغسې انسان عمل ته هيڅ اعتبار نشته.

او په کوم ايت کې چې الله تعالی د روژې د فرضيت حکم بيان کړې په هغی کې هم الله تعالی اول لفظ د آمنوا راوړې او په ايمان سره يې خطاب کړې دی.

د ايمان نه پس د رمضان استقبال په صفا خالص او پاک نيت سره کول ځکه حديث د بخاري کې دي:

إِنمَّـا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّـاتِ، .

ترجمه: يقينا د اعمالو قبليدل په نيت سره دی.

که يو انسان کې ايمان وي او يو نيک عمل کوي خو نيت يې خراب وي او په غلط نيت يې کوي نو رب العالمين ترې دغه عمل نه قبلوي.

او نيت د زړه قصد او ارادی ته وايي په خولې ويلو ته هيڅ ضرورت نشته.

همدغه شان د رمضان استقبال د مخکني ټولو ګناهونو نه په خالص توبې او استغفار سره کول.

الله تعالی فرمايي: **قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.**

ترجمه: ورته ووايه چې ای زما هغه بندګانو چې په ځانونو مو زياتې کړی دی په ګناهونو کولو سره تاسو د الله د رحمت نه مه نااُميده کيږئ يقينا الله تعالی ټول ګناهونه معاف کوي او يقينا الله تعالی بخنه کوونکې او رحم کوونکې دی.

د رمضان استقبال د مسلمانانو سره په احسان کولو او د ملسمانانو په حاجتونو پوره کولو سره کول. په حديث د مسلم کې نبي عليه السلام فرمايي: **مَنْ**

نَفَّسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ الدُّنْيَا ؛ نَفَّسَ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ.

ترجمه: چا چې د مومن نه په دنیا کې مصیبت لرې کړو الله به د دغه انسان نه د قیامت په ورځ مصیبت لرې کړي.

د رمضان استقبال په روژو نیولو سره او د قرآن کریم په تلاوة سره کول، لکه په حدیث د مشکاة وغیره کې دي نبي علیه السلام فرمایي: **الصیام والقرآن یشفعان للعبد....**

ترجمه: روژه او قرآن کریم د انسان لپاره د قیامت په ورځ د الله په دربار کې شفاعت کوي د رمضان استقبال په اوچت همت سره کول ځکه کله چې انسان کې اسلامي او شرعي همت نه وي نو هغه ته نیک عملونه کول ډیر سخت او ګران وي او د نیکو عملونو پر ځای د سر نه تر خپو پورې په ګناهونو کې ډوب وي.

د رمضان استقبال په صبر سره کول، الله تعالی فرمایي: **وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ .**

البقرة: ١٥٥

ترجمه: الله په مومنانو باندې په مختلفو طریقو سره امتحان راولي په ویرې او لوګې سره، په کموالي د مال ، نفسونو او میوو سره خو خوشخبري زیرې او بشارت د هغه خلکو لپاره دی چې صبر وکړي، او انسان چې هر نیک عمل کوي د رب العالمین په مدد سره یې کوي او د رب العالمین نه مدد هم انسان په صبر سره حاصلولی شي، لکه الله تعالی فرمایي: **واستعینوا با الصبر والصلاة...** البقرة ٣١٥

ترجمه: او تاسو د الله نه مدد په صبر او مونځ سره اوغواړئ، لنډه دا چې په هر نیک عمل کولو سره او په هرې ګناه پریخدلو سره د رمضان استقبال کول پکار دي او دا د هر مسلمان کار او د هر مسلمان صفت دی.

وصلی الله علی نبینا محمد صلی الله علیه وسلم

د جهاد ښکلاوې او ملي ډلو زيانونه

(دويمه برخه)



د خراسان غږ مجلې درنو لوستونکو! تاسې د مجلې په تیره پنځه دیرشمه گڼه کې د **(جهاد د ښکلاو او ملي فاسدو ډلو د زیانونو په اړه لاربښووني)** له مالوماتي مستندي او مدللې لړۍ څخه په لومړۍ برخه کې د جهاد د مفهوم او اهدافو په اړه گټور بحث ولوستل اوس نو له همدغه تحقیقاتي ، علمي او مالوماتي لړۍ څخه په دې دویمه برخه کې د شرعي جهاد په ظوابطو او اصولو ، د جهاد په شرطونو د بحث ترڅنگ د موجوده منحرفو ډلو حال ته هم کتنه کوو او د جهاد او دیموکراسۍ په اړه به هم ددې برخې په وروستیو کې بحث وشي په دې هیله چې دا سلسله واره لړۍ له پیله تعقیب او تر نورو یې هم ورسوئ.

د شرعي جهاد ضوابط او اصول

جهاد چې یو اوچت عمل دی هله به د قبلېدلو وړ گرځي چې کله یې د اصولو او شرائطو لحاظ وشي چې د ځینو یادونه دلته کوو:

اول اصل: جهاد به په اخلاص او د نبي علیه السلام په تابعدارۍ کې ترسره کېږي، دا هغه اصل دی چې له دې پرته یو نېک عمل هم نه قبلېږي، چا چې په جهاد کې نیت خالص نه کړ اجر یې نشته او همداراز که د نبي علیه السلام په طریقه یې جهاد ونکړ هم یې اجر نشته، الله تعالی فرمایي: **فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَٰلِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدًا** [سُورَةُ الكهف : 110]

ژباړه: څوک چې له خپل رب سره د یو ځای کېدو په هیله وي، هغه ته په کار ده چې ښه عمل وکړي او په بندگۍ کې دې له خپل رب سره بل څوک شریک نکړي. نو په دې ایت کې دا دواړه خبرې راجمعه دي اخلاص او د نبي علیه السلام تابعداري دواړه په کې ذکر دي او دا دواړه خبرې د نېک عمل قبلېدو لپاره شرط شوي دي، او په حدیث کې راځي: عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ رضي الله عنه قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: أَرَأَيْتَ رَجُلًا غَزَا يَلْتَمِسُ الْأَجْرَ وَالذِّكْرَ، مَا لَهُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا شَيْءَ لَهُ» فَأَعَادَهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، يَقُولُ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا شَيْءَ لَهُ» ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا، وَابْتُغِيَ بِهِ وَجْهُهُ» [صحیح، رواه النسائي - 3140]

ژباړه: له ابو امامة الباهلي رضي الله عنه څخه روایت دی وایې چې: رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یو سړی راغی او ورته یې وویل چې د هغه چا په اړه خبر راکړه چې جهاد ته د ثواب او ستاینې لپاره وځي، آیا اجر ورته شته؟ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل: «هېڅ شی ورته نشته» (هغه سړي دا پوښتنه درې ځلې تکرار کړه، او رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته ویل چې «هېڅ شی ورته نشته» بیا یې وویل: « بېشکه چې الله تعالی هېڅ عمل نه قبلوي، مگر هغه چې خاص د هغه لپاره وي او د هغه رضا پرې غوښتل شوې وي» په بل حدیث کې راځي نبي علیه السلام فرمایي: من عمل عملاً ليس عليه أمرنا فهو رَدٌّ أخرجه البخاري (2697)

ژباړه: چا چې داسې یو عمل وکړ چې زمونږ امر ورباندې نه و نو هغه به مردود وي. په دې اړه نور هم ډېر دلایل شتون لري. نو مجاهد ته پکار دي چې په جهاد کې خپل نیت خالص کړي، د ریاکارۍ، د خلکو د ستاینې، د دنیاوي مفادو مال متاع لپاره جهاد ونکړي بلکې یوازې د الله رضا لپاره یې وکړي او د نبي علیه السلام په طریقه یې وکړي، له چا سره چې نبي علیه السلام سختي کړې وي د هغه سره سختي وکړي او د چا سره چې نرمي کړې وي د هغه سره نرمي وکړي او د جهاد په ټولو ابوابو او تکتیکونو کې د نبي علیه السلام کامله تابعداري وکړي.

دویم اصل: جهاد به د هغه مشروع اهدافو لپاره ترسره کېږي کوم چې مخکې ذکر شول او تر څو چې دغه اهداف لاس ته نه وي راوړي تر هغه به له خپلې مبارزې څخه نه شاه ته کېږي، چې تر ټولو ستر هدف یې د الله کلمه لوړه ول دي لکه په حدیث د ابو موسی کې ذکر شول یو

سړي د نبي عليه السلام نه پوښتنه وکړه وي ويل: الرَّجُلُ: يُقَاتِلُ لِلْمَغْنَمِ وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلذِّكْرِ ، وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِيُرَى مَكَانُهُ فَمَنْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ؟ قَالَ : " مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ" (رواه البخاري)

ژباړه: يو سړی د غنيمت لپاره جنګيږي، يو سړی د ياد (ستاينې) لپاره جنګيږي يو سړی د دې لپاره جنګيږي چې مرتبه يې راښکاره شي نو په دوی کې څوک د الله په لاره کې دی؟ نبي عليه السلام ورته وفرمايل: څوک چې دې لپاره جنګيږي چې د الله کلمه لوړه شي نو هغه د الله په لاره کې دی.

نو هر عمل خپل اهداف لري خو د جهاد اهداف ډېر ستر او عالي دي مجاهد بايد دغه اهداف په ذهن کې ونيسي او د دې د تر لاسه کولو لپاره وجنګيږي. د دغه اهدافو مخې ته چې هر شی خنډ ګرځي که دنيا وي که مال وي که تجارت، که نور خواهشات او شهوات وي د دې ټولو سره کلکه مبارزه وکړي خو چې دغه اهداف له لاسه ورنکړي، او نه هم ورځخه وروسته شي ځکه د دغه اهدافو نه وروسته کېدل د جهاد پريښودلو او د تسليمۍ په معنا دي، کفار د خپل غير مشروع اهدافو لپاره څومره قربانۍ ورکوي څومره تکليفونه تېروي په کلونو کلونو مسافري کوي خو مسلمان د خپل دين لپاره قربانۍ ته نه تيارېږي د خپل کلي او علاقې پريښودلو ته نه تيارېږي نو ځکه خو نن د ذلت سره مخ دی، د طاغوتي قانون اسير دی، ديني او دنياوي ازادي ورځخه سلب شوې، ټول اختيارات ورځخه سلب شوي، د ويرې او د ډار ژوند تېروي، دا د دې حديث مصداق دی چې نبي عليه السلام فرمايي: «إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعِينَةِ، وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ، وَرَضِيتُمْ بِالزَّرْعِ، وَتَرَكْتُمُ الْجِهَادَ، سَلَّطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلًّا لَا يَنْزِعُهُ حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ». [حديث حسن] - [رواه أبو داود: ٣٤٦٢]

ژباړه: کله چې تاسو سودي معاملات د ځينو حيلو په کارولو سره شروع کړئ او د غواګانو لکۍ ونيسئ او په کرونده خوښ شئ او جهاد پرېږدئ نو الله تعالی به په تاسو ذلت راولېږي چې تر هغه به يې درنه لرې نکړي تر څو چې تاسو خپل دين ته نه ياست راګرځېدلي.

نو بايد چې مجا هد يو ه لحه هم خپل هدف له لاسه ورنکړي بلکې شپه او ورځ يې د لاسته راوړلو کوښښ وکړي.

دريم اصل:

جهاد به د ديني علم او پوهې په رڼا کې تر سر ه کېږي، دا ځکه چې جهاد يو اوچت عبادت دی او عبادت پرته له پوهې، نه صحيح کېږي له دې وجې خو عمر بن عبد العزيز رحمه الله ويلي دي: مَنْ عَمِلَ بِغَيْرِ عِلْمٍ كَانَ مَا يُفْسِدُ أَكْثَرَ مِمَّا يُصْلِحُ » الزهد للإمام أحمد (1/301)

ژباړه: چا چې پرته له علم عمل وکړو فساد به يې له اصلاح څخه ډېر وي.

نو د جهاد له حقيقت، مقاصدو او ډولونو څخه ځان خبرول او هم د هغه چا له حکم

څخه ځان خبرول ضروري دي د چا سره چې جنګېږي، شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله ویلي دي: الواجب أن يُعتبر في أمور الجهاد برأي أهل الدين الصحيح، الذين لهم خبرة بما عليه أهل الدنيا، دون أهل الدنيا الذين يغلب عليهم النظر في ظاهر الدين؛ فلا يؤخذ برأيهم ولا برأي أهل الدين الذين لا خبرة لهم في الدنيا، (الاختيارات الفقهية، ص 311):

ژباړه: د جهاد په کارونو کې د صحیح دیندارو خلکو رای ته اعتبار ورکول واجب دي هغه کسان چې د دنیاوالو له حال څخه خبر وي، نه د هغو دنیاوالو رای ته اعتبار ورکول چې د دین په ظاهري کارونو کې کتنه ورباندې غالبه شوې وي نو له هغوی څخه به رای نه اخستل کېږي او نه به له هغو دیندارو



څخه رای اخستل کېږي چې د دنیا په کارونو پوهه نه لري یعني د دنیاوالو له حال څخه خبر نه لري.

نو کوم جهاد چې د علم او د پوهې په رڼا کې ترسره شي ښه نتیجه ورکوي خو کوم چې د جهل او ناپوهۍ په تورتم کې ترسره شي چې د خپلې عقیدې نه خبر نه وي د جهاد د اهدافو نه خبر نه وي، حقیقي دوست او دښمن نه پېژني او نه هم د دوستۍ او دښمنۍ معیار پېژني نو د داسې خلکو جهاد هېڅ نتیجه نه ورکوي ځکه داسې خلک ډېر ژر دوکه کېږي او د دښمن د چل او دوکې ښکار کېږي، دښمن یې په لګ مال او متاع راضي کوي او خپلې غوښتنې ورباندې مني.

نو مجاهد باید د راسخې عقیدې والا وي، صحیح علم او پوهه لرونکی وي، د دښمن له چل او فریب څخه خبر وي، د هغوی د پلیتې عقیدې او فساد نه خبر وي.

څلورم اصل:

جهاد کې له عدل څخه کار اخیستل او له ظلم او زیاتي څخه ځان ساتل، نو په شر یعت کې چې د کوم کافر له وژلو څخه منعه راغلې ده د هغوی له وژلو څخه ډډه کول لکه د اصلي کافرو: ماشوم، ښځه، شیخ فاني، ړوند، لېونی، راهب او په دائمي مرض اخته کس، له دوی سره کار نه لرل خو په دې شرط چې د مسلمانانو په جنګ کې یې نه عملي او نه هم د رای په کارولو سره برخه اخستې وي، او همداراز د مرتدینو د لېوني او ماشوم له وژلو څخه ډډه کول، او کوم کفار چې د اسلام حکم ته غاړه کېږدي هغوی ته خپل شرعي حقونه ورکول، ښه ګاونډ او اخلاق ورسره کول د خلکو د ظلم نه یې ساتل او د هر چا سره د عدل په اساس چلند کول، الله عز وجل مونږ ته په عدل امر کړی دی فرمایلي دي: وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَـَٔانُ قَوْمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ [سُورَةُ المَائدة: 8]

ژباړه: د کومې ډلې دښمني دې تاسې دومره را و نه پاروي چې له عدالت څخه واوړئ. عدالت وکړئ، دا له پرهېزګارۍ سره نژدې اړیکه لري،

او نبي علیه السلام مونږ ته د عدل عملي نمونې پرېښې دي، کله چې به یې جنګ ته یو لښکر لېږلو نو د پرهېزګارۍ امر به یې ورته کاوه او داسې به یې ورته فرمایل: سِيرُوا بِاسْمِ اللَّهِ، وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ، قَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ ، وَلَا تَمْثُلُوا، وَلَا تَغْدِرُوا، وَلَا تَغُلُّوا ، وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيدًا " (رواه ابن ماجه رقم الحديث: ٢٨٥٢)

ژباړه: د الله نه په مرسته غوښتلو سره د الله په لاره کې روان شئ د هغه چا سره وجنګيږئ چې په الله يې کفر کړی وي او د کفارو مړي مه بدرنګوئ، دوکه مکوئ (چې د معاهدو کفارو سره وعده ماته کړئ)، د غنيمت په مال کې خيانت مکوئ او ماشوم ورله مه وژنئ.

او داسې نورې ډېرې نمونې د عدل په باب کې شته. شيخ الاسلام ابن تيميه د عدل په باب کې يو ناشنا قول رانقل کړی دی هغه ويلي دي: الله ينصر الدولة العادلة وإن كانت كافرة ولا ينصر الدولة الظالمة وإن كانت مؤمنة (مجموع الفتاوى ۲۸/۶۳)

ژباړه: الله د عدل کوونکې دولت سره مدد کوي که څه هم د کافرانو دولت هم وي خو د ظالمانو له دولت سره مدد نکوي که څه هم د مؤمنانو دولت هم وي.

نو مجاهد ته پکار دي چې د عدل نه کار واخلي، جهاد يوازې د سختۍ نوم نه دی بلکې دا د ټول کائنات لپاره يو رحمت دی او د خلکو د هدايت لامل دی لکه په حديث کې راغلي دي: عن أبي هريرة رضي الله عنه: كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ [آل عمران:110] قَالَ: خَيْرُ النَّاسِ لِلنَّاسِ يَأْتُونَ بِهِمْ فِي السَّلاسِلِ فِي أَعْنَاقِهِمْ حَتَّى يَدْخُلُوا فِي الإِسْلامِ. وعنه أيضا رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «عَجِبَ اللَّه عز وجل مِنْ قَوم يَدْخُلُونَ الجنة فِي السَّلاسِلِ». رواهُما البُخاري،

ژباړه: ابوهريره رضي الله عنه د دې آيت په اړه وفرمايل: {تاسو تر ټولو غوره امت ياست چې د خلکو د فائدې لپاره راويستل شوي ياست} هغه وفرمايل: د خلکو لپاره غوره خلک دي چې خلک په غاړو کې زنځير کړي راولي تر دې چې په اسلام کې داخل شي، او همداراز له همده (ابو هريره رضي الله عنه) څخه نقل دي چې له نبي عليه السلام څخه يې نقلوي هغه فرمايلي دي: الله عز وجل له هغو خلکو څخه تعجب کوي چې جنت ته به په زنځيرونو کې داخليږي. نو جهاد د حق دين د خپراوي غښ لامل دی، څوک دې ترې يوازې د سختۍ معنا نه فهموي چې ظلم، زياتي او بې عدلی ته لاس واچوي، بلکې له عدل څخه دې کار واخلي هغه عدل چې الله او د هغه رسول مونږ ته راښودلی دی د هغې په اساس دې خلکو سره چلند وکړي او د همدغه عدل د خپراوي کوښښ دې وکړي څوک چې د دغه عدل مخنيوی کوي د هغوی سره دې سختي وکړي او څوک چې ملاتړی کوي او د خپل ضد او عناد څخه لاس اخلي د هغوی سره دې نرمي وکړي. ځکه د عدل اساس او سرچينه کتاب او سنت دي د انسانانو جوړ کړي قوانين نه دي چې په دې سره د عدل او د ظلم تول وشي، دېکې خو د الله قانون ته د ظلم نسبت کېږي ــ العياذ بالله ــ د الله تعالى دوستانو ته ترهګر او نور شنيع القاب کارول کېږي، دا خو د همدې کفارو جوړ کړي قوانين دي چې د اسلام د ختمولو لپاره يې راويستي دي، نا بلکې عدل بايد له قران او حديث څخه زده شي او د الله په زمکه تطبيق شي.

پنځم اصل: جهاد به د شرعي خليفه تر مشرۍ لاندې کيږي، برابره ده که خليفه نيک وي او که فاجر يا ظالم وي، شرعي خليفه هغه ته وايي چې ټاکنه يې په يو د دوه طريقو سره شوي وي چې د خلافت راوستلو اصلي او اجماعي طريقې دي او هغه دا چې اهل الحل والعقد شورا ټاکلی وي، يا د مخکې خليفه په وصيت ټاکل شوی وي او دريمه طريقه يې هم شته چې اجماعي ده خو په ځينو خاصو حالاتو کې ده له ابتداء څخه وربانديې امر نه دی شوی او نه هم د خلافت راوستلو اصلي لاره ده او هغه دا چې يو مسلمان امير په زور او غلبې سره په يو ځای ولکه تر لاسه کړي او د خلافت اعلان وکړي چې د دې لپاره يوازې اسلام شرط دی او له دې پرته د ځينو نورو شرطونو شتون ورله لازم نه دی خو کوم خليفه چې د اهل الحل والعقد شورا په انتخاب سره ټاکل شوی وي او يا هم د مخکې خليفه په وصيت ټاکل شوی وي نو په هغه کې د راروانو شرطونو شتون لازم دی چې دغه شرطونه امام بدر الدين ابن جماعة په لنډه توګه راوړي دي هغه ويلي دي: أن يكون الإمام ذكرا، حرا، بالغا، عاقلا، مسلما، عدلا، شجاعا، قرشيا، عالما، كافيا لما

يتولاه من سياسة الأمة ومصالحها. ا.هـ (تحرير الأحكام في تدبير أهل الإسلام ٥١)

ژباړه: امام باید نارینه، آزاد، بالغ، عاقل، مسلمان، عادل، زړور، قریشي، پوه او د ملت د سیاست او ګټو لپاره کافي وي.

د امیر په تابعدارئ الله تعالی امر کړی دی چې دا هم په دې دلیل دی چې جهاد به د امیر په مشرئ کې کیږي الله تعالی فرمايي: يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلْأَمْرِ مِنكُمْۖ فَإِن تَنَٰزَعْتُمْ فِي شَيْءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيْرٞ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا [سُورَةُ النِّسَاء : 59]

ژباړه: اې مؤمنانو! د الله، رسول او هغو کسانو اطاعت وکړئ چې ستاسې څخه د امر خاوندان وي، بیا که ستاسې تر منځ په کومه چاره کې شخړه پیښه شي؛ نو هغه د الله او رسول لوري ته محوله (وراندې) کړئ. که تاسې په رښتیا سره پر الله او د اخرت په ورځ ایمان لرئ، همدا د کار یوه سمه طریقه ده او د عاقبت په اعتبار هم غوره ده. امام

ابن کثیر د دې ایت په شرحه کې وايي: الظاهر - والله أعلم - أن الأية عامة في جميع أولي الأمر من الأمراء والعلماء. ژباړه: ظاهر دا ده ـــ او الله ښه پوهه دی ـــ چې دا ایت عام دی ټولو د امر خاوندانو او علماو ته شامل دی.

او په بل ایت کې الله تعالی فرمايي: وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٞ فِي ٱلْأَرْضِ خَلِيفَةٗ [سُورَةُ البَقَرَة : 30]

ژباړه: او کله چې ستا رب ووېله: زه په ځمکه کې د یو خلیفه پیدا کوونکی یم.

امام قرطبي رحمه الله د دې ایت په شرحه کې ویلي دي: هذه الآية أصل في نصب إمام وخليفة يسمع له ويطاع لتجتمع به الكلمة وتنفذ به أحكام الخليفة، ولا خلاف في وجوب ذلك بين الأمة ولا بين الأئمة إلا ما روي عن الأصم، حيث كان عن الشريعة أصم، وكذلك كل من قال بقوله واتبعه على رأيه ومذهبه. ا.هـ (الجامع ٢٦٤/١)

ژباړه: دا ایت د خلیفه مقررولو په اړه دلیل دی چې خبره به یې اورېدل کیږي او منل کیږي دې لپاره چې د مسلمانانو خبره پرې راجمعه وي یعني اتفاق یې برابر وي او د



خلیفه احکام ورسره نافذ وي چې د دې په وجوب کې د امت او امامانو تر منځ هیڅ اختلاف نشته مګر هغه اختلاف چې د اصم نه نقل دی چې له شریعت څخه کوڼ دی او همداراز هغه څوک چې د هغه په څېر وینا یې کړې وي او د هغه د رای او د مذهب تابعداري یې کړې وي.

او په حدیث د مسلم کې راغلي دي د عبد الله بن عمر رضي الله عنهما څخه نقل دي چې نبي علیه السلام فرمایلي دي: من مات وليس في عنقه بيعة مات ميتة جاهلية،

ژباړه: څوک چې مړ شو او په غاړه کې د خلیفه بیعت نه و مرګ به یې د جاهلیت وي.

نو بیعت د خلیفه واجب دی او دا وجوب به هله سرته رسیږي چې کله خلیفه موجود وي نو له دې وجې د خلیفه مقررول او د هغه په مشرئ کې جهاد کول واجب دي.

او په حدیث د ابو هریره رضي الله عنه کې دي نبي علیه السلام فرمايي: إنما الإمام جنة يقاتل من ورائه ويتقى به، فإن أمر بتقوى الله عز وجل وعدل كان له بذلك أجر، وإن يأمر بغيره كان عليه منه. رواه مسلم

ژباړه: یقیناً خلیفه به ډال وي چې د هغه تر مشرئ لاندې به جهاد کیږي او په هغې سره به ځان بچ کولی شي، که چیرې یې د تقوی امر کاوه او عدل یې کاوه نو د هغه لپاره به د دې اجر وي او که د ګناه امر یې کاوه نو په هغه به

يې ګناه وي.

او په حديث د حذيفه ابن اليمان کې دي: تلزم جماعة المسلمين وإمامهم، رواه البخاري (برقم ٣٦٠٦)

ژباړه: د مسلمانانو د لښکر او د هغوی د خليفه سره يو ځای شه.

په دې اړه نور هم ډېر دلايل شتون لري، خو دا يوه خبره بايد ياد وساتل شي چې کله جهاد فرض عين وي او خليفه موجود نه وي نو شتون يې شرط نه دی او نه په کې نورو شرطونو ته اړتيا شته لکه د مور او پلار اجازه، د قرضوړي اجازه او داسې نور.

او يا هم خليفه جهاد معطل کړي نو بيا يې هم اجازت ته اړتيا نشته، شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله ويلي دي: وأما قتال الدفع فهو أشد أنواع دفع الصائل عن الحرمة والدين فواجب إجماعاً، فالعدو الصائل الذي يفسد الدين والدنيا لا شيء أوجب من دفعه، فلا يشترط له شرط؛ بل يدفع بحسب الإمكان، وقد نص على ذلك العلماء أصحابنا وغيرهم ، فيجب التفريق بين دفع الصائل الظالم الكافر، وبين طلبه في بلاده. ا.هـ [المستدرك لابن قاسم ٣/ ٢١٥]

ژباړه: او هر چې دفاعي جهاد دی نو د حمله کوونکي دښمن؛ له خپل عزت او دين څخه د مخنيوي کولو تر ټولو سخت ډول دی، نو په اجماع سره واجب دی نو هغه حمله کوونکی دښمن چې دين او دنيا خرابوي؛ له دفعه کولو څخه بل غټ واجب نشته نو هېڅ شرط ورله نشته، بلکې د امکان تر کچې مخنيوی به يې کېدلی شي چې دا خبره زمونږ ملګرو علماوو او نورو په ځرګنده توګه کړې ده نو د حمله کوونکي ظالم کافر د مخنيوي کولو او هغوی پسې د هغوی علاقو ته ورتللو تر منځ فرق واجب دی.

خو کله چې خليفه موجود وي او د کفارو سره په جهاد بوخت وي نو په تابعداری کې داخلېدل او په مشری کې جهاد کول لازم دي لکه په اوس وخت کې چې شرعي خليفه موجود دی او په ټوله نړۍ يې د اسلامي دولت د قيام په پار د کفارو سره په هر ډګر کې جهاد شروع کړی او دوام لري، نو له دې وجې په ټولو مسلمانانو د هغه مدد او تر مشرۍ لاندې جهاد کول لازم دي.

شپږم اصل: د جهاد د وجوب شرطونو لحاظ به کېږي چې وروسته راځي.

اوم اصل: جهاد به يوازې د حربي (جنګي) کافر، مرتد او باغي مسلمان په خلاف کېږي، مستأمن، ذمي او معاهد کافر په خلاف به جهاد نه کېږي.

حربي کافر هغه ته وايي چې د مسلمانانو سره يې نه هم د صلحې تړون وي، نه يې د جزيې تړون وي او نه د امان تړون وي، نو هر کافر چې د مسلمانانو سره له دغو تړونونو څخه کوم تړون کې داخل نه وي هغه به حربي وي برابره ده که د مسلمانانو سره په عملي توګه جنګ کې ښکېل وي او که نه وي خو حکم يې د حربي دی چې وينه او مال يې حلال دي، چې دا د اوسنو ټولو کفارو حال دی پرته له هغو اصلي کفارو چې په دار الاسلام کې پاتې کېږي او مسلمانانو ته جزيه ورکوي، د حربي کافر سره د جنګ حکم په دې ايت کې ذکر دی چې الله تعالی فرمايي: فَإِذَا انسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ [سُورَةُ التَّوبَة : 5]

ژباړه: نو کله چې حرامي مياشتې تېرې شي، نو مشرکان ووژنئ چيرې چې يې ومومئ او هغوی ونيسئ او ايسار يې کړئ، او په هر ځارنځي کې ورته کښېنئ. نو که هغوی توبه وباسي او لمونځ قايم کړي او زکات ورکړي، نو لاره ورته ازاده کړئ، الله بښونکی او رحم کوونکی دی.

همداراز د مرتدينو په خلاف به جهاد کېږي خو مرتد چا ته وايي؟

نو په دې اړه په لنډه توګه داسې وايو: چې مرتد هغه چا ته وايي چې د اسلام قبلولو نه وروسته د کفر عمل، اعتقاد يا وينا ته راتګ وکړي، او يا هم د اسلام په يو اجماعي حکم کې شک وکړي چې شرطونه د ارتداد په کې پوره او موانع يې منتفي وي.

په دې اړه د علماوو ځينې عبارتونه راوړو دې لپاره چې د مرتد تعريف ښه واضح شي: په [حاشية الصاوي المصري المالكي على الشرح الصغير: 4/ 431] کې دي: "الردة كفر مسلم بصريح أو قول يقتضيه أو فعل يتضمنه " اهـ.

ژباړه: ارتداد: د مسلمان کفر کول په ښکاره (وينا)يا په داسې وينا چې تقاضا د کفر کوي يا په داسې کار چې په کفر مشتمل وي.

شربيني شافعي په خپل مشهور کتاب [مغني المحتاج إلى معرفة معاني ألفاظ المنهاج: 5/ 428] کې وايي: الردة: هي قطع الإسلام بنية أو قول كفر أو فعل، سواء قاله استهزاء أو عنادا أو اعتقادا.

ژباړه: ارتداد: د اسلام پرېکول په نيت سره يا په کفري وينا سره يا په کفري کار سره، برابره ده که وينا د کفر يې په ټوقې يا ضد او يا اعتقاد سره کړې وي.

شيخ منصور بن يونس البهوتي الحنبلي په خپل کتاب [كشف القناع عن متن الإقناع: 3/ 136] کې وايي: [المرتد] لغة الراجع... وشرعا (الذي يكفر بعد إسلامه) نطقا أو اعتقادا أو شكا أو فعلا، ا.هـ.

ژباړه: مرتد په لغت کې: راګرځېدونکي ته وايي، او په اصطلاح د شريعت کې: هغه چا ته وايي چې وروسته له اسلام څخه کفر وکړي په وينا يا اعتقاد يا شک او يا کار سره.

دا خو د مرتد تعريف و، نبي عليه السلام د مرتد په اړه داسې حکم کړی دی فرمايلي دي: مَن بدَّل دينَه فاقتُلوه، رواه البخاري

ژباړه: څوک چې مرتد شو ويې وژنئ، صحابه و د مسيلمة الكذاب، اسود العنسي او مانعينو د زکات سره جهاد کړی دی چې دوی ټول مرتد شوي وو، کيسې يې په سيرت کې مشهورې دي.

نو مرتد چې کله اسلام ته راونه ګرځي جهاد به ورسره کېږي.

او هر چې باغي مسلمان دی نو د ده په خلاف به هم جهاد کېږي خو مخکې ورته د صلحې وړانديز پکار دی که چيرې له خپل بغاوت څخه منعه نشي نو جهاد به ورسره کېږي.

خو باغيان چا ته وايي؟ نو علماوو د باغيانو تعريف داسې کړی دی: هي طائفة من المسلمين ذات شوكة تخرج بتأويل على الإمام المسلم الذي ثبتت إمامته تبغي خلعه أو لا ترتضى الدخول في طاعته. وتُسمى أهل البغي وطائفة الإمام تُسمى أهل العدل.

ژباړه: باغيان د مسلمانانو هغه قوت لرونکې ډلې ته وايي چې د يو تاويل له وجې د هغه مسلمان خليفه په خلاف راوځي چې خلافت يې د شريعت په رڼا کې ثابت وي، له تابعدارۍ څخه يې وتل غواړي او يا يې په طاعت کې داخلېدل نه غواړي دوی ته باغيان وايي او د خليفه ملګرو ته عادلان وايي، او د تاويل مثال يې دا دی چې په خليفه باندې د ظالم ګومان کوي برابره ده که دوی په خپل تاويل کې په حقه وي او که په باطله وي، خو دا چې په شريعت کې د مسلمان خليفه په خلاف له پاڅون څخه منعه راغلې که څه هم ظالم هم وي نو له دې امله په خلاف يې پاڅون ناروا او بغاوت بلل کېږي. د باغيانو په خلاف د جهاد امر په دې ايت کې ذکر دی چې الله تعالى فرمايي: وَإِن طَآئِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ [سُورَةُ الحُجرَات : 9]

ژباړه: او که له مؤمنانو څخه دوې ډلې پخپلو منځو کې په جنګ شي، نو د هغو په منځ کې صلح وکړئ. بيا که له هغو څخه يوه ډله پر بلې تېری وکړي، نو له تېري کوونکي (ډلي) سره وجنګېږئ، تر دې پورې چې هغوی د الله د حُکم خوا ته راوګرځي.

بيا کله چې هغوی را وګرځي، نو په منځ کې يې په عدل سره سوله وکړئ، او انصاف وکړئ چې الله انصاف کوونکي خوښوي.

نو په دې ايت کې الله تعالى د باغيانو په قتال امر کړی دی چې امر لپاره د وجوب وي نو د باغيانو سره جهاد فرض کفايي دی چې کله يې جنګ ته د اړتيا سره سم مجاهدين ووتل نو وروسته پاتې کېدونکي ګناهګار نه دي.

او هر چې مستأمن، ذمي او معاهد



کفار دي له هغوی سره چې جهاد نه کېږي نو د هغې لپاره خپل دلایل دي کوم چې په قران او حدیث کې ذکر دي خو زمونږ له ذمي، معاهد او مستأمن څخه هغه کفار مراد دي چې د شریعت په اصطلاح کې ورته دغه اوصاف ثابت وي، د طواغیتو په اصطلاح کې مراد نه دي، د دوی اصطلاح او د شرعي اصطلاح تر منځ ډېر توپیر شتون لري، مسلمانان باید تش په نومونو دوکه نشي.

اتم اصل: د جهاد د مشرۍ واګې به د مسلمانانو په لاس کې وي د کافرانو او مرتدینو په لاس کې به نه وي، که څه هم دې اصل ته د پنځم اصل په ضمن کې اشاره وشوه خو دلته د لا زیات وضاحت لپاره وایو چې جهاد یو عبادت دی، مشري به یې مسلمانان کوي، خلیفه به یې مسلمان وي، د شورا غړي به یې مسلمانان وي د ادارو او د جنګي ګروپونو مشران به یې مسلمانان وي، لښکر به یې ټول د مسلمانانو نه تشکیل شوی وي، په خپله مشوره کې به کافر او مرتد ته ځای نه ورکوي تر دې که ذمي کافر هم وي ځان ته به یې نه رانږدې کوي، په جنګ کې به ورڅخه د افرادو کومک نه اخلي او نه به یې جنګ د کفارو او مرتدینو په مالي مرستو او چندو تکیه وي بلکې مسلمانان به خپل مستقل نظم لري چې په استناد به یې جهادي ترتیبات ترسره کوي، د کفارو سره به هېڅ ډول

دوستي نه پالي، دیپلوماتانو او نورو جاسوسانو ته به یې په خپل منځ کې ځای نه ورکوي چې په مروجه طریقې سفارتي اړیکې وپالي، نه به یې هم په کانفرانسونو او غونډو کې برخه اخلي او نه به ورسره نورې دوستانه اړیکې پالي بلکې د شریعت په چوکاټ کې چې کومو اړیکو ته جواز راغلی او د کومو کفارو سره راغلی هماغه اندازه کې به یې پالي، الله عز وجل فرمایي: وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا (سورة النساء : ١٤١)

ژباړه: الله تعالی کافرانو ته په مسلمانانو باندې هېڅ کومه لار د برلاسه کېدو نه ده جوړه کړې.

او په حدیث کې دي عن عائذ بن عمرو المزني رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الإسلام يَعْلُو ولا يُعْلَى». [حسن] - [رواه الدارقطني ٣٦٢٠]

ژباړه: د عائذ بن عمرو المزني رضي الله عنه څخه نقل دي چې هغه یې له نبي صلی الله علیه وسلم څخه نقلوي چې هغه فرمایي: اسلام به اوچت وي او بل شی به ورباندې لپاسه نه وي یعني اسلام به مغلوب نه وي.

نو دا که څه هم خبر دی خو په معنا د امر سره دی لکه څنګه چې شارحینو ویلي دي، نو اسلام به اوچت وي، او د اسلام اوچتول له مونږ څخه مطلوب دي، د اسلام اوچتوالی دا دی چې د بل دین والا به ورباندې حاکم نه وي، خبره

به یې ورباندې لپاسه نه وي امر به یې ورباندې نه چلېږي بلکې د نورو دینونو والا به محکوم وي جزیه به ترې اخستل کېږي، خو دا چې کله یې د مشرۍ واګې د کافرانو په لاس کې وي، د هغوی له خوا اداره کېږي، نو داسې نظم هېڅکله اسلامي او جهادي نشي کېدای، دا هسې مسلمانان غولول دي او نور هېڅ نه دي.

نهم اصل: جهاد به د قومیت او وطنیت له افکارو جدا د ولاء براء عقیدې په اساس ترسره کېږي، ځکه جهاد چې د ولاء براء عقیدې عملي تطبیق بلل کېږي په دې کې به د نصرت، مدد او محبت معیار یوازې اسلام وي قوم، ژبه او وطن به نه وي، نو که چیرې په یو مسلمان باندې د دنیا په لرې ګوټ کې هم د کفارو له خوا ظلم وشي مسلمان به په هغې درد من کېږي او د خپل وس سره سم به د هغه مدد کوي، د هغه د انتقام لپاره به قیام کوي، د قوم، ژبې یا وطن بېلتون به یې د مدد نه مانع نه ګرځي او نه به هم نړیوال طاغوتي قوانین د مدد نه مانع ګرځي او نه به دا شعار زمزمه کوي چې مونږ د چا په داخلي چارو کې لاسوهنه نه کوو او نه به هم په غندنو بسنه کوي بلکې د اسلامي ورورولۍ له مخې به خپل مسئولیت ادا کوي او د مسلمان غم به خپل غم ګڼي تر څو چې له هغه څخه ظلم نه وي دفع کړی تر هغه به نه شاته کېږي، د صحابه ؤ او د سلفو

تاریخ ته که فکر وشي د هغوی جهاد یوازې د ولاء براء عقیدې په اساس قائم و، هغوی رنګ، قوم، ژبې او وطن ته اعتبار نه دی ورکړی بلکې اسلام ته یې اعتبار ورکړی دی، هغوی جهاد په وطني او قومي حدودو کې نه و رابند کړی، د هغوی لښکر یوازې د یو وطن او قوم له وګړو څخه نه و تشکیل شوی بلکې عربي، عجمي، سور او تور ټول په کې د ولاء براء عقیدې په اساس راجمعه وو نو ځکه خو الله عز وجل ورته بې شماره فتحې ورکړې او اسلام یې د دنیا ګوټ ګوټ ته رسولی، مونږ ته نبي علیه السلام مسلمان سره د موالات شائسته نمونې پریښې دي هغه د یوې مسلماني ښځې د بې عزتۍ په غچ کې د بنو قینقاع یهود له مدینې څخه شړلي دي، او په ډېرو احادیثو کې یې له مسلمان سره موالات ته ترغیب ورکړی دی فرمایلي دي: الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ ، وَلَا يَخْذُلُهُ ، وَلَا يَحْقِرُهُ الحديث، (رواه مسلم ۴۶۵۶)

ژباړه: مسلمان د مسلمان ورور دی ظلم به وربانديې نه کوي، نه به یې مدد پرېږدي او نه به یې سپک ګڼي. مسلمانان یې د یو بل ورونه بللي دي او د یو جسد په څېر یې ګڼلي دي، نو لکه څنګه چې یو جسد ټوټه کېدل نه قبلوي همدا ډول به مسلمانان هم له یو بل څخه په ژبې، وطن او قوم سره جدا کېدل نه قبلوي، د دوی تر منځ به یو قوي ربط موجود وي چې هغه د اسلام ربط دی، د ولاء براء عقیده ده، او د همدغه ربط په اساس به په یو بل خفه کېږي او په یو بل به غیرت کوي او له یو بل څخه به دفاع کوي.

لسم اصل: جهاد به د اسلامي اصولو څخه سرچینه اخلي د کفري اصولو او اساساتو څخه به سرچینه نه اخلي، نړیوالو میثاقونو ته به په کې اعتبار نه ورکول کېږي. دا ځکه چې جهاد یو عبادت دی او عبادت به د الله تعالی د امر او د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د طریقې موافق وي او کله چې د دې موافق نه وي هغه ته جهاد نه ویل کېږي بلکې عام جنګ ورته ویل کېږي، همداراز کله چې په جنګ کې نړیوال کفري قوانین معتبر شي نو بیا هم جهاد نه بلل کېږي بلکې د جاهلیت جنګ بلل کېږي دا ځکه چې جهاد د جاهلي قوانینو له منځه وړلو لپاره کېږي خو چې بیا هم سرچینه یې جاهلي قوانین شي، ملکي او قومي تړې شي؛ هغه جهاد نه بلل کېږي نبي علیه السلام د جاهلي قوانینو ختمولو لپاره راغلی او دې لپاره نه دی راغلی چې جاهلي قوانین بیرته اعاده کړي لکه په حدیث د عمرو بن عبسه کې راغلي دي چې ده د نبي علیه السلام نه پوښتنه وکړه: وبأي شيء أرسلك ؟ قال: "أرسلني بصلة الأرحام، وكسر الأوثان، وأن يوحد الله لا يشرك به شيء" رواه مسلم (۹۶۹)

ژباړه: ته الله تعالی په څه سره رالېږلی یې؟ نبي علیه السلام وفرمایل: زه یې د خپلوۍ په پاللو او د بوتانو په ماتولو رالیږلی یم او په دې چې یوازې د الله تعالی بندګي وشي چې هېڅ شی ورسره برخه دار جوړ نشي (رالېږلی یم).

نو دغه بوتان چې عبارت دي له قومپالنې، وطنپالنې، ډیموکراسۍ، نړیوال قوانین او نورو څخه، نبي علیه السلام د دې په ماتولو او ختمولو رالېږل شوی، د مسلمانانو جهاد به د همدغه قوانینو له منځه وړلو لپاره وي او د دغې تائید لپاره به نه وي، تر څو چې هر ډول بوتان د زمکې له مخ څخه نه وي ختم شوې جهاد به جاري وي تر څو چې یوازې د الله قانون په زمکه نه وي حاکم شوی جهاد به جاري وي تر څو چې الله ته بندګي نه وي خاص شوې جهاد به جاري وي د الله بندګي عامه ده که د مونځ، روژې، زکات، حج، سجدې، محبت، تعظیم او نورو، په بڼه وي او که د تحاکم او تحکیم په بڼه وي که انفرادي عبادت وي او که ټولنیز عبادت وي که شخصي، مدني او سیاست په اړخ کې وي او که د قضا او نظام په اړخ کې وي که د ژوند په هر اړخ کې وي خو تر څو چې الله ته نه وي خاص شوی جهاد به جاري وي.

د جاهلیت په زمانه کې د شرک لپاره مستقله قانون سازي نه وه شوې خو اوس ورته قانون سازي هم شوې هغه وخت کې خلک په

انفرادي عبادت نه رانیول کېدل خو اوس که څوک دا دین په انفرادي توګه هم عملي کوي طواغیت یې نه پرېږدي، هغه وخت دغه کفري قوانین په لیکلي بڼه موجود نه وو خو اوس ورته مستقله قانون سازي شوي فوج، پولیس او امنیتي قواوې ورته ګمارل شوي، خپل مشرّع او قانون ساز لري خپل کتاب او پیغمبر لري خپل حل او حرمت لري بلکې مستقل دین دی لکه څنګه چې شیخ احمد شاکر دا خبره کړې هغه په "عمدة التفسیر" دویم جلد ص: ۲۱۳ کې وایي: هذه القوانين التي فرضها على المسلمين، أعداء الإسلام السافروا العداوة؛ هي في حقيقتها دين آخر، جعلوه ديناً للمسلمين، بدلاً من دينهم النقي السامي؛ لأنهم أوجبوا عليهم طاعتها، وغرسوا في قلوبهم حبها، وتقديسها والعصبية لها. حتى لقد تجري على الألسنة والأقلام، كثيراً كلمات (تقديس القانون) (قدسية القضاء) (حرمة المحكمة)؛ وأمثال ذلك من الكلمات، التي يأبون أن توصف بها الشريعة الإسلامية، وآراء الفقهاء الإسلاميين.

ژباړه: دغه قوانین چې د اسلام ښکاره دښمنانو په مسلمانانو مقرر کړي دي، دا په حقیقت کې بل دین دی چې د مسلمانانو لپاره یې د هغوی د پاک او اوچت دین په بدل کې مقرر کړی دی، ځکه چې په دوی باندې یې د دغه دین اطاعت واجب کړی دی او په زړونو کې یې ورله مینه، درناوی او د هغې لپاره تعصب اچولی، تر دې چې په ژبو او قلمونو ډېری داسې خبرې جاري شوي چې وایې: قانون ته درناوی، د قضائیه قوي تقدس، د محکمې عزت او داسې نور کلمات، کوم چې دوی شریعت ته او د اسلامي فقهاو رای ګانو ته نه کاروي.

نو دا قانون د جاهلیت زماني له قانون څخه په څو چنده سخت دی څوک چې په خپل جنګ کې د دغه قوانینو لحاظ کوي دغه جنګ یې جهاد نه دی، بلکې د طاغوت په لار کې جنګ دی چې په دې کې دوه مسلمانان هم اختلاف نه لري.

یوولسم اصل: په جهاد کې له افراط تفریط څخه ځان ساتل.

د دې لپاره تر ټولو اسانه لاره دا ده چې خپل مزاج د شریعت تابع کول نو شریعت کې چې د یو کار په اړه څومره سختي راغلې وي هغه هومره سختي کول څومره نرمي چې راغلې وي هغه هومره نرمي کول او د شریعت له حدودو څخه تجاوز نه کول، الله عز وجل فرمایي: وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا وَٱتَّقُوا ٱللَّهَ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ. [سُورَةُ الحَشر: 7]

ژباړه: څه چې پیغمبر تاسې ته درکوي، هغه واخلئ؛ او له څه شي څخه چې تاسې منع کوي، له هغه څخه منعه شئ، د الله څخه ووېرېږئ، الله سخت سزا ورکوونکی دی.

د افراط مثال دا دی چې یوه ګناه مکفّره نه وي یعني د کفر لامل نه وي او څوک یې د کفر درجې ته ورسوي، یا مستحب شی واجب درجې ته رسول، مکروه تنزیهي حرام ته رسول او داسې نور.

د تفریط مثال د دې په عکس دی لکه یوه مکفّره ګناه غیر مکفّره ګڼل او هسې بې ځایه تأویلات په کې کول، واجب مستحب ګڼل او داسې نور.

له افراط تفریط څخه دین ته غټ نقصان رسېږي د مجاهدینو صف پرې کمزوری کېږي اختلافات رامنځته کېږي د دین نه د خلکو نفرت پیدا کېږي او د اسلامي دعوت مخنیوی ورسره کېږي مجاهد باید له دې څخه ځان وساتي او د دین په امورو کې ډېر محتاط واوسي.

دولسم اصل: جهاد لپاره هجرت کول.

هجرت د جهاد لپاره اساسي رکن بلل کېږي پرته له هجرته په صحیح طریقه جهاد ممکن نه دی، په هجرت سره د جهاد اتمام راځي، د مسلمانانو جماعت ورسره قوي کېږي او دار الاسلام ته لاره هوارېږي له دې وجې خو هجرت ته په قران او حدیث کې ترغیب راغلی دی الله تعالی فرمایي: إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا وَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَٰهَدُوا فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أُولَٰٓئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ [سُورَةُ البَقَرَة : 218]

ژباړه: یقیناً هغه کسان چې ایمان یې راوړیدی او هغه کسان چې د الله په لار کې یې خپل کور

وطن پرېښې او جهاد يې کړېدی، هغوی حق لري چې د الله د رحمت هيله من وي او الله د هغو د خطاوو بښونکی او پر هغو د خپل رحمت پېرزو کوونکی دی.

او په حديث کې راځي: عن سبرة بن أبي فاكه، قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: " إن الشيطان قعد لابن آدم بأطرقه، فقعد له بطريق الإسلام، فقال: تسلم وتذر دينك ودين آبائك وآباء أبيك، فعصاه فأسلم، ثم قعد له بطريق الهجرة، فقال: تهاجر وتدع أرضك وسماءك، وإنما مثل المهاجر كمثل الفرس في الطول، فعصاه فهاجر، ثم قعد له بطريق الجهاد، فقال: تجاهد فهو جهد النفس والمال، فتقاتل فتقتل، فتنكح المرأة، ويقسم المال، فعصاه فجاهد، " فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «فمن فعل ذلك كان حقا على الله عز وجل أن يدخله الجنة، ومن قتل كان حقا على الله عز وجل أن يدخله الجنة، وإن غرق كان حقا على الله أن يدخله الجنة، أو وقصته دابته كان حقا على الله أن يدخله الجنة» (صحيح رواه النسائي برقم ٣١٣٤)

ژباړه: د سبره بن أبي فاكه رضي الله عنه څخه نقل دي هغه وايي ما د رسول الله صلى الله عليه وسلم نه اورېدلي دي چې فرمايل يې: يقيناً شيطان انسان ته په ټولو لارو کې ناست دی، د اسلام په لاره کې ورته ناست دی نو ورته وايي: اسلام راوړې، خپل دين، د پلار او نيکه دين دې پرېږدې، نو انسان يې نافرماني وکړي نو اسلام راوړي، بيا ورته د هجرت په لاره کې کيني ورته وايي: هجرت کوې، خپله زمکه او اسمان پرېږدې يقيناً د مهاجر مثال خو د آس په څېر دی چې پړي کې تړل شوی وي (يعني بيا به د هجرت په علاقه کې د تړلي آس په څېر بند پاتې يې او ملاقاتونه به دې خپلوانو سره نه کېږي) نو انسان ورله نافرماني وکړي او هجرت وکړي بيا ورته د جهاد په لار کې ناست وي نو ورته وايي: جهاد کوې دا خو ځان او مال په تکليف کې غورځول دي نو چې جنګ وکړې وبه وژل شې، ښځه به دې په نکاح شي مال به دې تقسيم شي، نو انسان ورله نافرماني وکړي او جهاد وکړي، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي: چا چې دا کار وکړو په الله يې حق جوړېږي چې جنت ته يې داخل کړي او څوک چې ووژل شو په الله يې حق جوړېږي چې جنت ته يې داخل کړي او که چيري اوبو کې ډوب شو په الله يې حق جوړېږي چې جنت ته يې داخل کړي يا د خپلې سپرلۍ نه راوغورځېدو (څټ يې مات شو) په الله يې حق جوړېږي چې جنت ته يې داخل کړي.

نو هجرت ډېر اوچت عمل دی په ځينې وختونو کې فرض وي چې کله دار الاسلام موجود شي، يا په خپله علاقه کې د دين اساسي احکام نشي ښکاره کولی، عمل ورباندې نشي کولی او په ځينې وختونو کې مستحب وي چې خپل احکام لري د فقهې په کتابونو کې تفصيلي ذکر دي.

الغرض دا د شرعي جهاد د اصولو په اړه خبره وه چې رجع د دغه ټولو اصولو قران او حديث ته کېږي د قران او حديث صحيح تابعداري انسان له هر ناوړه وينا او کار څخه رابندوي خو ځومره چې د قران او حديث سره اړيکه کمه وه هغه هومره به د هلاکت په کندو کې غورځېږي نو مجاهد ته پکار دي چې د قران او حديث سره کلکه اړيکه ولري د جهاد له مسائلو څخه ځان خبر کړي او عمل ورباندې وکړي.

له دې وروسته د جهاد شرطونو ته راځو نو وايو:

د جهاد شرطونه

علماوو د جهاد د وجوب لپاره شپږ شرطونه ويلي دي چې بيان يې په دې ډول دی:

اول شرط: اسلام دی، جهاد په مسلمان واجب دی د کافر او مرتد جهاد صحيح نه دی ځکه چې هغوی د جهاد لياقت نه لري، الله تعالى فرمايي: يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَٰرَةٍ تُنجِيكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ؛ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَٰلِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ (سورة الصف: ١٠،١١)، ژباړه: اې د ايمان والاو ايا زه تاسو ته داسې تجارت ونه ښايم چې تاسو ته له دردناک عذاب څخه نجات درکړي، تاسو به ايمان راوړئ په الله او د هغه په رسول او جهاد به کوئ د الله په لاره کې په خپلو

مالونو او ځانونو سره، دا ستاسو لپاره ډېر غوره دي که چېري تاسو پوهېږئ.

نو په دې ايت کې يې ايمان له جهاد څخه مخکې راوړ دا دليل دی چې د جهاد لپاره ايمان شرط دی. او په حديث کې راځي: عن البراء بن عازب رضي الله عنه قال: أَتَى النبيَّ صَلَّى اللهُ عليه وسلَّمَ رَجُلٌ مُقَنَّعٌ بِالحَدِيدِ، فَقالَ: يارَسولَ اللَّهِ أُقَاتِلُ أَوْ أُسْلِمُ؟ قالَ: أَسْلِمْ، ثُمَّ قَاتِلْ، فأسْلَمَ، ثُمَّ قَاتَلَ، فَقُتِلَ، فَقالَ رَسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عليه وسلَّمَ: عَمِلَ قَلِيلًا وأُجِرَ كَثِيرًا (صحيح البخاري)

ژباړه: د براء بن عازب رضی الله عنه څخه نقل دي هغه وايې: نبي عليه السلام ته يو سړی راغی چې د وسپنې زغره يې اچولې وه نو وې ويل: اې د الله رسول صلی الله عليه وسلم! جهاد ته لاړ شم او که اسلام راوړم؟ نو رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل: اسلام راوړه بيا جهاد ته لاړ شه نو هغه سړي اسلام راووړ بيا جهاد ته لاړو نو شهيد شو، نو رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: لږ عمل يې وکړ او ډېر اجر ورته ورکړی شو.

له اسلام پرته يو عمل هم نه قبلېږي نو څوک چې جهاد کوي ايمان او د عقيدې صحيحوالی ورته ضروري دی، مخکې له هر څه بايد اسلامي عقيده وپېژني، کفر، شرک، نفاق، نواقض د اسلام او بدعت وپېژني، بيا د صفا عقيدې په حال کې جهاد ته مخه کړي، څوک چې پرته له بصيرته د جهاد ميدان ته راوځي نو د فائدې نه يې فساد ډېر وي.

دويم شرط: بلوغ دی، په ماشوم باندې جهاد فرض نه دی. دليل پرې حديث د ابن عمر رضی الله عنهما دی چې هغه وايي : عرضت على النبي صلى الله عليه وسلم يوم أحد وأنا ابن أربع عشرة سنة فلم يجزني في المقاتلة. (السنة للمروزى ١/ ٤٧)

ژباړه: زه نبي عليه السلام ته د احد د غزا په ورځ ورمخې ته شوم په داسې حال کې چې لس کلن وم، نو ما ته يې د جهاد اجازه رانکړه.

خو که چيري ماشوم جهاد ته وځي نو جهاد يې صحيح دی. ځکه چې د نېک عمل شرطونه په کې پوره دي که څه هم د وجوب شرطونه په کې پوره نه دي.

دريم شرط: عقل دی، نو په لېوني باندې جهاد نشته.

دليل: حديث کې دي چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ، عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ، وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَعْقِلَ (ابوداود رقم:٤٣٩٢)

ژباړه: قلم د تکليف له درې کسانو څخه پورته شوی: له ويده څخه تر دې چې راويښ شي او له ماشوم څخه تر دې چې بالغ شي او د لېوني څخه تر دې چې پوه شي.

څلورم شرط: الحرية، يعنې ازاد به وي نو په غلام جهاد نشته.

دليل: په حديث د جابر رضی الله عنه کې دي: أنَّ عبدًا قدم على النَّبيِّ صلَّى اللهُ عليه وسلَّم فبايعه على الجهاد والإسلام ،فقدم صاحبه فأخبره أنَّه مملوك ، فاشتراه صلَّى اللهُ عليه وسلَّم منه بعبدين ، فكان بعد ذلك إذا أتاه من لا يعرفه ليبايعه ، سأله أحر هو أم عبد ، فإن قال حر بايعه على الإسلام والجهاد ، وإن قال مملوك بايعه على الإسلام دون الجهاد. (أخرجه مسلم: ١٦٠٢)

ژباړه: يو غلام نبي عليه السلام ته راغی، په جهاد او اسلام يې ورسره بيعت وکړ، نو د غلام مالک راغی او نبي عليه السلام ته يې خبر ورکړو چې دا خو غلام دی، نو نبي عليه السلام ترې د دوه غلامانو په بدل کې واخستو، نو له دې وروسته چې به د نبي عليه السلام خوا ته ناپېژانداه کس د بيعت لپاره راغی نو پوښتنه به يې ترې کوله چې ازاد يې که غلام ؟ که وبه يې ويل چې ازاد يم نو په اسلام او جهاد دواړو به يې ترې بيعت اخستو او که وبه يې ويل چې غلام يم، نو يواځې په اسلام به يې ترې بيعت اخستو، نه په جهاد.

پنځم شرط: الذکورة، نارينه به وي په زنانه جهاد فرض نه دی.

دليل: عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: اسْتَأْذَنْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْجِهَادِ، فَقَالَ : جِهَادُكُنَّ الْحَجّ.
(اخرجه البخاري ٢٨٧٥)

ژباړه: د عائشه رضی الله عنها څخه نقل دي هغه وايې: ما

د نبي عليه السلام نه د جهاد اجازه وغوښتله، نو هغه وفرمايل: ستاسو جهاد حج دی.

خو که چیري زنانه په غزا کې برخه واخلي نو جهاد يې صحيح دی ځکه د نيک عمل شرطونه په کې موجود دي که څه هم واجب ورباندې نه دی لکه ځيني صحابياتې د نبي عليه السلام سره غزواتو ته تلي دي او د زخميانو خدمت يې کړی دی.

شپږم شرط: الاستطاعة المالية والبدنية : مالي او بدني وس به لري، په بې وسه انسان جهاد نشته.

دليل: الله تعالى فرمايي: لَّيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَىٰ وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِن سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (سورة التوبة: ٩١)

ژباړه: نشته په کمزورو او نه په مريضانو او نه په هغو کسانو چې نه مومي هغه شی چې خرچ يې کړي، څه ګناه (جهاد ته په نه وتلو) کله چې اخلاص کوي الله او د هغه رسول ته، نشته په احسان کوونکو باندې هيڅ ملامتيا او الله تعالى بښنه کوونکی رحم کوونکی دی. خو د وس نه دا مراد نه دی چې د کافر سره به د افرادو په شمار او اسلحې هر څه کې برابر وي ځکه اسلامي تاريخ ته که وګورو د مسلمانانو قوت په هره زمانه کې د کافرانو نه کم وي خو بيا يې هم جهاد جاري ساتلی دی او دا دين يې تر مونږ رارسولی دی نو همداسې به اوس هم جهاد جاري وي مسلمان بايد د کافي وس په لرلو سره جهاد ته وځي.

تر دې ځايه خو د شرعي جهاد معنا، اهداف، اصول او شرطونه ذکر شول اوس له دې وروسته بل عنوان ته راځو چې هغه د موجوده جنګيدونکو ډلو حال ته کتنه ده چې څومره د شرعي جهاد په معنا، اهدافو، اصولو او شرطونو برابر دي او څومره ترې خلاف دي نو وايو:

دويم فصل:
د موجوده منحرفو ډلو حال ته کتنه

په دې زمانه کې ډيرې ډلې د جهاد په نوم مبارزه کوي خو د خپلې مبارزې سره سره ځينو تګلارو، عقايدو، اهدافو او اصولو ته ژمن دي غواړم چې په دې بحث کې د دغه ډلو تګلارو، عقائدو، اهدافو او اصولو ته کتنه وکړم دې لپاره چې دا خبره په ډاګه شي چې دوی په ريښتيا سره د شرعي جهاد لارويان دي او که هسې د جهاد په نوم دوکه شوي د طاغوت لارويان دي، د دوی دغه مناهج، عقائد، اصول او اهداف د شرعي جهاد سره جمعه کيږي او که نه جمعه کيږي؟ نو په دې اړه د دوی د جهاد دعوه او د دوی مناهج د تقابل په توګه راوړو نو وايو:

- **جهاد او ډيموکراسي**
- **جهاد او وطنيت او قوميت**
- **جهاد او صوفيت**
- **جهاد او اخوانيزم**

جهاد او د بين الملل قوانينو ته ژمنتيا

جهاد او د نړيوالو کفارو او مرتدينو مرستي

جهاد او د موحدينو په خلاف له کفارو سره مرسته

جهاد او د اصلي کفارو او مرتدينو سره د خبرو اترو دهليز

جهاد او منهجي فساد

دا خو يې سرټکي دي د دې هر يو تفصيل د الله په مدد سره شروع کوو:

جهاد او ډيموکراسي

کومې ډلې چې د جهاد دعوې تر څنګ د ډيموکراسي او پرلماني نظامونو قائل دي چې د قيام او پياوړتيا لپاره يې جنګيږي، او ډول ډول قربانيانې ورکوي ايا دوی ريښتيا هم مجاهدين دي او که نه؟ د دوی دغه مبارزه د شريعت په لاره کې ده او که نه؟ نو د دې خبرې ځواب هله کېدلی شي چې کله مونږ په ډيموکراسی يوه رڼا واچوو او حکم يې د اسلام له پلوه واضح کړو چې ايا ډيموکراسي او پارلماني نظام د دې قابل دی چې په لاره کې يې قرباني ورکړی شي، هجرت وشي، وينه تويه شي او که نا، د غورځولو قابل دی د برائت، انکار او د باطل ګڼلو قابل دی؟ نو په دې اړه د ډيموکراسی پيژندل ضروري دي:

د ډيموکراسی تعريف:

د ډيموکراسی تعريف د غربيانو په

قاموس کې داسې شوی: السيادة للشعب، يعني ولسواکي.

او د سيادة معنی داسې شوی: السلطة التي ليست فوقها سلطة أخرى، ژباړه: داسې واک چې د هغې لپاسه د بل چا واک نه چلېږي.

نو د ډيموکراسۍ حاصل معنا داسې شوه: ډيموکراسي ولسواکی ته وايې داسې ولسواکي چې لپاسه به پرې د بل هېچا واک نه چلېږي.

يعني ولس په کې پوره واکمن وي او د بل هېچا واک به ورباندې لپاسه نه وي که څه هم د الله او د رسول واک هم وي ـــ العياذ بالله ـــ د ډيموکراسۍ همدغه تعريف د دوی د قانون په کتابونو کې په مختلفو تعبيرونو موجود دی، تاسو په دې اړه د دوی کتابونه کتلی شئ. دا خو د ډيموکراسۍ لنډ تعريف و اوګډ تعريف يې هم شته چې په هغې کې ډيموکراسي ښه واضحه شوې نو د فائدې لپاره هغه هم رانقلوو:

د ډيموکراسۍ دويم تعريف:

حكم الشعب، والتداول السلمي للسلطة، والفصل بين السلطات، واستقلال القضاء، واحترام حقوق الإنسان، وسيادة القانون على الجميع.

ژباړه: ولسواکي، د واک سولييز انتقال، د واکونو جلا کول، د قضائيه قوې خپلواکي، بشري حقونو ته درناوی او په ټولو د قانون واکمني.

دا د ډيموکراسۍ اوږد تعريف دی چې علماوو کړی دی، په دې تعريف کې يو څو خبرې ذکر شوي چې په دغه خبرو يې غږېږو او حکم يې واضح کوو ان شاء الله:

اوله خبره: ولسواکي، د دې وضاحت خو د اول تعريف په ضمن کې وشو حاصل يې دا دی چې د ولس د واک لپاسه د بل هېچا واک نه منل کېږي که څه هم د الله او د هغه د رسول واک هم وي نو ولس چې څه غواړي؛ ځان لپاره يې حلالولی يا حرامولی شي، د الله تعالی تحليل يا تحريم ته په کې اعتبار نه وي ـــ العياذ بالله ـ بلکې ولس په کې حاکم اعلی ـــ ستر حاکم ـــ ګڼل کېږي، او ولس پخپله د خپل ځان لپاره فيصلې کوي.

د دې جملې لفظي معنا ته که فکر وشي نو هم يې کفر واضحه دی، د الله تعالی د دې ايت سره ټکر لري چې فرمايي: **إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ۚ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ** [سُورَةُ يُوسُف: 40]

ژباړه: نه دی واک اختيار مګر د الله دی، د هغه حکم دی چې پخپله له هغه څخه پرته تاسې د بل هېچا بندګي مه کوئ. دا د ژوند سمه سيخه لاره ده، خو زياتره خلک نه پوهېږي.

نو واک يوازې د الله دی خو ډيموکراسي وايې چې نا، واک به د ولس وي، واک به د پارلمان د غړو وي، واک به د تقنيني قوې وي!! د الله سره په واک کې جګړه کوي همدغه خبره يې د کفر ده.

الله تعالی په بل ايت کې فرمايي: **وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۗ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ** [سُورَةُ القَصَص : 68]

ژباړه: ستا رب، هر څه چې غواړي پيدا کوي يې او خپله خوښه کوي، نشته خلکو ته هېڅ اختيار (د الوهيت) الله له هغه شرک څخه پاک او ډېر لوړ دی چې دوی يې کوي.

نو دې ايت کې هم دا خبره ذکر شوه چې د هر څه اختيار د الله په لاس کې دی حاکم اعلی ـــ ستر حاکم ـ يوازې الله دی.

او په حديث کې دې نبي عليه السلام فرمايي: إن الله هو الحَكَم وإليه الحُكم، أخرجه أبو داود وهو صحيح.

ژباړه: الله تعالی واکدار دی او د امر اختيار يوازې هغه ته دی.

امام شنقيطي رحمه الله وايي: الإشراك بالله في حكمه والإشراك به في عبادته كلها بمعنى واحد لا فرق بينهما ألبتة فالذي يتبع نظاماً غير نظام الله وتشريعا غير تشريع الله كالذي يعبد الصنم ويسجد للوثن ولا فرق بينهما ألبتة بوجه من الوجوه فهما واحد وكلاهما مشرك بالله. (أضواء البيان للشنقيطي ٧/ ١٦٢)

ژباړه: د الله تعالی سره په واک کې برخه دار جوړول او د هغه سره په عبادت کې برخه دار جوړول دا ټول په يوه معنا دي د دې دواړو ترمنځ هېڅ توپير نشته نو هغه کس چې د الله تعالی له قانون پرته د بل چا د قانون تابعداري کوي د هغه کس په څېر دی چې د بت عبادت کوي او بت ته سجده کوي، ترمنځ يې له هېڅ اړخه توپير نشته دواړه په يو څېر دي او دواړه د الله سره برخه دار جوړونکي دي.

نو له دې څخه دا خبره معلومه شوه چې واک يوازې د الله تعالى دى څوک چې د الله تعالى سره په واک، اختيار کې بل څوک شريکوي که ولس وي که د پارلمان غړي وي که تقنيني قوه وي يا نور، دا د الله تعالى سره شرک کوي چې په ډيموکراسۍ کې دغه شرک واضحه دى. په هره مسئله کې د ولس واک چليږي په تحليل تحريم کې، په جزاء او عقوبت کې، او هم د ژوند په نورو اړخونو کې، نو له دې وجې ډيموکراسي يو کفري قانون دى چې هيڅکله د اسلام سره نه جمعه کيږي.

دويمه خبره: د واک سوله ييز لېږد يا انتقال، يعنې د ټاکنو له لارې واک ته رسېدل، د ډيموکراسۍ دا اصل د اسلام له ځينو اصولو سره ټکر لري چې بيان يې په دې ډول دى:

١ - د دې اصل په اساس هر کافر او مشرک کولى شي د زياتو رايو په تر لاسه کولو سره د مسلمانانو مشر شي، هغه چې په شريعت کې يې مشري حرامه ده ځکه الله تعالى فرمايي: **وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا.** (سورة النساء: ١٤١)

ژباړه: الله تعالى کافرانو ته په مسلمانانو باندې هيڅ کومه لار د برلاسه کېدو نه ده جوړه کړې.

او په حديث کې دي: «الإسلام يَعْلُو ولا يُعْلَى». [حسن] - [رواه الدارقطني ٣٦٢٠]

ژباړه: اسلام به اوچت وي او بل شی به وربان‌دې لپاسه نه وي يعنې اسلام به مغلوب نه وي.

٢ـ يوه ښځه هم د واک سوله ييز لېږد له لارې مشرۍ ته رسيدلى شي حال دا چې په شريعت کې ښځه د قضاء او مشرۍ اختيار نه لري نبي عليه السلام فرمايي: **لن يُفْلِحَ قومٌ ولَّوْا أمرَهُمُ امرأةً،** (أخرجه البخاري: ٤٤٢٥)

ژباړه: هيڅکله به هغه قوم برلاسى نشي چې خپله مشري يې ښځې ته سپارلې وي.

٣ـ د واک سوله ييز لېږد لپاره په ټاکنو کې کافر، مشرک او يوې ښځې ته هم د راى اچونې حق حاصل وي هغه چې په شريعت کې يادو کسانو ته دغه حق نه دى ورکړل شوى.

٤ـ د دغه اصل په اساس د کافر حاکم په خلاف جهاد لغوه کيږي، حال دا چې په شريعت کې د کافر حاکم په خلاف جهاد فرض دى او په دې د مسلمانانو اجماع ده چې دغه اجماع قاضي عياض رانقل کړې هغه ويلي دي: فلو طرأ عليه كفر وتغيير للشرع أو بدعة خرج عن حكم الولاية وسقطت طاعته ووجب على المسلمين القيام عليه وخلعه ونصب إمام عادل إن أمكنهم ذلك فإن لم يقع ذلك إلا لطائفة وجب عليهم القيام بخلع الكافر [شرح مسلم للنووي: 12/ 229].

ژباړه: که چيرې په (حاکم) کې وروسته کفر او د شريعت د احکامو بدلول يا بدعت (مکفره) راښکاره شو؛ د مشرۍ حکم نه ووت، طاعت يې ختم شو او په مسلمانانو د هغه په خلاف راپاڅېدل او له مشرۍ څخه لرې کول يې واجب دي او بل عادل امام مقررول واجب دي که چيرې ورته د دې امکان و، خو که دا کار ټولو مسلمانانو نشو کولى مګر يوې ډلې کولى شو نو په هغوى واجب دي چې د کافر حاکم د لرې کولو لپاره پاڅون وکړي.

دا خو يې اسلام سره د خلاف لاملونه وو، اوس يې د کفر لاملونه ذکر کوو:

د دغه ډيموکراتيک اصل د کفر لاملونه په دې ډول دي:

١ـ د واک سوله ييز لېږد کفر ته رسول کوي ځکه چې په دې سره قانون سازان ټاکل کيږي چې د آلهه وو په معنا دي ځکه قانون سازي د الله تعالى ځانګړې صفت دى بل چا ته يې ثابتول شرک دى.

شيخ شنقيطي رحمه الله وايي ويفهم من هذه الآيات، كقوله: وَلَا يُشرك في حكمه أحدا، أن متبعي أحكام المشرعين غير ما شرعه الله أنهم مشركون بالله اهـ. [أضواء البيان في إيضاح القرآن بالقرآن 3/259].

ژباړه: او له دې ايتونو څخه چې الله عز وجل فرمايي: او الله تعالى په حکومت کې څوک نه شريکوي؛ دا فهميږي کوم خلک چې د الله تعالى د قانون په خلاف د قانون سازانو په حکمونو پسې روان وي؛ دوى د الله تعالى سره شرک کوي.

٢ـ د واک په سوله ييز لېږد کې د کفر ځينې پړاونه عملي کيږي چې بيان يې په دې ډول دى:

اول پړاو: الموافقة على الدستور، په قانون موافقه کول.

نو د واک په سوله ييز لېږد کې د

هیواد په کفري قانون موافقه راځي چې پرته له موافقې امکان نه لري.

يعنې کله چې واک په سوله ییز ډول له یو کس څخه بل کس ته لیږدول کیږي نو د هیواد د کفري قانون سره سم لیږدول کیږي چې دا غټ کفر دی.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله وایي: ومعلوم بالاضطرار من دين المسلمين وباتفاق جميع المسلمين أن من سوغ اتباع غير دين الإسلام، أو اتباع شريعة غير شريعة محمد -صلى الله عليه وسلم- فهو كافر، وهو ككفر من آمن ببعض الكتاب وكفر ببعض الكتاب. (مجموع الفتاوى: ۲۸/ ٥۲٤)

ژباړه: له اسلام دین څخه په اضطراري توګه او په اتفاق د ټولو مسلمانانو دا خبره معلومه (ثابته) ده: چا چې له اسلامي دین څخه پرته د بل دین تابعداري جائز کړله یا یې د محمد صلی الله علیه وسلم له شریعت څخه پرته د بل چا د شریعت تابعداري جائز کړله، نو دا به کافر وي پشان د کفر د هغه چا چې ایمان یې په ځینې برخه د کتاب راوړی وي او په ځینې برخه یې کفر کړی وي.

دویم پړاو: الإيمان بالتعددية الحزبية؛ په ځوګوندیزه یا ټول شموله نظام باور لرل.

نو څوک چې په سوله ییز ډول د واک لیږد ته قایل وي، هغه به خامخا په ټول شموله نظام باور لري چې بېلا بېل ګوندونه پکې شتون ولري او دا د کفر لامل دی ځکه چې په دې سره هر ډول ګوند ته په ملک او نظام کې د فعالیت اجازه ورکول کیږي که څه هم کفري ګوند هم وي چې د روافضو، سیکولرانو، کمونسټانو، یهودو او نصاراو ګوند وي، هغوی ته د بیان ازادي، د دعوت ازادي، د رسنیو ازادي ورکول کیږي، چې دا د ولاء براء عقیدې خلاف، د شرعي سیاست خلاف د صریحو نصوصو خلاف کار دی او هم د هغوی کفر ته لاره هواره ول او د هغوی سره په کفر کې همکاري کول دي چې صریح کفر دی.

دریم پړاو: اليمين الدستوري؛ د قانون په عملي کولو او هغې ته په وفادارۍ او دفاع لوړه کول، د واک له سوله ییز لیږد وروسته ولسمشران د یو هیواد نافذه شرکي قوانینو ته د وفادارۍ لوړه کوي چې دا غټ کفر دی ځکه د الله د دین په مقابل کې د بل دین په منلو او تطبیقولو لوړه کول دي هغه دین چې له بوت پاله اروپا څخه یې اسلامي نړۍ ته سرایت کړی، چې خپل ځانګړي اصول او احکام لري، خپل حل او حرم لري، خپل کتاب او پیغمبر لري، د اسلام له مبین دین سره هیڅ تړاو نه لري، نه د عقیدې په اصل کې، نه د بیان ازادۍ او نه د شخصي یا فردي ازادۍ او نه د مساوات په اصولو کې او نه هم په ټولنیز، اقتصادي، مدني او جزايي اصولو کې، او نه د واکمن په ټاکلو او معزول کولو کې او نه د سیاست په باب کې؛ په دې هیڅ کې د اسلام سره تړاو نه لري.

څلورم پړاو: الحكم بالدستور وبالقانون.

په قانون فیصله کول، دغه کاندیدان چې کله د سوله ییز لیږد ټاکنو په توسط پرلمان او یا ولسمشرۍ ته ورسیږي نو په وضعي قانون فیصله کوي او ټول مسایل د وضعي قانون په رڼا کې حل کوي، او په وضعي قانون فیصله کول خو کفر دی چې په اړه یې ډېر دلایل موجود دي الله عز وجل فرمایي: فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِيٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا [سُورَةُ النِّسَاء: 65]

ژباړه: نه، اې محمد صلی الله علیه وسلم! ستا په رب قسم چې دوی هیڅکله مؤمنان کیدای نه شي، تر څو چې په خپل منځي شخړو کې تا فیصله کوونکی ونه مني. بیا چې ته څه فیصله وکړې، پر هغې باندې په خپلو زړونو کې هم څه تنګي احساس نه کړي؛ بلکې سر تر پایه یې ومني.

نور هم ډېر ایتونه په دې اړه شته خو مونږ به د ځینې سلفو علماوو په اقوالو رانقلولو بسنه وکړو: شیخ شنقیطي رحمه الله په خپل کتاب أضواء البيان کې د سورة الكهف د ایت په تفسیر کې وایي: "وأما النظام الشرعي المخالف لتشريع خالق السماوات والأرض: فتحكيمُه كفرٌ بخالق السماوات والأرض، كدعْوى أن تفضيل الذكَر على الأنثى في الميراث ليس بإنصاف، وأنهما يلزم استواؤهما في الميراث،

وكدعْوى أن تعدد الزوجات ظلم، وأن الطلاق ظلمٌ للمرأة، وأن الرَّجم والقَطع ونحوَهما أعمالٌ وحشيةٌ، لا يَسوغ فِعلها بالإنسان، ونحو ذلك..!

ژباړه: او هغه شرعي نظام چې د ځمکې او اسمانونو د پيدا کوونکي ذات د قانون خلاف وي؛ حاکمول يې په هغه ذات کفر کول دي چې ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړي دي، لکه داسې دعوه کول چې نارينه ته په ميراث کې له ښځې څخه زياته برخه ورکول انصاف نه دی، او دوی دواړه (سړی او ښځه) ته به په ميراث کې يو شان برخه ورکول لازم وي او يا داسې دعوه کول چې ډېر نکاحونه کول ظلم دی او ښځې ته طلاق ورکول ظلم دی او د زاني (زنا کوونکي) رجم کول او له غل څخه لاس غوڅول او د دې پشان نور حدونه نافذول د وحشت کړنې دي چې له يو انسان سره داسې او دې ته ورته (مشابه) کړنې ترسره کول جائز نه دي.

بيا وايي: "فتحكيمُ هذا النوع من النظام في أنْفُس المجتمع، وأموالهم، وأعراضهم، وأنسابهم، وعقولهم، وأديانهم؛ كفرٌ بخالق السماوات والأرض، وتمَرُّدٌ على نظام السماء، الذي وضعه مَن خلقَ الخلائقَ كلَّها، وهو أعلمُ بمصالحها، سبحانه وتعالى عن أن يكون معه مُشرِّعٍ آخر علوًّا كبيرًا [أضواء البيان 3/ 360]

ژباړه: نو دا ډول نظام د خلکو په نفسونو، مالونو، عزتونو، نسبونو، عقلونو او دينونو حاکمول، په هغه ذات کفر کول دي چې ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړي دي او له هغه اسماني نظام څخه سرکښي کول دي چې د مخلوقاتو پيداکوونکي وضع کړی دی او هغه ذات د مخلوق په ګټو ښه پوهېږي، پاک دی هغه او لوړ دی له دې چې له هغه سره بل قانون جوړونکی شريک شي په لوړوالي ډېر سره.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله د هغه چا په اړه چې په يوه مسئله کې د الله تعالى او د هغه د رسول صلى الله عليه وسلم حکم پرېږدي او د يو حاکم هغه قول پسې ځي چې د قرآن او حديث خلاف وي؛ وايي: ومَتى تَرك العَالِمُ ما عَلِمَه، من كتاب الله، وسُنَّةِ رسوله، واتَّبع حُكمَ الحاكمِ المُخالف لحُكم اللهِ ورسوله كان مرتدا كافرًا يَستحقُّ العقوبةَ في الدنيا والآخرة، قال تعالى: المص. **كِتابٌ أُنْزِلَ إِلَيْكَ فَلاَ يَكُنْ فِي صَدرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ لِتُنْذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ. اتَّبِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلاَ تَتَّبِعُوا مِنْ دونِهِ أولياءَ قَلِيلاً ما تَذَكَّرُونَ** [الأعراف: 1، 2، 3] [مجموع الفتاوى 35/ 372]

ژباړه: او کله چې يو عالم د قرآن او حديث يو معلوم حکم پرېږدي او د يو حاکم امر پسې روان شي چې د قرآن او حديث خلاف وي نو دا به مرتد، کافر وي چې په دنيا او اخرت کې به د سزا مستحق وي.

الله تعالى فرمايي: (المص. دا يو کتاب دی چې تا ته درلېږل شوی دی، نو (اې محمد صلى الله عليه وسلم) ستا په زړه کې دې له دې څخه څه اندېښنه نه وي. د دې له نازلولو څخه هدف دا دی چې ته د دې په وسيله (منکران) ووېروې او د مؤمنانو لپاره يادونه وي، اې خلکو! څه چې ستاسې د رب له لوري پر تاسې نازل شوي دي، د هغو پيروي وکړئ او له خپل رب څخه پرته د نورو سرپرستانو پيروي مه کوئ، خو تاسې نصيحت ډېر لږ منئ.

پنځم پړاو: وضع التشريعات للمستجدات؛

د نوو راپيدا شوو موضوعاتو لپاره قانون سازي کول.

د دوی کانديد چې کله د سوله ييز لېږد له لارې پارلمان ته ورسېږي نو هلته بيا دوه وظيفې اجراء کوي

يو: د نوو راپيدا شوو مسايلو لپاره قوانين جوړوي چې دغه قوانين د ولسمشر له لوري توشيح کېږي او د اجرائيه قوې له لوري په هيواد کې تطبيقيږي،

دويم: د قانون د تطبيق څار کوي، چې دا وظيفې يې د قانون په کتابونو کې ذکر دي. نو دا خو معلومه خبره ده چې دوی هېڅکله د شريعت موافق قوانين نه تصويبوي بلکې د شريعت خلاف قوانين تصويبوي هغه چې صريح کفر دی او د الله تعالى سره د حاکميت په صفت کې ځان شريکول دي چې مخکې ورته اشاره شوې ده.

الغرض په دې هکله ځينې نور کفري پړاونه هم شته چې د واک د سوله ييز لېږد نه وروسته يې ترسره کوي خو مونږ يې د موضوع د اوږدوالي له وجې پرېږدو که



غواړئ چې تفصيلي معلومات تر لاسه کړئ نو له العزائم اداري څخه خپور شوی کتاب "إمعان النظر في منهج أدعياء السلفية المعاصرة ص ۵۰۷" ته رجوع وکړئ هلته د دې موضوع ښه وضاحت شوی دی مونږ دلته په لنډه توګه د خپلې موضوع سره سم په مناسب تصرف او جلا تعبير دغه بحث رانقل کړ.

دريمه خبره: د واکونو جلا کول، د دې هدف دا دی چې دين د نظام نه جلا شي او د نظام د کارونو سره هېڅ اړيکه ونه لري، دين يوازې په ځينو فردي يا شخصي کارونو پورې رابند شي، مدرسې او جوماتو پورې رابند شي، نکاح، جنازه او ځينو نورو کارونو پورې رابند شي چې دې ته علمانيت يعنې سيکولرزم ويل کېږي، دغه سيکولرزم چې اسلامي نړۍ ته د کفارو له خوا راداخل شوی اساسي هدف يې دا هم دی چې مسلمانان د خپل دين نه لرې پاتې شي او د شرک او اخلاقي فساد ښکار شي، چې دا لوی کفر دی ځکه چې دين د ژوند د چارو د حل لپاره راغلی دغه چارې که شخصي وي او که ټولنيزې وي که ملکي وي او که نظامي وي د ټولو حل په کې پروت دی بلکې د ژوند نه وروسته چې انسان د کوم حالت سره مخ کېږي چې د قبر او د حشر احوال دي د هغې حل هم په کې پروت دی، خو د ډيموکراسۍ د دغه اصل په اساس اسلام د ژوند له ډېرى چارو څخه معطل شوی او محدود شوی دی نو له دې وجې دا يو کفري اصل دی چې د اسلام سره هېڅ تړاو نه لري.

څلورمه خبره: د قضائيه قوې خپلواکي، د دې هدف دا دی چې د قضا قوه چې کومه فيصله صادروي هغه به په خپله فيصله کې خپلواکه وي او د هېچا د اغېزې لاندې به نه وي تر دې که د الله او د رسول د خبرې خلاف هم په کې شوی وي په دوی به يې هېڅ اغېزه نه وي بلکې دوی به د خپل کفري قانون سره سم ازادانه پرېکړې کوي او مخې ته به يې هېڅ شی خنډ نه واقع کېږي.

نو د دې کفر هم واضحه دی ځکه چې يو خو د الله تعالى د قانون په خلاف په بل قانون فيصله کول دي چې دا واضح کفر دی او بل دا چې ځان په خپلو فيصلو کې خپلواکه ګڼل دي او د خپل ځان لپاسه د الله او د رسول واک نه منل چې دا هم کفر دی الله تعالى فرمايي: وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَن يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا [سُورَةُ الأحزَاب : 36]

ژباړه: هېڅ يو مؤمن او هېڅ يوه مومنه دا حق نه لري چې کله الله او د هغه رسول صلى الله عليه وسلم د کومې معاملې فېصله وکړي او بيا (د الله او د هغه د رسول په خلاف) هغه پخپله د خپلې هغې معاملې د فېصله کولو اختيار ولري.

او څوک چې له الله او د هغه له رسول څخه سرغړاوی وکړي، نو هغه په څرګنده ګمراهۍ کې وغورځېدى.

نو دا ايت دليل دی چې انسانان په خپلو فيصلو کې خپلواکه نه دي بلکې د دوی فيصلې به د الله او د هغه د رسول د فيصلو تابع وي، د هغې موافق به وي او هغه به يې اصلي سرچينه وي، د هغې خلاف به نه وي چا چې خلاف وکړو نو هغه به غټ ګمراه وي.

پنځمه خبره: بشري حقونو ته درناوی، دا د ډيموکراسۍ بل مهم اصل دی چې له دې پرته ډيموکراسي په عملي بڼه نشي لېدل کېدای، خو بشري حقونه څه ته وايي؟ نو د ملګرو ملتونو په اصطلاح بشري حقونه د انسان هغه ميراثي حقونو ته وايي چې په مساوي ډول له تبعيض، او د نژاد، جنسيت، مليت، توکم، ژبې، مذهب، يا کوم بل توپير پرته؛ ټول انسانان يې يو شانته حقدار وي چې په کې د ژوند او ازادۍ حق، له غلامۍ او شکنجې څخه ازادي، د نظر او بيان ازادي، د عقيدې ازادي، د رسنيو ازادي، د کار او زده کړې حق او داسې نور حقوق شامل دي.

دغه حقونه د ملګرو ملتونو له خوا په کال ۱۹۴۸م کې په يوې خپرې شوې اعلاميه کې چې په ديرش ۳۰ مادو مشتمله ده ذکر شوي دي چې بيا وروسته په کې نور حقونه هم وراضافه شوي دي لکه د همجنسبازۍ حق، د جنسيت بدلولو حق او داسې نور. خو بل لور ته د بشر حقوق اداره د ملګرو ملتونو سازمان د اهدافو سره په ټکر کې حقونو کارول منعه کوي.

نو الغرض د بشري حقونو نه هماغه حقونه او ازادۍ مراد دي کوم چې د نړۍ کفارو بشر ته ورکړي دي چې سرچينه يې د دوی فکرونه او راۍ ګاڼې دي نه قران او حديث. نو په ډيموکراسي نظام کې د دغه حقونو او ازاديو درناوی مطلوب دی چې په نتيجه کې يې د ښځې او نارينه تر منځ فرقونه ختمېږي مساوات رامنځته کېږي يعني ښځه د نارينه سره په ټولو حقونو کې مساوي ګڼل کېږي، او همداراز شرعي حدود په کې له منځه ځي پر ځای يې د انسانانو وضعه کړي سزاګانې رامنځته کېږي او هم د ولاء براء عقيده په کې له منځه ځي پر ځای يې د هر کافر او ملحد سره دوستانه اړيکو ته لاره خلاصېږي چې دا د قران او حديث د احکامو: انکار، تکذيب او تعطيل ته رسول کوي، چې په اجماع د امت کفر دی امام اسحاق بن راهويه رحمه الله وايي: أجمع المُسلِمون على أنَّ من سبَّ اللهَ، أو سبَّ رسولَه صلَّى اللهُ عليه وسلَّم أو دفع شيئًا مما أنزل اللهُ عزَّ وجلَّ، أو قتل نبيًّا من أنبياءِ اللهِ: أنَّه كافِرٌ بذلك، وإنْ كان مُقِرًّا بكلِّ ما أنزل اللهُ. يُنظر: (الصارم المسلول) لابن تيمية (2/15)

ژباړه: د مسلمانانو په دې اجماع ده چې څوک الله ته کنځلې وکړي (سپکاوی يې وکړي) يا د هغه رسول صلى الله عليه وسلم ته کنځلې وکړي او يا د الله عزوجل يو رالېږلی حکم رد کړي او يا يو نبي له انبياؤ څخه ووژني، نو دا کس په دې سره کافر کېږي، که څه هم د الله تعالی په ټولو احکامو اقرار هم کوي.

شپږمه خبره: په ټولو د قانون واکمني، دا د ډيموکراسۍ بل اصل دی، مقصد يې دا دی چې د دوی جوړ کړی قانون به په ټولو خلکو يو شانته واکمن وي.

داسې به واکمن وي لکه څنګه چې الله تعالی واکمن دی هېڅوک به ترې مستثنا نه وي، د نظام اساسي سرچينه به يې همدغه قانون وي چې د ژوند په ټولو چارو کې به ورته رجوع کېدلی شي او د يو معبود په توګه تابعداري به يې کېدلی شي چې خلاف به ورڅخه نشي کېدای. نو دا خو معلومه خبره ده چې دغه قانون د توحيد ضد دی، د نبي عليه السلام د رسالت د ګواهۍ ضد دی نو تابعداري يې کفر ده.

دا د ډيموکراسۍ تعريف و چې د هرې جملې د وضاحت نه يې مونږ ته کفر راڅرګند شو او دې پايلې ته ورسېدو چې ډيموکراسي يو مستقل دين دی خو کفري دين دی چې د اسلام سره په هېڅ وخت کې نه جمعه کېږي. نو اوس مقصود ته راځو او هغه دا چې آيا جهاد او ډيموکراسي جمعه کېږي يعني کومې ډلې چې د جهاد دعوې تر څنګ د ډيموکراسي او پارلماني نظامونو قائلې دي چې د قيام او پياوړتيا لپاره يې جنګېږي، او ډول ډول قربانيانې ورکوي ايا دوی په ريښتيا هم مجاهدين دي؟ جنګ يې د الله په لاره کې دی او که نه؟ او دغه جنګ ته يې د جهاد نوم ويل صحيح دي او که نه؟ نو د دې په ځواب کې ډېر په ساده ټکو داسې ويلی شو چې دغه خلک مجاهدين نه دي د دوی مبارزه د الله په لاره کې نه ده، د دوی جنګ ته د جهاد نوم ويل صحيح نه دي دا ځکه چې جهاد او ډيموکراسي نه جمعه کېږي جهاد او سيکولرزم نه جمعه کېږي يعني داسې نشي کېدای چې يو سړی دې په الله ايمان لرونکی وي، مجاهد دې وي، او هم دې د ډيموکراسي منونکی وي، دا هېڅکله په يو زړه کې نه جمعه کېږي ځکه ډيموکراسي يو کفري دين دی چې د يو انسان په زړه کې نشي راتلی مګر وروسته له هغې چې د ايمان نه کنګال شي وروسته له هغې چې په زمکه کې ګڼ آلهه ومني، وروسته له هغې چې د الله د قانون تغير او تبديل ومني ــ العياذ بالله ــ چې دا د مسلمان د شان سره نه ښايي، مونږ ته د جهاد له شرطونو څخه دا خبره جوته شوه چې د جهاد لپاره له هر څه مخکې اسلام شرط دی د توحيد عقيده ورله شرط ده خو څوک چې د جهاد او نورو شعائرو تر څنګ ډيموکراسي هم مني نو د هغه اسلام او عقيده له ډېرو وجو ماته ده چې ځيني يې په دې ډول دي:

اوله وجه: دغه کس د الله سره په عبادت کې برخه دار جوړوي داسې چې د الله تعالی قانون منل او فيصله ورته وړل عبادت دی د الله تعالی د دې امر تابعداري ده چې فرمايي: فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ



فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا [سُورَةُ النِّسَاء : 59]

ژباړه: که ستاسې تر منځ په کومه چاره کې شخړه پیښه شي؛ نو هغه د الله او رسول لوري ته محوله (وراندې) کړئ. که تاسې په رښتیا سره پر الله او د اخرت په ورځ ایمان لرئ، همدا د کار یوه سمه طریقه ده او د عاقبت په اعتبار هم غوره ده.

خو څوک چې د اسماني قانون پر ځای زمکنی قانون مني او فیصله ورته وړي نو هغه د الله سره په عبادت کې برخه دار جوړوي ځکه د عبادت مفهوم یوازې تر مونځ، روژه، زکات، حج او نذر رابند نه دی بلکې عبادت د انسان د ژوند ټولو چارو سره اړیکه لري که انفرادي وي، که اجتماعي وي، که سیاسي، اقتصادي او نور وي، ټولو سره اړیکه لري ځکه د عبادت تعریف ډېر عام او شامل دی، شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله په خپله رساله "العبودیة" کې ویلي دي: العبادة هي اسم جامع لكل ما يحبه الله ويرضاه من الأقوال والأعمال الباطنة والظاهرة، (رسالة العبودية لابن تيمية ص٣٨)

ژباړه: عبادت یو جامع نوم دی هر هغه څه ته شامل دی چې الله تعالی یې خوښوي او پرې راضي کېږي که وینا وي او که کار وي که پټ وي که ښکاره وي. نو له دې وجې عبادت یوازې تر یو څو شعائرو رابندول او نور ډولونه یې ترې ویستل هېڅ انصاف نه دی الله تعالی فرمايي: قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ [سُورَةُ الأَنعَام : 162]

ژباړه: ووایه: زما لمونځ، زما مالي عبادت، زما ژوند او زما مرګ، هر څه د کائیناتو د پالونکي الله عز وجل له پاره دي.

نو یوازې ژوند نه بلکې مرګ به دې هم عبادت وي.

نو لکه څنګه چې عبادت: مونځ، روژه، منښته او نورو شعائرو ته شامل دی همداسې تحکیم او تحاکم ته هم شامل دی چې دا هم عبادت دی او لکه څنګه چې دغه شعائر د الله نه سوا بل چا ته اړول حرام او شرک دی نو همداسې د بل چا قانون منل یا ورته فیصله وړل هم حرام او شرک دی د دواړو تر منځ هېڅ توپیر نشته، د شرک له دغو دواړو ډولونو څخه په یو سورت کې منعه راغلې چې سورت الکهف دی، د شرک في العبادة نه په دې ایت کې منعه راغلې چې فرمايي: وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا [سُورَةُ الكَهف : 110]

ژباړه: او په بندګی کې دې له خپل رب سره بل څوک شریک نکړي.

او د شرک في الحکم نه په دې ایت کې منعه راغلې چې فرمايي: وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا [سُورَةُ الكهف : 26]

ژباړه: او الله تعالی په خپل حکومت کې څوک نه شریکوي.

په قرائت د ابن عامر کې چې یو له لسو قرائتونو څخه دی داسې راغلي دي: **ولا تُشرِكْ في حكمه أحدا.**

په صیغې د نهې مخاطب سره دغه منعه راغلې.

نو د الله تعالی سره په شعائرو کې څوک شریکول او یا ورسره په حاکمیت کې څوک شریکول یو شانته شرک دی تر منځ یې هېڅ توپیر نشته لکه څنګه چې شیخ شنقیطي رحمه الله ویلي دي چې قول یې مخکې ذکر شو.

دویمه وجه: د جهاد په نوم راپورته شویو ډیموکراټو ګوندونو د کفر دویمه وجه دا ده: چې دوی ته د نبي علیه السلام د فیصلو نه د بل چا فیصلې ښائسته ښکاري، نو ځکه خو یې د تحکیم لپاره جنګېږي او په زړه کې ورته ځای ورکوي، چې دا ناقض په دوی کې ډېر واضحه دی، دوی د نبي علیه السلام فیصلې نه خوښوي د توحید قیام نه خوښوي، شرعي حدودات نه خوښوي نو ځکه خو د شرعي قانون پر ځای ډیموکراسي قانون ته ترجیح ورکوي، د ملګرو ملتونو پرېکړو ته ترجیح ورکوي الله تعالی فرمايي: الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا ۚ [سُورَةُ المَائدة : 3]

ژباړه: نن ما ستاسې دین، ستاسې لپاره بشپړ کړ او خپل نعمت مې پر تاسې پوره کړ، او ستاسې لپاره مې اسلام ستاسې د دین په توګه منظور کړ.

نو الله تعالی د ټولو انسانانو لپاره د اسلام دین غوره کړی دی او اسلامي

قانون يې ورته غوره کړی دی څوک چې دا قانون پرېږدي او پر ځای يې بل قانون ته ترجيح ورکوي او يا يې غوره ګڼي نو هغه غټ کافر دی، نبي عليه السلام د حجة الوداع په خطبه کې فرمايلي وو: أما بعد فإن خير الحديث كتاب الله وخير الهدي هدي محمد، أخرجه مسلم.

ژباړه: له دې وروسته يقيناً تر ټولو غوره خبره د الله کتاب دی او تر ټولو غوره طريقه د محمد صلى الله عليه وسلم طريقه ده.

نو هر کله چې د الله کتاب او د نبي عليه السلام خبرې تر ټولو غوره دي نو بل قانون پرې غوره کول کفر دی چې هېڅ شک په کې نشته.

دريمه وجه: هغه ګوندونه چې د جهاد دعوې تر څنګ ډيموکراسي قانون هم مني د کفر دريمه وجه يا دريم ناقض يې دا دی: چې دوی د کافرانو سره په تولّي کې اخته دي ځکه د تولّي يوه معنا د کافرانو د قانون تابعداري کول دي نو څوک چې د کفارو سره د هغوی په قانون کې موالات کوي هغه کافر دی او د دې ايت عموم ورته شامل دی چې الله عز وجل فرمايي: يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوا۟ ٱلْيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ أَوْلِيَآءَ ۘ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُۥ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ [سُورَةُ المَائدة : 51]

ژباړه: اې مؤمنانو! يهوديان او عيسويان خپل ملګري مه نيسئ، دوی په خپلو منځو کې سره ملګري دي. او که ستاسې څخه څوک هغوی خپل ملګري نيسي، نو بيا هغه هم په هماغو کې شمېرل کېږي. په دې کې شک نشته چې الله ظالمان له خپلې لارښوونې څخه بې برخې کوي.

څلورمه وجه: د ډيموکراتو ګوندونو د کفر څلورمه وجه دا ده: چې دوی د الله تعالى د شريعت سره کينه لري او هېڅکله نه غواړي چې د الله تعالى شريعت حاکم شي، شرعي حدودات نافذ شي بلکې شرعي حدوداتو ته د ناوړه سزاګانو په سترګه ګوري چې دا هم لوی کفر دی الله تعالى فرمايي: وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَٰلَهُمْ ؛ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ [سُورَةُ مُحَمَّد : ٨،٩]

ژباړه: هغه کسان چې کافر شوي دي، د هغوی لپاره هلاکت دی او الله د هغوی عملونه ضايع کړي دي؛ ځکه چې هغوی د الله نازل کړي احکام بد وګڼل نو عملونه يې ورله برباد کړل.



پنځمه وجه: دوی د اعراض په کفر کې اخته دي، ځکه د الله تعالى د شريعت او قانون نه يې مخ اړولی دی د توحيد او شرک نه ځان نه خبروي او نه پرې عمل کوي، د دين د اساسي احکامو نه ځان نه خبروي او نه پرې عمل کوي.

الله تعالى فرمايي: وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَمَّآ أُنذِرُوا۟ مُعْرِضُونَ [سُورَةُ الأحقاف : 3]

ژباړه: کافران له هغه څه نه مخ اړونکي دي چې دوی ته يې وېره ورکړې شوې.

علامه ابن القيم الله په (مدارج السالکين ١/٣٤٧) کې وايي: هر چې کفر اکبر (غټ کفر) دی، په پنځه قسمه دی، نو دغه اقسام يې ذکر کړي او بيا يې ويلي دي: او هر چې د اعراض کفر دی نو دا خپل غوږ او زړه اړول دي د پيغمبر نه، چې نه يې رښتنی ګڼي او نه يې دروغژن ګڼي، نه ورسره دوستي کوي او نه ورسره دښمني، او د هغه راوړي شريعت ته هېڅ غوږ نه نيسي.

شپږمه وجه: د جهاد په نوم راپورته شويو ډيموکراتو ګوندونو د کفر شپږمه وجه دا ده: چې دوی د طائفې ممتنعې په حکم کې داخل دي هغه چې د علماوو په اجماع سره مرتد دي.

ځکه چې دوی د قوت لرلو سره سره بيا هم د خپل ځان او د نورو خلکو نه د شريعت مخنيوی کوي څوک چې ورباندې د شرعي احکامو د تطبيق اراده لري د هغوی سره جنګېږي.

او داسې خلک خو مرتد دي شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: و أجمع العلماء على أن كل



طائفة ممتنعة عن شريعة من شرائع الإسلام فإنه يجب قتالها حتى يكون الدين كله لله كالمحاربين وأولى. انتهى (الفتاوى الكبرى /كتاب الحدود)

ژباړه: د علماوو په دې اجماع ده چې هره ډله چې د شريعت له احکامو څخه د يو حکم نه بند شي نو جنګ ورسره واجب دی تر دې چې دين ټول د الله لپاره خاص شي لکه د حربي کافرانو په څېر بلکې د دوی نه هم د جنګ زيات لائق دي.

اومه وجه: د جهاد په نوم راپورته شويو ډيموکراټو ډلو د کفر اومه وجه دا ده: چې دوی په طاغوت کفر نه کوي چې د ايمان اساسي رکن دی، بلکې دوی د زمکې ډېرى طواغيت منلي دي چې تر ټولو ستر طاغوت يې ډيموکراسي قانون دی، حال دا چې الله عز وجل په طاغوت باندې کفر کول د ايمان لپاره شرط کړی دی فرمايلي دي: **وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ** [سُورَةُ النّحل : 36]

ژباړه: موږ په هر اُمت کې يو پېغمبر پيدا کړ (ولېږی)، او د هغه په وسيله مو ټول خبر کړل چې: د الله بندګي وکړئ او د طاغوت له بندګۍ څخه ځان وژغورئ.

او په بل ايت کې فرمايي: **وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ** [سُورَةُ الزُّمَر : 17]

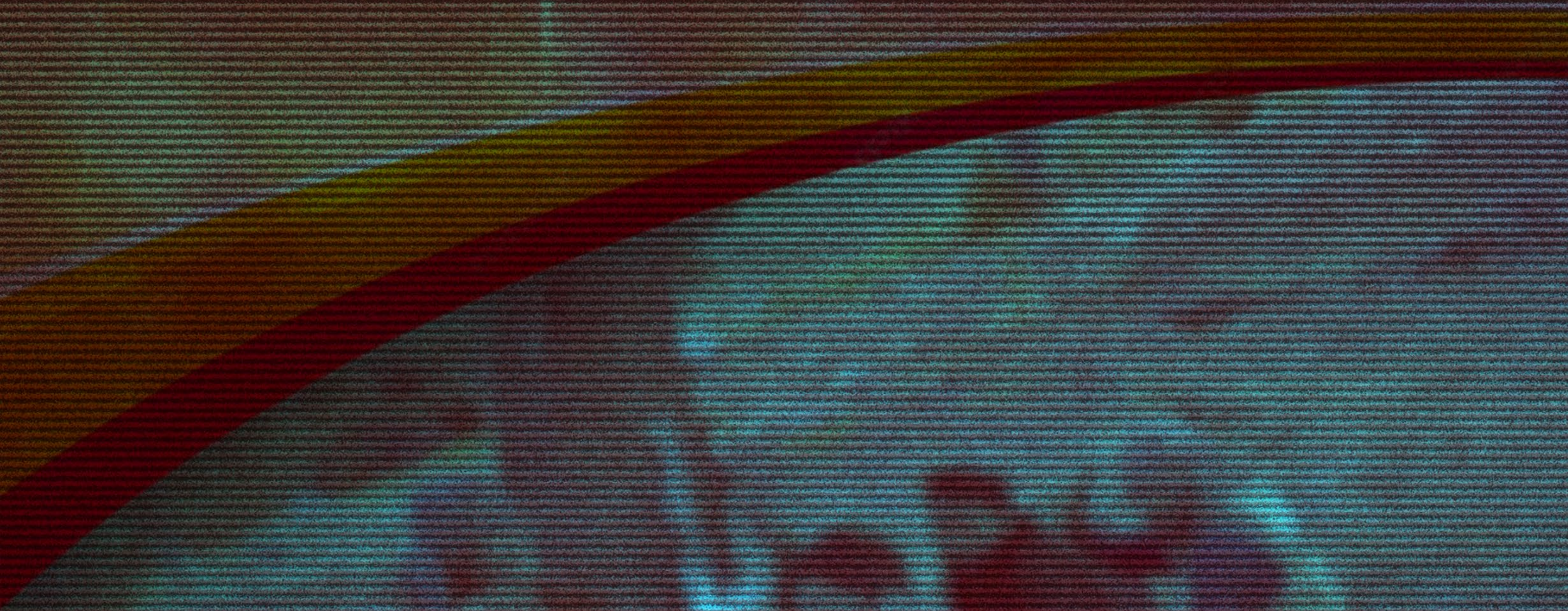
ژباړه: کومو خلکو چې د طاغوت له بندګۍ څخه ډډه وکړه او الله ته يې رجوع وکړه، د هغو لپاره زېرى دی. نو اې پېغمبره زما بندګانو ته زېرى ورکړه.

د دې ايت مفهوم مخالف داسې دی: کومو خلکو چې له طاغوت څخه ډډه ونکړه بلکې د هغه سره يو ځای پاتې شو، دوستانه اړيکې ورسره وپاللې او تر دې چې د نظام يو جزء يې وګرځېد، د طاغوت د لښکر جنګيالی وګرځېد، نو ده د طاغوت عبادت وکړو او د هغه له عبادت څخه يې ځان ونه ساتلو.

دا د ډيموکراټو ګوندونو د کفر وجوهات شول که د دنيا په هر ګوټ کې وي همدغه يې حکم دی که هر څومره د جهاد او دينداری دعوې هم وکړي، که هر څومره ځانونه د دې امت خواخوږي او اتلان هم معريفي کړي، که هر څومره د دښمن له لورې ځاني او مالي تلفاتو سره مخ شي، وکړېږي، او يا هم په دښمن بر لاسي شي د دوی په اوګو د کفر او د شرک ذلت بار دی او تر هغه له دغه ذلت څخه نشي خلاصېدای تر څو چې يې د ډيموکراسۍ په شمول په ټولو باطلو آلهه و، په ټولو باطلو معبودانو او په ټولو طواغيتو کفر نه وي کړی او خپل دين ته نه وي راګرځېدلي، نو مسلمانان بايد د ډيموکراټ ګوندونو په داعيه او د هغوی په نمائشي جنګ دوکه نشي.

تنده

لنډه کیسه



په وچو شونډو یې په خوږه موسکا وویل: ته ګ
شه وروره لاندې هغه مخکنۍ درې بوشکې پرتې دي ته
ګوره کوم یوې کې به کوم څاڅکی اوبه نه وي؟ ده
ته خو مې ځواب ورکړ چې سمه ده، خو نور پوهیدم
چې هغې کې هم یو څاڅکی اوبه نه شته، ددې له
دې خبرې یو سات وړاندې درې واړه بوشکې ما خه
راوزنځولې، خو یو ګوټ اوبه په کې نه وې، رڼ انکار
راته ښه ښکاره نه شو، راولاړ شوم او دده د زړه لپاره مې
یو ځل بیا بوشکې یو پر بل پسې وکتلې. ورغږ مې
کړ: وروره دې بوشکو کې خو هم څاڅکی اوبه نه شته
، دا به څنګه شي؟

په خواره خوله یې وویل: حسبنا الله ونعم الوکیل،
ځه وروره الله مهربانه دی کیسه کې مه اوسه، که الله
یو باران کړی وی نو اوس به یوه چاره شوې وی. زه
غلی شوم، په همدې سوچونو کې وم چې څنګه اوبه
راپیدا کړو، په دې سنګر کې موږ ټول ځلور تنه وو،
ډیره لوږه څوکه وه، او اکمال ورته نظر نورو سنګرونو
ته ډیر زیات سخت و، بیګا مو د اوبو هغه اخري پاتې
ځلورمه بوشکه هم خلاصه کړه چې څو ورځې وړاندې
د اکمال ملګرو راوړې وې، د اکمالاتو د ملګرو درک هم نه
رالګیده، زما اراده وه چې اوبو پسې ښکته شم، خو له
یوه لوري د سنګر مسولیت ماسره و او ددې سره پرون
عمومي امر راته په مخابره کې په شفر وویل چې
بیداره اوسئ د امارت مرتدې ملېشې د برید پلان لري
، او بله دا چې ډرونونو ډیر بد حال کاوه خوځیدو ته
یې نه پریښودو. له سحار راهیسې مو مخابره کې د
اخري سیلونو چارج هم ختم شو، د نورو ملګرو سره
بې رابطې شو، خوراک خو مو لا پرون نه هغه بله ورځ
ماښام ختم شوی و، زه خپله هم سخت وږی او تږی وم،
خو د ملګرو لوږه او تنده مې نه شوه برداشت کولای
او په تیره بیا د معاذ وچې شونډې به مې هیڅکله هیرې
نه شي، معاذ د یو بهرني هیواد مهاجر و، له بدنه ډیر
نازک خو په زړه ډیر کلک او په ایمان ډیر مظبوط و،
په معسکر کې هم سره یو ځای وو، دده د تیر ژوند نا
اشنا واقعات دې هغه به درته بیا کله ووایم خو چې
دده سپورو شونډو ته به مې وکتل نو دا هوډ به مې
زورور شو چې نن به خامخا د اوبو په لټه پسې وځم
، زه په همدې سوچونو کې وم، ماذیګر شو په ارام پورته
شوم، غوښتل مې چې له سنګر څخه لږ لاندې کیوزم
او وګورم که تازه واښه ومومم، زموږ مورچو سره نیژدې
ساحې مو له هغه پستو وښو لا له وخته راپاکې کړې
وې چې هم یو څه خواره لګیدل او هم به لږې اوبه
په کې وې، مورچلونو سره دا واښه ختم شو، باقي د غټو
پاڼو لرونکو بوټې ښه ډیر وو خو هغه بې درکه تراخه
و، چې پورته شوم معاذ راغږ کړ وروره مه خوځیږه
چې دا شیان ډیر زیات ګرځې هسې نه ګذارونه ونه
کړي. په خندا مې ورغبرګه کړه: هغه به مو ولي یانه،
خو له لوږې او تندې به مړه شو، داسې لاندې کیوزم
که همغه پاسته واښه لږ راپیدا کړم. دې خبرې سره د
معاذ ټنده وغوړیده، راغږ یې کړ:

څه وروره داسې ددې اونو په بیخ کې لاړ شه، په دې
لوڅه لار مه ځه. لاړم او شېبه پس مې ښه ډیر واښه
راوړل، د هغه بلې مورچې ملګرو ته مې هم غږ کړ،
ټولو د خندا او خوږو خبرو په بدرګو وخوړل، لږ مو
ستوني هم لامده شول خو چرته یې د اوبو او ډوډۍ کار
کاوه بیا مو هم د الله شکر اداء کړ، که دا واښه نه وی
نو څه به مو کول. څه به دې سر خوږوم، سحار شو
، له لمانځه او اذکارو چې فارغ شو، نو د قدمونو خرپار
او ښکالو مې تر غوږو شوه، ملګرو ته مې وویل زه
داسې حس کوم لکه څوک چې راروان وي، هغوی چې
هم زیر شول نو ټول په دې مطمین شول چې طالب
مرتدین دي او زموږ په طرف د برید په نیت راروان دي،
زر، زر مو ځانونه چمتو کړل، له خپلو دایمې مورچو
څخه ښه لاندې مو دغه بره سنګر ته په راختلو لارو
موقتې مورچې د همدې ورځې لپاره جوړې کړې وې
، ځلور سره ملګري همدې مورچو ته خواره شو، او د
مرتدینو د راتللو په انتظار شو، ملګرو ته مې وویل
چې بیخي سره لاس په لاس شوې نه یو، تر هغې به
پرې بز نه کوئ، همغسې وشوه چې بیخي راورسیدل
نو د تکبیر د تندریز غږ په بدرګو پرې راپورته شو،
درې کسه ترې ځای په ځای وغورځیدل، باقي یې په
منډو کې له کمرونو څخه ورغړیدل، نورو یې له لرې

څخه څو ډزې وکړې او بیا سره ورک شول ، ښه شېبه پس مې ملګرو ته وویل ، ورځو غالباً څو کسان مرداران یې لاندې پاتې دي ، چې ورکیوتلو همداسې وه درې کسه یې ارتې پېښې او د نصوارو ډکې وازې خولې پراته وو، اسلحې مو ترې راوچتې کړې ، معاذ په خوښۍ رانارې کړې : امر صېب ددې یو سره یې بتکې کې اوبه هم شته ، مال ترې راخلاص یې کړه .

بتکې یې ترې راخلاص کړ، هملته ټولو ملګرو په شریکه لږې لږې اوبه ترې وڅښلې اوبه لږې وې خو بیا هم ډېره ګذاره پرې وشوه ،داسې لږې مو ورکې دې لپاره پرېښودې چې هسې پرې حلق لوند وساتو ، چې جېبونه مو د دوی ولټول نو له سګرټو او نصوارو پرته په کې نور څه نه وو، یو سره یې لا په جېب کې د بادام چغزي او ممیز پراته وو، خو د نصوارو دومره تیز بوی ترې ختلو چې هملته مو وشیندل ، د یو کس جیب کې یې مبایل وو، رحیم الله راواخست ، چې ویې کتلو نو هغې هم ضربه خوړلې وه نه چالانیده ، ، بره خپلو مورچو ته چې وختلو ، رحیم الله د مرتد طالب د مبایل څخه میموري کارډ وویستلو ، ماته یې راکړ چې دا بیا که لاندې چرته کیوتلم نو د کوم ملګري مبایل کې یې وګورم چې څه په کې دي ، موږ سره دلته نه غټ مبایلونه وو، او نه یې د چارج کوم سېستم و، دا نو بیا بیله کېسه ده چې هغه مېموري چې مې څه وخت لاندې بل مبایل کې وکتله نو د دومره مردارو فلمونو او نورې ګندګۍ څخه ډکه وه چې نور مې ورته صبر ونه شو ، په همغه ساعت مې میده میده کړه . ټولو ملګرو د الله حمد او ثنا وویله چې د طالب ملېشو برید یې په شا ورمات کړ او د نور غنیمت تر څنګ یې څو ګوټه اوبه هم د دوی په وسیله راورسولې ، تقریبا کچه غرمه وه ، ملګرو ته مې وویل : امید دې چې دا مرتدین به بل برید ته زر راجوړ نه شي ، نو زه به لاندې کیوزم ، که چرته لاندې مرکز ته خوراکي توکي څه شي رارسیدلي وو، هغه به هم راوړم ، د اوبو غم به هم وکړم او د مخابرې سیلونه له هر څه ضرور دي .

ټولو وویل : خوښه مو ده خو په احتیاط لاړ شه ، چې د ډرون ښکار نه شې .

نور مې نو صبر ونه کړ ، راروان شوم ، په ټوله لاره مې اذکار کول او هره شېبه مې همدا احساسوله چې اوس به راباندې ډرون ګذار کوي ، اخر هم ماسخوتن ناوخته خپل مرکز ته ورسیدم ، که څه هم دلته هم خوراکي توکې دومره نه وو، چې سنګر ته مې ترې وړې وی خو دومره وو، چې د شپې مې د مرکز ملګرو سره په نیمه ګیډه ګذاره وکړه خو اوبه الحمد لله ډېرې وې ، سحار راته د مرکز ملګرو وویل چې نن مو تمه ده چې خوراکي توکې راورسیږي دا څو ورځې ملګري کوشش کوي خو لارې سختې بندې دي او بل ډرونونو ډېر بدحال راختسی ، یو ځل ملګرو سودا رابار کړې وه ، په لاره کې کچرې او ملګري وویشتل .

لږنور ځنډ مې هم وکړ ، ښه و، یو څه خوراکي شیان راورسیدل ، د مخابرې سیلونه هم وو، ماته یې خپل تقسیم راکړ ، ملګرو ته مې وویل : هغه د اکمال والا ورونه څه شول ، باید دا د اوبو او خوراک غم خو مو هغوی په وخت خوړلی ؟

د مرکز ملګرو راته په غمجنه لهجه ځواب راکړ : وروره هغوی تیره ورځ ستاسې څخه په هغه بل طرف سنګرونو ته اکمال کاوه چې له ډرون څخه یې وویشتل ، هغه د اکمال کچر هم هغوی سره ولګیده ، اوس به نو ته دا سامان په څه شي وخېژوې دا نورې دوه کچرې خو هم همدا اوس بیرته ضرور ده چې واپس شي . ملګرو ته مې وویل : یاره د کچرې نه دا ښهٔ ده چې لږ، لږ شیان ځان سره په شا واخلم ، في الحال د مخابرې سیلونه او اوبه ضرور دي دا باید ورسوم . ملګرو راته وویل : دا خو ډېره لار ده ، دا به څنګه تر هغه ځایه په شا ورسوې ، خوښه دې نه ده چې تر سبا انتظار وکړې ، امید دې بیګا ته ابراهیم دوی راشي هغوی هم سودا رابار کړې ده ، د مرکز کچر ورسره دی ، سحار به یې په هغې یوسې .؛ ملګرو ته مې وویل : هلته ملګرې تږې دي ، زه به في الحال اوبه او لږ خوراکي شیان ځان سره واخلم چې بیګا ته ورسیږم ، که ابراهیم راغی نو سبا یې سره له نور سامانه راواستوئ . په همدې مو فیصله وکړه ، د اوبو یوه پنځه لیتره وړه بوشکه مې له اوبو ډکه کړه او نور یو څه خوراکي شیان مې ځان پسې په څادر کې

وتړل او مخ په سنګر روان شوم ، لاره کې مې دمه کمه کوله په دې خاطر چې زر ورسیږم خو بیا هم بار مې درووند و، او ونه توانیدم چې پرته له دمې خپل مزل جاري وساتم ، له تنګي څخه چې د خپل سنګر په لور په یو ناو ورسم شوم ، نو دغه وخت لمر نورې خپلې زرینې وړانګې ورټولولې ، ډرونونو ډیر بد وضیت را اخستی و، سنګر ته مو لا هم څلور پنځه ساعته لار وه ، زه د ډرونونو ډیرو ګرځیدو په پټیدو مجبوره کړم.

ښه شېبه ناست وم، خو په سنګر کې خپل تېرې ملګري رایاد شول ، راپورته شوم ، ځان سره مې وویل ، ملګرو ته د اوبو رسول ضرور دي ، لږه ټوټه مزل مې چې وکړ نو د ډرون پرلاپسې دوه ګذارونه وشول او چې ښه پورته مې وکتل نو زموږ له سنګر څخه لمبې پورته کېدې ، بیرته خواشېنی کیناستم ، نوره راکې د تللو شېمه نه وه ، خو لږه شېبه پس ډرونونه ورک شول ، بیرته مې خپل مزل جاري وساته او زړه کې مې همدا کړل ریبل چې کاش ملګري بچ وي ، ښه وه د دیارلسمې شپې سپوږمۍ دومره رڼا کړې وه چې ښه په اسانۍ مې لار موندلې شوه ، اخر هم خپل سنګر ته ورسیدم ، چې کتل مې نو هر څه بدل وو، د رحیم الله دوی مورچې ته لومړی ورسیدم ، یو ملګری پرمخې پروت و، چې مې راواړوه نو قاسم و، شهید و، رحیم الله مې هم ولټاوه ، هغه هم د ګټو او خاورو په منځ کې پروت و، له پیژندګلو یې ویستلی و، همداسې په منډه خپلې مورچې ته وختلم په دې مورچه کې به زه او معاذ وو، چې وروسیدم معاذ سخت زخمي و او اخري شېبې یې وې په ډېره سخته یې وویل : راورسېدې ؟

ورته مې وویل : هو ګرانه !

په بنده بنده ژبه یې راته کړه : اوبه . زما چې فکر شو نو اوبه او نوره د خوراک ګنډه مې لاندې مورچه کې پرېښې وه ، زر راکیوتم ، اوبه مې وروخیژولې د معاذ سر مې راپورته کړ ، چې په شونډو مې اوبه ورکیښودې نو په اوښکو یې راغلې .

دې خبرې سره نور نو د عبد الرحمان غږ په خپو سلګو کې ورک شو ، په اوږه مې لاس ورکېښود ، ورته مې کړه : بس وروره همدا قربانۍ به رنګ راوړي ، حوصلې به لوړې ساتو .

عبدالرحمان چې زما له څنګه لاړ ، نو څو ورځې پس خبر شوم چې نوموړی هم په یو مسجد کې د ماښام د لمانځه پر مهال د کروزنو په بمبار کې د څو تنه ملګرو سره یو ځای په شهادت ورسید .



الدم بالدم! • خون در بدل خون! • خون کے بدلے خون! • Blood for Blood! • Kana Kan!

د وینې بدل کې وینه!





مؤسسة العزائم اعلامية
شعـــــبان ١٤٤٦ هـ